Cecily von Ziegesar

Dedikoducu Kız



"Nüfuzlu, alkolik, bulimik, sevgi arsızı, zavallı, zengin çocuklarının matrak hikâyesinde ***Dawson's Creek***, ***Sex and the City*** ile tanışıyor!"
-***Publisher's Weekly***

Hayal edin! Manhattan'da, Yukarı Doğu Yaka'da, kendi telefon hattınızın bulunduğu, istediğiniz kadar mahremiyet yaratabildiğiniz, kendi başına ortalama bir daire kadar geniş bir yatak odanız ve tamamen size ait bir banyonuzun olduğu, olağanüstü bir evde yaşıyorsunuz. Ayrıcalıklı bir kız kolejinde okuyorsunuz. Harcamak için bitmek bilmez bir paranız, kusursuz bir erkek arkadaşınız ve seçtiğiniz üniversite için birinci sınıf bir biletiniz var.

Tamam. Eğer öyleyse ***Dedikoducu Kız*** büyük olasılıkla sizi izliyordur.

Dedikoducu Kız, tüm dünyanın New York'un seçkin gençlerinin hayatlarını yakından takip etmesini sağlayan **gossipgirl.net**'in kimliği belirsiz yaratıcısı. Kurduğu site C, B, bir de aralarında en güzel ve dokunulmazları olan S ile ilgili dedikoduları yakalayabileceğiniz tek yer. Dedikoducu Kız, S'ye dikkat edin diye uyarıda bulunuyor. "Eğer dikkatli olmazsak, S bütün öğretmenlerimize kendini kabul ettirecek, bizim içine bile giremeyeceğimiz o elbiseleri giyecek, kardeşlerimizin ve erkek arkadaşlarımızın kalplerini çalacak ve temel olarak hayatlarımızın içine edip, bizi de ciddi derecede kızdıracak."

Bu, kesinlikle üzerinizde saten pijamalarınız, yanınızda bir kutu çikolatayla birlikte yatağınızda okuyacağınız, son derece arsız, seksi ve 'hoşgörü' dolu bir roman... Nüfuzlu, alkolik, bulimik, sevgi arsızı, zavallı, gencecik insanlardan oluşan New York şehri jet sosyetesine ve müstehcenliğine bayılacaksınız.

DEDİKODUCU KIZ

Cecily von Ziegesar

Çeviren: Zeynep Yeşiltuna

AB/ 07

DEDİKODUCU KIZ

Cecily von Ziegesar

Orijinal Adı : *Gossip Girl*
Yayına Hazırlayan : Ilgın Sönmez
İngilizce Aslından Çeviren : Zeynep Yeşiltuna
Kapak Tasarım : Utku Lomlu

1. Basım : Ağustos 2005
5. Basım : Kasım 2006
6. Basım : Temmuz 2007
7. Basım : Şubat 2008
ISBN : 975-8733-63-X

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı ve Ticaret A.Ş. aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 513 34 20 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

DEDİKODUCU KIZ

Skandal, ahlak tarafından sıkıcı
hale getirilmiş dedikodudur.
- Oscar Wilde


Digitized by the Internet Archive
in 2024

https://archive.org/details/dedikoducukz0000ceci



dedikoducukız.net

başlıklar < geri ileri > soru gönder cevap ver

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

Bazı ayrıcalıklı insanların yaşamlarının gerçekte neye benzediğini hiç merak ettiniz mi? Şey, size kendim bizzat anlatacağım zira ben de onlardan biriyim. Güzel mankenler, aktörler, müzik yetenekleri ya da matematik dehalarından söz etmiyorum. Benim sözünü ettiklerim doğuştan şanslı olanlar. Yani, bir insanın sahip olmayı isteyebileceği her şeye sahip olup bunun nimetlerinden sonuna dek yararlananlar, bizler.

Ben ve arkadaşlarımın yaşadığımız, okula gittiğimiz, oyunlar oynayıp yatıp kalktığımız -ki çoğu zaman birbirimizle yaparız- New York, Yukarı Doğu Yaka'ya hoş geldiniz! Her birimiz, kendi özel yatak odalarımızın, banyolarımızın ve kendi özel telefon hatlarımızın olduğu kocaman dairelerde yaşıyoruz. Para, içki ve istediğimiz başka her şey için sınırsız kullanım hakkımız ve ailelerimiz çok sık evde bulunmadığı için de kendimize ait bolca zamanımız var. Zekiyiz ve ailelerimizden gelen klasik bir çekiciliğimiz var, olağanüstü kıyafetler giyiyoruz ve eğlenmeyi iyi biliyoruz. Elbette ki boklarımız hâlâ kokuyor ancak siz bu kokuyu alamazsınız çünkü hizmetkârlarımız, Fransız parfümcülerin bizler için özel olarak çalıştığı ferahlatıcı kokuları her saat başı banyolara püskürtüyor.

Lüks bir hayat, ama birilerinin de bunu yaşaması gerek.

Hepimizin evleri, Beşinci Cadde üzerindeki Metropolitan Sanat Müzesi ve Constance Billard gibi çoğumuzun gittiği özel kız ve erkek okullarına yürüme mesafesinde. St. Jude'daki seksi çocukların başları üzerinden parıldayan güneş eşliğinde Beşinci Cadde'de sabahlar hâlâ çok güzel, akşamdan kalmış olsak bile. Gerçi müze yolunda bir şey çürümüş gibi...

Kim, Kiminle, Nerede

B, Takashimaya'nın önündeki bir taksinin içinde annesiyle tartışıyor. ***N***, Met'in merdivenlerinde joint'in keyfini sürüyor. ***C***, Barneys'den yeni okul ayakkabıları alıyor. Ve Grand Central İstasyonu'nda, New Haven'dan gelen bir trenden aşağı inen, tanıdık, uzun boylu, ürkütücü bir güzelliğe sahip sarışın bir kız var. On yedi yaşlarında. Bu, şey olabilir mi? Yoksa ***S*** mi döndü?

YATILI OKULA GİTMEK İÇİN ŞEHİRDEN AYRILAN KIZ OKULDAN ATILIR VE GERİ DÖNER

Evet, ***S*** yatılı okuldan döndü. Saçı artık daha uzun, daha açık renk. Mavi gözleri, saklı sırlara dair o derin gizemli ifadeye sahip. New England'ın fırtınalarıyla çarpışmaktan paçavraya dönmüş, o eski, muhteşem kıyafetleri yine üzerinde. Bu sabah ***S***'nin kahkahaları, bundan sonra artık yolun karşısındaki evinden bize el salladığını görmeden sigara ve kapuçinonun keyfini çıkaramayacağımız Met'in merdivenlerinde yankılandı. Onun hakkında iyice meraklanmamızın nedeni tırnaklarını yemeye başlamış olması. Ve tabii neden okuldan atıldığını sormak için ölüp bitsek de sormayacağız. Çünkü aslına bakarsanız onun gittiği yerde kalmasını yeğlerdik. Ne yazık ki ***S*** kesinlikle burada.

Bundan böyle sadece güvende olmak adına, hepimiz saatlerimizi birbirimize göre ayarlamalıyız. Dikkatli olmazsak, ***S*** bütün öğretmenlerimizi ele geçirecek, bizim içine bile giremeyeceğimiz o elbiseleri giyecek, son zeytini yiyecek, ailelerimizin yataklarında sevişecek, halılarımızın üzerine Campari dökecek, kardeşlerimizin ve erkek arkadaşlarımızın kalplerini çalacak ve temel olarak hayatımızın içine edip havayı bozacak.

Yakın takipte olacağım. Hepimizi birden takip ediyor olacağım. Vahşi ve günahkâr bir yıl olacak. Kokusunu alabiliyorum.

Sevgiyle,

dedikoducu kız

bütün sulu hikâyelerde olduğu gibi, her şey bir partide başladı

"Onlarla birlikte kahvaltı etmek zorunda kalmayayım diye bütün sabah odamda Nickelodeon'u izledim," dedi Blair Waldorf, Constance Billard'da aynı sınıfta okuduğu en yakın iki arkadaşı Kati Farkas ve Isabel Coates'a. "Annem ona omlet yaptı. Doğrusu ocağın nasıl kullanıldığını bildiğinden bile haberim yoktu."

Blair uzun, koyu kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına attı ve elinde tuttuğu, annesinin kristal su bardağındaki kaliteli viskiyi başına dikerek bir yudumda içti. Çoktan ikinci bardağına geçmişti.

"Hangi programları izledin?" diye sordu Isabel ve Blair'ın siyah, kaşmir hırkasının üzerindeki saç telini aldı.

"Ne fark eder?" dedi Blair, ayaklarını yere vurdu. Ayağında kolayca kurtulabileceği, yepyeni, siyah, fiyonklu babet ayakkabıları vardı çünkü her an fikrini değiştirebilir ve o dizine kadar uzanan adi, sivri burunlu çizmeleriyle, annesinin

nefret ettiği, seksi, metalik renkli eteğini giyebilirdi. Puff! Rock yıldızı, seks pisiciği. Miyav.

"Anlatmaya çalıştığım, bütün sabah odamda tıkılıp kaldım çünkü onlar, birbirine uyumlu sabahlıklarıyla o iğrenç, romantik kahvaltılarını etmekle meşguldü. *Duş* bile almadılar." Blair, içkisinden bir yudum daha aldı. Annesinin *o berifle* yattığı fikrine katlanabilmenin tek yolu sarhoş olmaktı.

İşe bakın ki, Blair ve arkadaşları içki içmenin burun silmek kadar doğal olduğu ailelerden geliyordu. Aileleri, çocuklarının alkol almasına ne kadar çok izin verirlerse, onların da alkolü o kadar az kötüye kullanacağına dair kısmen Avrupai bir düşünceye sahipti. Sonuç olarak Blair ve arkadaşları, hal ve tavırlarını korudukları ve insan içinde kusarak, altlarına işeyerek ya da sokaklarda naralar atarak ailelerini utandırmadıkları sürece istedikleri içkiyi, istedikleri zaman içebilirlerdi. Aynı düşünce seks, uyuşturucu gibi diğer malum şeyler için de geçerliydi, yani üst baş, yer gök dağılmadığı sürece sorun yoktu.

Yeter ki iç çamaşırını üzerinde tut. Böyle şeylerin zamanı sonra gelecek.

Blair'ı bu kadar üzen adam, annesinin yeni erkek arkadaşı Cyrus Rose'du. O sırada Cyrus Rose, oturma odasının bir kenarında ayakta durmuş, akşam yemeğine gelen misafirleri karşılıyordu. Daha çok Saks'ta size doğru ayakkabıyı bulmanıza yardımcı olacak birine benziyordu; gür ve ufak bıyığı dışında keldi, parlak duble yaka takım elbisesinin içindeki yağlı göbeğini güçbela gizleyebilmişti. Sürekli pantolonunun cebindeki bozuk paralarla oynuyordu ve ceketini çıkardığı zaman kollarının altında kocaman, iğrenç ter izleri görülüyordu. Blair'ın babası o değildi; Blair'ın babası, bir yıl önce başka bir erkekle birlikte Fransa'ya kaçmıştı.

Espri yapmıyorum. Bir şatoda yaşıyorlar ve birlikte bir üzüm bağı işletiyorlar. Mesele üzerinde biraz düşünürseniz, oldukça 'cool' bir yaşam olduğunu göreceksiniz.

Elbette bütün olan biten Cyrus Rose'un suçu değildi fakat bu durum Blair'ın umurunda bile değildi. Blair'ın umursadığı kadarıyla Cyrus Rose, tam anlamıyla sinir bozucu, şişman bir *zavallıydı.*

Ancak o gece Blair, Cyrus Rose'a katlanmak zorundaydı çünkü annesinin verdiği akşam yemeği adamın onurunaydı ve kendisiyle tanışmak isteyen tüm Waldorf ailesi dostları da oradaydı: Bass ailesi ve oğulları Chuck ile Donald; Bay Farkas ve kızı Kati; ünlü aktör Arthur Coates, karısı Titi ve kızları Isabel, Regina ve Camilla; Kaptan ve Bayan Archibald, oğulları Nate. Tek eksik, Serena adındaki kızları ve Erik adındaki oğulları okumak için şehir dışında olan Bay ve Bayan van der Woodsen'dı.

Blair'ın annesi verdiği yemeklerle ünlüydü ve bu yemek, rezil boşanmasından beri verdiği ilk partiydi. Waldorflar'ın çatı katı o yaz, koyu kırmızı ve çikolata kahvesi renklere bürünerek bayağı bir pahalıya mal olarak yeniden dekore edilmişti ve içerisi sanattan birazcık anlayan herkesi büyüleyecek cinsten antikalar ve sanat eserleriyle doluydu. Yemek masasının üzerinde içi beyaz orkideler, ipek gibi püsküllleri olan söğüt ve kestane ağacı dallarıyla dolu, kocaman, gümüş bir kâse vardı ve de Beşinci Cadde'nin lüks eşyalar satan dükkânı Takashimaya'dan alınmış, modern bir yemek takımı. Her bir porselen tabağın üzerine altın yaldız işlenmişti. Mutfaktaki aşçı Myrtle, pişirdiği sufleye Bob Marley şarkıları söylüyordu ve Tanrı'ya şükür, şapşal İrlandalı hizmetçi Esther, henüz kimsenin elbisesine viski dökmemişti.

Şapşallaşacak olan belki de Blair'dı. Şöyle ki, eğer Cyrus Rose, erkek arkadaşı Nate'i taciz etmeyi kesmezse onların yanına gidip viskisini adamın pejmürde siyah ayakkabılarının üzerine dökmek zorunda kalacaktı.

"Sen ve Blair, uzun zamandır birliktesiniz, haklıyım, değil mi?" dedi Cyrus, Nate'in omzuna dokunarak. Sadece oğlanın biraz gevşemesini sağlamaya çalışıyordu. Yukarı Doğu Yakalı çocuklar da biraz fazla gergin oluyordu doğrusu.

Cyrus böyle düşünüyor. Adama biraz zaman tanımak lazım.

"Onunla yattın mı?" diye sordu Cyrus.

Nate'in suratı bir anda, yanında duran XVIII. yy. Fransız koltuğun döşemesinin renginden daha beter bir kırmızıya dönüştü. "Şey, birbirimizi neredeyse doğduğumuzdan beri tanıyoruz," diyerek kekeledi. "Ama sadece bir yıldır birlikteyiz. Aceleci davranarak her şeyi mahvetmek istemiyoruz, bilirsin, yani hazır olmadan önce!" Nate'in yaptığı sadece şuydu, hazır olup olmadığını sorduğunda Blair'ın her zaman verdiği cevabı, Cyrus'a geri püskürtüyordu. Öyle ya, kız arkadaşının annesinin erkek arkadaşıyla konuşuyordu. Ne diyebilirdi ki; "Ahbap, eğer fırsatım olsaydı, *şimdi* bile yapıyor olurduk," mu?

"Kesinlikle," dedi Cyrus Rose. Etli eliyle Nate'in omzunu kavradı. Bileğinin etrafında, bir kere takıp da bir daha çıkartamadığınız o Cartier bileziklerden vardı, bunlar 80'lerde çok popülerdi ama 80'lerin yeniden canlandırılması olayını desteklemiyorsanız, şimdilerde pek de popüler olduğu söylenemezdi.

"İzin ver de sana bir tavsiyede bulunayım," dedi Cyrus, sanki Nate'in başka bir seçeneği varmış gibi. "O kızın ağzın-

dan çıkan tek kelimeye bile aldırma. Kızlar sürpriz ister. İşleri ilginç hale getirmeni beklerler. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nate, asık suratıyla başını salladı. En son ne zaman Blair'a sürpriz yaptığını hatırlamaya çalıştı. Aklına gelen tek şey, tenis dersinden almaya gittiğinde götürdüğü dondurma külahı oldu. Bir ay kadar önceydi ve oldukça beklenmedik bir sürprizdi. Bu da demek oluyor ki o ve Blair, asla seks yapamayacaktı.

Nate, görünce baktığınız ve siz bakarken *o kadar ateşliyim ki şu kız gözlerini üzerimden alamıyor*, diye düşünen, bildiğiniz oğlanlardan biriydi. Aına doğrusu yakışıklılığıyla ilgili pek de kibirli hareketleri yoktu. Zira yakışıklı görünmek onun elinde değildi, öyle doğmuştu. Zavallı çocuk.

O akşam Nate, geçen Paskalya'da babası onları bir haftalığına Sun Valley'ye götürdüğünde Blair'ın kendisine armağan ettiği, yosun yeşili, kaşmir, V yaka kazağı giymişti. Blair, kazağın kollarının birinin içine gizlice, kalp şeklinde, altın bir kolye ucu dikmişti, böylece Nate, kızın kalbini her zaman kolunda taşıyacaktı. Audrey Hepburn ya da Marilyn Monroe gibi eski film aktrislerine benzer şekilde umutsuz ve romantik hissetmek, Blair'ın hoşuna giderdi. Kendine her zaman, o sırada içinde bulunduğu duruma uygun bir rol icat ederdi; oynadığı film, onun hayatı olurdu.

"Seni seviyorum," demişti nefes nefese kalan Blair, Nate'e kazağı verirken.

"Ben de," diyerek karşılık vermişti bu söylediğinin doğruluğundan emin bile olmayan Nate.

Nate, kazağı giydiğinde ona o kadar çok yakışmıştı ki Blair çığlık atıp çocuğun üzerindeki bütün kıyafetleri parçalamak istemişti. Fakat yine de, o dakikanın hararetiyle bile

çığlık atmak kendisine pek de cazip görünmemişti, bu durum oğlanı baştan çıkaran kızdan çok, nemfoman kadın tarzı olurdu, bu nedenle de Blair, Nate'in kolları arasında narin, kırılgan bir kuş a dönüşürken sessiz kalmıştı. Uzun bir süre öpüşmüşlerdi. Yanakları bütün gün dışarıda, pistte olmaktan hem sıcak hem de soğuktu. Nate, parmaklarını Blair'ın saçına dolamış ve onu otel odalarındaki yatağın üzerine çekmişti. Blair, elini başının üzerine koymuş, bütün bu olup bitenin sonunun nereye varacağını fark edene kadar, Nate'in kendisini soymasına izin vermişti. Ne de olsa bu film değil, *gerçekti.* En sonundaysa Blair yattığı yerden doğrulmuş ve uslu bir kız gibi Nate'i durdurmuştu.

Bugüne kadar da Blair, onu durdurmaya her zaman devam etmişti. Daha iki gece önce Nate, cebinde taşıdığı brendi sayesinde yarı sarhoş halde bir partiden dönmüş ve yatağın üzerine uzanarak Blair'a, "Seni istiyorum," diye mırıldanmıştı. Blair bir kez daha, çığlık atıp onun üzerine atlamak istemiş fakat yine de kendine engel olmuştu. Nate, sonunda usulca uykuya dalmış, Blair da onun yanına uzanıp Nate'le ikisinin bir filmde oynadığını hayal etmişti. Filmde, ikisi evliydi ve Nate'in alkol sorunu vardı ama Blair, ona her zaman destek olacak ve arada sırada yatağı ıslatsa bile, onu her zaman sevecekti.

Blair, Nate'e eziyet etmeye çalışmıyordu, sadece *hazır* değildi. Bütün yaz boyunca o ve Nate neredeyse hiç görüşmemişti çünkü Blair tenis okulunun Kuzey Carolina'daki korkunç yaz kampına gitmiş, Nate de babasıyla birlikte, tekneyle Maine sahillerine açılmıştı. Blair, bütün bir yazı ayrı geçirmiş olmalarına rağmen birbirlerini hâlâ eskisi gibi sevdiklerinden emin olmak istiyordu. Seks içinse, gelecek ayki on yedinci yaş gününe kadar beklemeyi düşünüyordu.

Fakat artık bu bekleyiş sona ermişti.

Nate, her zamankinden bile iyi görünüyordu. Yosun yeşili kazak gözlerini koyu, parlak bir yeşile çevirmişti ve dalgalı kahverengi saçlarında okyanusta geçirdiği, yazdan kalma altın sarısı çizgiler vardı. Blair da, artık hazır olduğunu biliyordu, işte o kadar. Viskisinden bir yudum daha aldı. *Ah, evet.* Kesinlikle hazırdı.

bir saat seks 360 kalori yakar

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Blair'ın annesi, Nate'e doğru sokulup Cyrus'un elini okşayarak.

"Seks," dedi Cyrus ve kadının kulağına ıslak bir öpücük kondurdu.

İğrenç.

"Ah!" diye ciyakladı Eleanor Waldorf, kısacık kesilmiş, kabarık, kısa saçlarına dokunurken.

Blair'ın annesinin üzerinde, Armani'den seçmesine kızının yardımcı olduğu, üstü boncuk işlemeli, dar kesimli kaşmir bir elbise ve ayaklarında ufak, siyah, kadife terlikler vardı. Eleanor'un bir sene önce bu elbisenin içine girebilmesi mümkün değildi ama Cyrus'la tanıştığından beri on kilo vermişti. Nefis görünüyordu. Herkes de böyle düşünüyordu.

Blair, Bayan Bass'in Bayan Coates'a, "Gerçekten daha zayıf görünüyor," diye fısıldadığını duydu. "Ama gıdısını gerdirdiğinden eminim."

"Sanırım haklısın. Saçlarını uzatmış, bu da gizli gerçeği ele veren bir işaret. Yara izlerini saklıyor olmalı," diye fısıldayarak karşılık verdi Bayan Coates.

Odanın içi, Blair'ın annesi ve Cyrus'la ilgili yapılan dedikodu kazanıyla kaynıyordu. Blair'ın duyduklarından çıkardığı kadarıyla, annesinin arkadaşları da Cyrus'la ilgili olarak kendisiyle aynı hisleri paylaşıyordu ancak sinir bozucu, şişman ya da zavallı gibi kelimeleri doğrudan kullanmıyorlardı.

"Old Spice kokusu alıyorum," diye fısıldadı Bayan Coates, Bayan Archibald'a. "Gerçekten Old Spice *kullandığını* düşünebiliyor musun?"

Old Spice onlara göre kadınlar için tiksindirici olan Impulse'ın erkek versiyonuydu.

Bayan Archibald, "Emin değilim," diye fısıldayarak cevap verdi. "Ama olabilir." Esther'in tepsisinden, içinde morina balığı ve kapari olan suşilerden birini kaparak ağzına attı ve daha fazlasını söylemeyi reddederek büyük bir gayretle ağzındaki lokmayı çiğnedi. Eleanor Waldorf'un, söylediklerini duymasını göze alamazdı. Dedikodu ve aylaklık eğlenceliydi fakat eski bir arkadaşın dostluğuyla karşılaştırılamazdı.

Palavra! derdi Blair, eğer Bayan Archibald'ın düşüncelerini okuyabilmiş olsaydı. *İki yüzlü!* Bu insanların hepsi korkunç dedikoducularda. İyi de madem ki dedikodu yapacaksın, keyfini neden çıkartmayasın ki?

Odanın karşı ucunda Cyrus, Eleanor'u kavradı ve onu herkesin önünde dudaklarından öptü. Blair, bakışlarını annesinin ve Cyrus'un, birbirine âşık iki genci andıran tiksindirici görüntüsünden uzaklaştırıp Beşinci Cadde'yle Central Park'a bakmak için çatı katlarındaki pencereye döndürdü. Sonbahar yaprakları iyice coşmuştu. Yetmiş İkinci Sokak'ın

girişinden yalnız başına bir bisikletli çıktı ve bir şişe su almak için köşede duran sosisli sandviç arabasının yanına gitti. Blair, daha önce bu sosisli arabasını hiç fark etmemişti. Adamın buralara yeni mi park ettiğini, yoksa civarda eski mi olduğunu merak etti. Her gün gördüğünüz şeylerin içinde ne kadar çok ayrıntının gözden kaçabildiğinin farkına varmak, nasıl denir, oldukça komikti.

Blair, birden ölümüne acıktı ve ne istediğini de çok iyi biliyordu: Sosisli sandviç. *Hemen* bir tane istiyordu: Hardal, keççap, soğan ve acı sosa bulanmış, dumanı tüten bir sosisli sandviç. Onu üç lokmada yiyip bitirecek, ardından da annesinin yüzüne doğru geğirecekti. Eğer Cyrus bütün arkadaşlarının gözünün önünde annesinin gırtlağına dilini sokabiliyorsa, o zaman Blair da aptal bir sosisli sandviç yiyip geğirebilirdi.

Blair, Kati ve Isabel'e, "Hemen dönerim," dedi.

Hızla arkasını döndü ve ön hole gitmek üzere odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Üzerine ceketini giyecek, dışarı çıkacak, satıcıdan bir sosisli sandviç alıp onu üç lokmada yiyecek, geri dönüp annesinin yüzüne geğirecek ve bir içki daha içip sonra da Nate'le seks yapacaktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Kati arkasından. Ama Blair, durmaksızın kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Nate, Blair'ın yaklaştığını görünce kendini bir anda Cyrus ve Blair'ın annesinden uzaklaştırdı.

"Blair?" dedi. "Neler oluyor?"

Blair durdu ve Nate'in seksi yeşil gözlerinin içine baktı. Gözleri, babasının operaya giderken giydiği smokinine taktığı kol düğmelerindeki zümrütlere benziyordu.

Sosisli sandviç bir anda aklından çıkan Blair, *kalbimi kolunun üzerinde taşıyor*, diye hatırlattı kendine. Kendi haya-

tını anlatan filmde Nate, Blair'ı kucağına alıp yatak odasına götürerek ona tecavüz edecekti.

Ancak ne yazık ki, bu, gerçek hayattı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Blair. Bardağını uzattı. "Ama önce içkimi tazeler misin?"

Nate bardağı aldı ve Blair, yemek odasına açılan camlı kapıların yanında duran, ıslak mermer tezgâhlı bara kadar ona eşlik etti. Nate, iki bardağı da viskiyle doldurdu ve sonra, Blair'la birlikte oturma odasının karşı ucuna doğru ilerledi.

"Hey, siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Chuck Bass, ikili yanından geçerken. Nate ve Blair'a imalı bir bakış fırlatarak kaşlarını havaya kaldırdı.

Misty ve Bartholomew Bass'in en büyük oğlu olan Chuck, tıraş sonrası losyonların reklamlarında oynayan yakışıklılar kadar yakışıklıydı. Aslına bakarsanız, bir İngiliz reklamında oynamıştı, ki bu da ailesinin genel kaderi ve gizli onuru için yeterince yeterli sayılırdı. Chuck, aynı zamanda Nate ve Blair'ın arkadaş grubundaki en şehvetli erkekti. Bir keresinde, dokuzuncu sınıfta verilen bir partinin tekinde, uyurken bile kusmaya devam edebilecek kadar çok sarhoş olan Kati Farkas'la birlikte yatağa girebilmek için misafir odasındaki dolabın içinde iki saat boyunca saklanmıştı. Kati'nin sarhoş olması, Chuck'ın umurunda bile değildi. Onunla sadece yatacaktı. Konu kızlar olduğunda, tek kelimeyle korku-bilmezdi.

Chuck gibi biriyle başa çıkabilmenin tek yolu, kendisini tanıyan bütün kızların yaptığı gibi, suratına gülmekti. Son derece yılışık biri olarak Chuck, tüm çevreler tarafından uzaklaştırılmış olsa da, buradaki aileler birbirleriyle nesillerdir arkadaştı. Chuck da bir Bass'ti ve bu yüzden de herkes

ona azimle, sonuna kadar katlanıyordu. Hatta onun, pembe renkle adının baş harflerinin işlenmiş olduğu pembe yüzüğüne, koyu mavi renkle adının baş harflerinin işlenmiş olduğu özel kaşmir atkısına, ailesinin birçok evini, dairesini işgal eden ve Riverside Özel Erkek Lisesi'ndeki dolabından dışarı taşan o portre fotoğraflarına bile alışmışlardı.

"Korunmayı unutmayın," dedi Chuck, Nate ve Blair, Blair'ın yatak odasına giden uzun, kırmızı halıyla kaplı koridora doğru dönerken, bardağını da havaya kaldırdı.

Blair, kapının kristal tokmağını kavradı ve o sırada kırmızı ipek yatak örtüsünün üzerinde kıvrılmış olan Rus kedisi Kitty Minky'yi ürküterek tokmağı çevirdi. Blair, kapının eşiğinde durdu ve vücudunu Nate'inkine bastırarak ona yaslandı. Nate'in aşağıda duran eline uzandı.

O anda, Nate'in bütün umutları birden canlandı. Blair, birçok açıdan şehvetli ve seksi davranıyordu. Tanrım! Bu mümkün müydü?.. *Yoksa bir şeyler mi olmak üzereydi?*

Blair, Nate'in eline sıkıca yapışarak onu odanın içine çekti. Ellerindeki içkileri tiftik halının üzerine döküp birbirlerine dolanarak yatağa yuvarlandılar. Blair kıkırdadı; elinden hızla düşürdüğü bardağın içindeki viski, doğruca başına geçmişti.

Sersemlemiş halde, *Nate'le seks yapmak üzereyim*, diye düşündü. Sonrasındaysa ikisi birden Haziran'da mezun olacak, sonbaharda Yale'a gidecek ve dört yılın sonunda kocaman bir düğün yapıp Park Caddesi'nde kendilerine güzel bir daire bulacaklardı, her yeri ipek, kadife ve tüylerle dekore edip her odada sırayla seks yapacaklardı.

Fakat aniden Blair'ın annesinin yüksek desibelli sesi çok keskin bir biçimde koridorda yankılandı.

"Serena van der Woodsen! Bu ne güzel sürpriz!"

Blair, Nate'in elini bıraktı ve sanki dikkat emri almış bir asker gibi yattığı yerde doğruldu. Yatağının ucunda kaskatı kesilmiş bir halde oturdu ve avuçlarının içiyle yatak örtüsünü sımsıkı kavradı.

Nate'e baktı.

Ancak Nate, duyduklarının doğru olup olmadığını öğrenmek için evin girişine gitmek üzere çoktan arkasını dönmüştü. Serena van der Woodsen, *gerçekten* geri dönmüş müydü?

Blair'ın hayatının filminde, ani ve trajik bir baht dönümü yaşanıyordu. Blair, bir kez daha, çok acıkan midesini tuttu.

Zaten sosisli sandviç yemeğe gitmeyi tercih etmiş olması gerekirdi.

s döndü!

Blair'ın annesi, her bir van der Woodsen'ın çökmüş yanaklarını öperken, "Merhaba, merhaba, merhaba!" diyerek sevinçle haykırdı.

Öpücük, öpücük, öpücük, öpücük, *öpücük*!

"Serena'yı beklemediğini biliyorum, hayatım," diye fısıldadı Bayan van der Woodsen, ilgili ve güvenilir bir ses tonuyla. "Umarım sorun değildir."

"Elbette. Hayır, sorun değil," dedi Bayan Waldorf. "Eve hafta sonu için mi döndün Serena?"

Serena van der Woodsen, başını salladı ve modası geçmiş Burberry ceketini hizmetçi Esther'e uzattı. Sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına iterek ev sahibesine gülümsedi.

Serena, gülümsediği zaman gözlerini, neredeyse lacivert olan o koyu renk gözlerini kullanırdı. Banyo aynasının karşısında aptal gibi poz vererek taklit etmeye çalıştığınız türden bir gülümsemeye sahipti. Mankenlerin kusursuzlaştırmak için yıllarını harcadığı, "Bana bakmaktan kendini ala-

mıyorsun, değil mi?" diyen, çekici ve nefes kesen bir gülümseyiş. Ya, işte Serena herhangi bir çaba harcamadan böyle gülümserdi.

"Hayır, ben buraya..." diye söze başladı Serena.

Serena'nın annesi telaşla kızının sözünü kesti. "Serena, yatılı okulun kendisine göre olmadığını keşfetti," diye açıkladı, bu pek de önemli bir sorun değilmiş gibi kızının saçını hafifçe okşadı. Kati, soğukkanlılığın tam bir orta yaş versiyonuydu.

Aslında van der Woodsen ailesinin tamamı böyleydi. Hepsi uzun boylu, sarışın, zayıf, son derece kararlıydı ve hiçbir şeyi, tenis oynamak, taksi durdurmak, spagetti yemek ve tuvalete gitmek de dahil, soğukkanlılıklarını kaybederek yapmazlardı. Özellikle de Serena. Ona, gidip de doğru çantayı ve doğru kot pantolonu alarak sağlayamayacağınız bir soğukkanlılık bahşedilmişti. O, her erkeğin arzuladığı ve her kızın olmak istediği biriydi.

"Serena, Constance'a geri dönecek," dedi Bayan van der Woodsen, çelik mavisi gözleriyle kızına bakarak. Gururla onaylamayışın baykuş bakışı bu karışımı, her zaman olduğundan çok daha korkunç görünmesine neden oluyordu.

"Hadi bakalım, Serena. Çok tatlı görünüyorsun hayatım. Blair seni gördüğüne gerçekten çok sevinecek," dedi Blair'ın annesi titrek bir sesle.

"Konuşulacak tek kişi sensin," dedi Serena kadına sarılırken. "Ne kadar zayıfladığına bir bak! Ev de olağanüstü görünüyor. Vay canına. Sanat eserleriniz dehşet!"

Bayan Waldorf gülümsedi ve memnun olduğu yeterince açık bir halde, bir kolunu Serena'nın ince, narin beline doladı. "Tatlım, seni özel bir arkadaşım olan Cyrus Rose'la tanıştırmak istiyorum," dedi. "Cyrus, bu Serena."

"Büyüleyici," diye haykırdı Cyrus Rose. Serena'yı her iki yanağından öptü ve ona sıkıca sarıldı. "Ayrıca iyi de sarılıyor," diye ekledi, Serena'nın kalçasına eliyle hafifçe vurarak.

Serena kıkırdadı ancak durumdan pek de rahatsız olmadı. Son iki yıl boyunca Avrupa'da çok fazla zaman geçirmişti ve onu bütünüyle karşı konulmaz bulan, zararsız, azgın Avrupalılar tarafından kucaklanmaya alışmıştı. Bu adamlar için Serena, bir mıknatıs gibiydi.

"Serena ve Blair birbirlerinin en, en, en iyi arkadaşıdır," diye açıkladı Eleanor Waldorf, Cyrus'a. "Ancak Serena lise üçüncü sınıf için Hanover Akademisi'ne gitti ve bu yazı da seyahat ederek geçirdi. Burada olmayışın yüzünden geçtiğimiz yıl Blair için çok zor geçti Serena," dedi Eleanor, gözleri gitgide buğulanıyordu. "Özellikle de boşanma döneminde. Ama artık geri döndün. Blair çok *memnun* olacak."

Kusursuz ve solgun cildi, eski dostunu yeniden göreceği için pembeleşen Serena, sabırsızca, "O nerede?" diye sordu. Parmak uçlarında yükselerek Blair'ı bulmak için başını havaya kaldırdı fakat etrafının sadece onu öpmek ve kendisine hoş geldin demek için bekleyen ailelerle, yani Archibaldlar, Coateslar, Bassler ve Bay Farkas'la çevrili olduğunu sonunda ancak fark edebildi.

Serena, sevinç içinde onlara sarıldı. Bu insanlar, Serena'nın yuvasıydı ve o, uzun bir zamandır yuvadan uzaktaydı. Hayatının bir an önce eski haline dönmesi için sabırsızlanıyordu. O ve Blair, birlikte yürüyerek okula gidecek, Central Park'taki Sheep Meadow'da sırtüstü yatıp bulutların ve güvercinlerin resimlerini çekerek bir film rulosunu bitirecek, sigarayla kola içip kendilerini porno yıldızı gibi hissedeceklerdi. Sonrasında çok sarhoş oldukları için bir uyku

partisine dönüşen geceleri geçirdikleri, Chuck Bass'in ailesinin sürekli olarak tuttuğu süit odanın bulunduğu Tribeca Star Oteli'nin Star lobisinde yeniden kokteyller içeceklerdi. Blair'ın yatağına oturup üzerlerine giydikleri modası geçmiş çamaşırlarla Audrey Hepburn filmleri izlerken cin tonik yuvarlayacaklardı. Latince derslerinde yine her zaman olduğu gibi kopya çekeceklerdi – *ama, amas, amat* sabit mürekkepli kalemle yazıldığı için hâlâ Serena'nın bileğinde duruyordu (bu, bir buçuk porsiyon kollar için Tanrı'ya minnettarız!). Bekçinin eski Buick arabasına binerek Serena'nın ailesinin Connecticut, Rigfield'daki evinin etrafında tur atacak ve çılgın yaşlı kadınlar gibi davranarak okulda söyledikleri o aptal marşları yeniden mırıldanacaklardı. Sınıf arkadaşlarından birinin, kahverengi kum taşından yapılmış evinin alt katındaki girişe işeyecek ve ardından da zili çalıp kaçacaklardı. Blair'ın küçük kardeşi Tyler'ı, Aşağı Doğu Yakası'na götürecek ve Tyler'ın eve ne kadar zamanda geri döneceğini öğrenmek için onu orada bırakacaklardı; gerçi artık Tyler, St. George's'daki en kapsamlı sokak kültürüne sahip çocuk olduğuna göre, bu da bundan böyle bir hayır işiydi, gerçekten. Birlikte koca bir grupla dans etmek için dışarı çıkacak ve deri pantolonları içinde terlemekten dört buçuk kilo birden kaybedeceklerdi. Sanki o kiloyu kaybetmeye çok ihtiyaçları varmış gibi.

Her zamanki simetrik ve hijyenik kusursuzluklarına geri döneceklerdi. Serena, sabırsızlanıyordu.

"Sana içki getirdim," dedi Chuck Bass, ailelerin oluşturduğu grupları ite kaka geçti ve ardından Serena'ya bir bardak viski uzattı. "Tekrar hoş geldin," diye ekledi. Serena'yı yanağından öpmek için aşağı doğru eğildi ve kızın yanağını bilerek ıskaladığı için dudakları Serena'nın ağzına yapıştı.

"Hiç değişmemişsin," dedi Serena içkisini kabul ederken. Viskiden büyük bir yudum aldı. "Her neyse, beni özledin mi?"

"Seni özledim mi? Asıl soru, sen *beni* özledin mi?" dedi Chuck. "Hadi bebek, anlat. Buraya neden geri döndün? Neler oldu? Erkek arkadaşın var mı?"

"Ah, yapma, Chuck," dedi Serena, Chuck'ın elini okşarken. "Seni deliler gibi arzuladığım için geri döndüğümü biliyorsun. Seni hep istemişimdir."

Chuck, geriye bir adım attı ve yüzü aniden kızararak yutkundu. Serena, kendisini savunmasız yakalamıştı, nadir bir durumdu bu.

Chuck, yeniden kendini toparlamaya çalışırken, "Şey, bütün yıl doluyum, seni ancak bekleme listesine alabilirim," dedi kızgın bir şekilde.

Ancak görünüşe göre Serena, onu daha fazla dinlemiyordu. Koyu mavi gözleri, en çok görmek istediği insanları, Blair ve Nate'i bulabilmek için bütün odayı taradı.

En sonunda Serena buldu da. Nate, koridora açılan kapının eşiğinde duruyordu ve Blair da hemen onun arkasındaydı, başını önüne eğmiş, siyah hırkasının düğmeleriyle oynuyordu. Nate, doğrudan Serena'ya bakıyordu ve Serena'nın bakışları kendisininkilerle buluştuğunda, çoğunlukla utandığı zamanlarda yaptığı gibi alt dudağını ısırdı.

O gülümseme. O gözler. O surat.

"Buraya gel," dedi Serena dudaklarını oynatarak ve sadece el salladı. Nate'in ona doğru yürümeye başlamasıyla Serena'nın kalp atışları hızlandı. Nate, hatırladığından daha yakışıklı görünüyordu, *çok daha* yakışıklı.

Oysa Nate'in kalp atışları, Serena'nınkinden çok daha hızlıydı.

"Hey, sen," dedi Serena nefes nefese, Nate ona sarılırken. Her zamanki gibi kokuyordu. Sanki yaşayan en temiz, en nefes kesici çocukmuş gibi. Serena'nın gözleri yaşlarla doldu ve yüzünü Nate'in göğsüne bastırdı. Artık gerçekten evine dönmüştü.

Nate'in yanakları pembeleşti. *Sakin ol*, dedi kendi kendine. Ama bir türlü sakin olamıyordu. Serena'yı havaya kaldırıp, onu etrafında döndürmek ve defalarca kez yüzünü öpmek istiyordu. "Seni seviyorum!" diye bağırmak istiyordu ama bağırmadı. Bunu yapamazdı.

Nate, bir deniz kaptanının ve Fransız Cemiyeti başkanının tek oğluydu. Babası usta bir denizciydi ve olağanüstü derecede yakışıklı olmasına rağmen, iş kucaklaşmaya geldiğinde Nate gibiydi, biraz zayıftı. Annesiyse babasının tam tersiydi, Nate'e her zaman sulanırdı ve kendisini bir şişe şampanyayla birlikte yatak odasına kapatıp Monako'daki yatında bulunan kızını aradığı sırada duygusal nöbetler geçirmeye de oldukça eğilimliydi. Zavallı Nate, her zaman gerçekten hissettiklerini ifade etmenin sınırına dayanırdı fakat yine de ne olay yaratmak, ne de sonrasında pişmanlık duyacağı bir söz söylemek isterdi. Bu yüzden de sessiz kalırdı ve kendisi uzanmış, dalgaların çıkardığı düzenli seslerin keyfini sürerken tekneyi her zaman diğerlerinin yönetimine bırakırdı.

Nate, görünüşte bir aygıra benziyor olabilirdi ama aslında son derece hassastı.

"Eee, neler yapıyorsun?" diye sordu Nate. O sırada Serena, düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye çalışıyordu. "Seni özledik."

'Seni özledim' demeye cesareti olmadığını fark ettiniz mi?

"Neler mi yapıyorum?" diyerek tekrarladı Serena. Kıkırdadı. "Keşke bilseydin, Nate. Çok, çok, *kötüydüm*!"

Nate, elinde olmadan yumruklarını sıktı. Ah ya, ah, onu özlemişti.

Her zaman olduğu gibi görmezden gelinen Chuck, Serena ve Nate'in yanından ayrıldı, odanın karşısına geçerek yeniden, Kati ve Isabel'le birlikte duran Blair'ın yanına gitti.

"Bin dolarına iddiaya girerim, okuldan atılmıştır," dedi Chuck. "Size de becerilmiş gibi görünmüyor mu? Bence *adamakıllı* becerilmiş. Belki de orada üyesi olduğu bir fahişelik derneği falan vardı. Hanover Akademisi'nin Neşeli Kızları," diye ekledi, kendi aptalca şakasına gülerek.

"Bence biraz da uçmuşa benziyor," dedi Kati. "Belki de eroine başlamıştır."

"Ya da reçeteyle satılan başka bir ilaca," dedi Isabel. "Bilirsiniz, Valium ya da Prozac gibi. Belki de tamamen aklını kaçırmıştır."

"Kendi uyuşturucusunu kendi yapıyor da olabilir," diye Isabel'e katıldı Kati. "Fen derslerinde her zaman başarılı olmuştur."

"Bir tür tarikata katıldığını duymuştum," diye öne sürdü Chuck. "Sanki beyni yıkanmış ve artık tek düşünebildiği şey seksmiş, sanki her an yapmak zorundaymış gibi."

Yemek ne zaman hazır olacak acaba, diye merak etti Blair, arkadaşlarının gülünç dedikodularına kulak asmayarak.

Serena'nın ne kadar güzel saçları olduğunu unutmuştu. Cildinin ne kadar güzel olduğunu. Ne kadar uzun ve ince bacakları olduğunu. Ona bakarken Nate'in gözlerinin neye benzediğini: Onları asla kırpmayacakmışa benziyordu. Nate, Blair'a hiç böyle bakmamıştı.

"Hey, Blair, Serena sana ne zaman döneceğini söylemiş olmalı," dedi Chuck. "Hadi anlat bize, sorun ne?"

Bir tilkiyi andıran ufak yüzü kızaran Blair, Chuck'a öylece bakakaldı. İşin gerçeği Blair bir yıl boyunca Serena'yla neredeyse hiç konuşmamıştı.

İlk başlarda, Serena'nın ikinci sınıfın sonunda yatılı okula gitmesiyle onu özlemişti. Ama kısa zaman içinde etrafta Serena olmadan parıldamanın ne kadar kolay olduğunun farkına varmıştı. Bir anda en güzel, en akıllı, en uçuk, bir ortamda en göze çarpan kız *Blair* oluvermişti. Herkesin hayran olduğu biri olmuştu. Bu nedenle de Blair, Serena'yı özlemekten vazgeçmişti. Onunla iletişimi kestiği için kendisini suçlu da hissetmemişti. Serena'dan yatılı okulda ne kadar iyi vakit geçirdiğini anlatan, kısa ve kimliksiz e-postalar alınca bu his yok olmuştu.

"*Kayak yapmak için otostop çekerek Vermont'a gittim ve gecenin geri kalanını en ateşli oğlanlarla dans ederek geçirdim!*"

"*Dün gece çok çılgındı. Kahretsin, başım ağrıyor!*"

Blair'a ulaşan son havadisse geçen yaz aldığı bir kartpostaldan ibaretti.

"Blair: Bastil Günü'nde on yediye bastım. Fransa yıkılıyor!!! Seni özledim!!! Sevgiler, Serena," diyordu, o kadar.

Blair, o kartpostalı, arkadaşlıklarından kalan bütün hatıralarla birlikte eski bir Fendi ayakkabı kutusuna kaldırmıştı. Sonsuza kadar hatırlayacağı ancak şu âna kadar sona erdiğini düşündüğü bir arkadaşlığın kalıntıları olarak.

Serena geri dönmüştü. Ayakkabı kutusunun kapağı kalkmıştı ve her şey, o gitmeden önceki yerine geri dönecekti.

Her zaman olduğu gibi sarışın, üstün kız Serena van der Woodsen ile daha kısa, daha şişman, çok daha çekingen ve daha az esprili dostu Blair bir araya gelicek ve yeniden Serena ve Blair, Blair ve Serena olacaklardı.

Ya da olmayacaklardı. Blair, kıllık yaptığı sürece!

"Serena döndüğü için çok heyecanlı olmalısın!" diye öttü Isabel. Ama Blair'ın yüzünde beliren ifadeyi gördüğü anda, ses tonunu değiştirdi. "Constance, onu *elbette* geri alacak. Bu çok normal. İçimizden herhangi birini kaybedemeyecek kadar çaresizler." Isabel sesini alçalttı. "Geçen bahar, Serena'nın New Hampshire'da bir kasabalıyla takıldığını duydum. Kürtaj yaptırmış," diye ekledi.

"Eminim ilk değildir," dedi Chuck. "Ona bir baksanıza."

Ve baktılar. Dördü birden, mutlu bir şekilde hâlâ Nate'le sohbet etmekte olan Serena'ya baktı. Chuck, kızlarla yatmak istemeye başladığından beri, yani belki de birinci sınıftan beri yatmak istediği kızı gördü. Kati, kendi başına alışverişe çıkmaya başladığından beri, yani üçüncü sınıftan beri kopya çektiği kızı gördü. Isabel, Heavenly Rest Kilisesi'nin Noel gösterisinde, kendisi basit bir çobanı canlandırdığı için bir çuval bezi giyerken, kanatları gerçek tüyden yapılmış bir meleği canlandıran kızı gördü. Yine üçüncü sınıf. Hem Kati hem de Isabel, hiç kuşkusuz kendilerinden Blair'ı çalıp, onları bir başlarına bırakacak olan, ki bunu düşünmek bile yeterince aptalcaydı, kızı gördü. Son olarak da Blair, en iyi arkadaşı Serena'yı, her zaman nefret edeceği ve seveceği o kızı gördü. Asla aynı özelliklere sahip olduğunu kanıtlayamayacağı ve yerine bir başkasını koymak için çok çaba sarf ettiği kız. Herkesin unutmasını istediği kız.

Aşağı yukarı bir on saniye için Blair, arkadaşlarına gerçeği söylemek istedi: Serena'nın geri döneceğini *bilmiyor-*

du. Ama bu nasıl görünürdü? Blair'ın ilgili görünmesi gerekti ve bütün arkadaşları Serena hakkında bu kadar çok bilgi sahibiyken, kendisi Serena'nın dönüşüyle ilgili hiçbir şey bilmediğini itiraf etse, gelişen olaylarla ne kadar alakalı görünürdü ki? Blair, tek kelime etmeden orada öylece dikilip duramazdı. Bu çok bariz olurdu. Onun *her zaman* söyleyecek bir şeyi vardı. Hem ayrıca bu kadar sıkıcıyken kim gerçeği duymak isterdi ki? Blair, sinema için yaşıyordu. İşte eline bir fırsat geçmişti.

Blair yutkundu. "Her şey çok... Ani oldu," dedi gizemli bir tavırla.

Bakışlarını aşağı indirdi ve sağ elinin orta parmağına taktığı ufak yakut yüzüğü kurcalamaya başladı. Film devam ediyordu ve Blair de iyice havaya girmişti.

"Serena'nın bu konu yüzünden kafasının oldukça karıştığını düşünüyorum. Ama ona, tek kelime bile etmeyeceğime dair söz verdim," dedi.

Arkadaşları sanki onun ne demek istediğini tamamıyla anlamış gibi başlarını salladı. Blair'ın söyledikleri kulağa yeterince özlü ve ciddi geliyordu; en iyisi de, görünüşe göre Serena'nın Blair'a inanmış olmasıydı. Eğer Blair, filmin geri kalanını da yazsaydı, büyük olasılıkla kızla oğlanın ilişkilerini çoktan halletmiş olacaktı. Serena da, yamaçtan aşağı uçarken kafatasını bir taşa çarparak akbabalar tarafından bir daha hiç görülmemek üzere canlı canlı yenilen kızı oynayacaktı.

"Dikkat et, Blair," dedi Chuck, başıyla, barın önünde kısık sesle hâlâ konuşmakta olan ve gözlerini asla birbirlerinin üzerinden ayırmayan Serena ve Nate'i işaret etti. "Görünüşe göre Serena, çoktan yeni kurbanını bulmuş."

s & n

Serena, avucunda gevşekçe tuttuğu Nate'in elini bir ileri bir geri sallıyordu. "Çıplak Buck'ı hatırlıyor musun?" diye sordu usulca bir kahkaha atarak.

Nate, kıkır kıkır güldü; onca yıldan sonra bile hâlâ utanıyordu. Çıplak Buck, sekizinci sınıftayken gittikleri bir partide, hemen hemen hepsinin hayatlarında ilk defa sarhoş oldukları zaman icat ettikleri, Nate'in ikinci kimliğiydi. İçtikleri altı biranın sonunda Nate, gömleğini çıkarmış ve Serena'yla Blair da siyah bir kalemle göbeğine dişlek, budala bir surat çizmişti. Bazı sebeplerden bu surat, Nate'in içindeki şeytanı uyandırmış ve Nate de bir içki oyunu başlatmıştı. Herkesi bir çember şeklinde oturtarak eline Latince bir ders kitabı alan Nate, arkadaşlarının ortasına geçmiş ve çekimlerini yapmaları için sırayla fiiller okumaya başlamıştı. Fiil çekimlerini karıştıran ilk kişi, içki içip Çıplak Buck'ı öpmek zorundaydı. Elbette herkes, yani hem kızlar hem de erkekler, çekimleri birbirine karıştırmıştı. Sonuç olarak Buck, o

gece çok fazla aksiyona maruz kalmıştı. Ertesi sabah Nate, her ne kadar hiçbir şey olmamış gibi davransa da, kanıt göbeğinde mürekkeple yazılıydı. Buck'ı cildinden temizlemesi tam iki haftasını almıştı.

"Peki ya Kızıl Deniz?" dedi Serena. Nate'in yüzünü inceledi. Artık ikisi de gülümsemiyordu.

"Kızıl Deniz," diye tekrarladı Nate, Serena'nın koyu mavi gözlerinin içinde boğularak. Elbette hatırlıyordu. Nasıl unutabilirdi ki?

Onuncu sınıftan sonraki yaz, ağustos ayında sıcak bir hafta sonu Archibald ailesinin geri kalanı Maine'deyken, Nate babasıyla birlikte şehirdeydi. Serena'ysa Connecticut, Rigfield'daki yazlık evlerindeydi ve canı o kadar sıkılıyordu ki ayak ve el parmaklarının her birini farklı renk ojeye boyamıştı. Blair, İskoçya, Gleneagles'daki Waldorf kalesinde, teyzesinin düğünündeydi. Ancak bu durum, en yakın arkadaşı Serena'nın, kendisi olmadan eğlenmesini engellememişti. Nate onu aradığı anda Serena, Grand Central İstasyonu'na giden New Haven trenine atlayıvermişti.

Nate, Serena'yı istasyonda karşılamıştı. Serena, üzerinde açık mavi ipek bir elbise ve ayaklarında pembe terliklerle trenden indi. Çıplak omuzlarına değen sarı saçlarını açık bırakmıştı. Ne çanta, ne cüzdan, ne de anahtar taşıyordu. Nate'e göre aynı bir meleğe benziyordu. Ne kadar da şanslıydı. Serena'nın istasyona girdiği, kollarını onun boynuna doladığı ve onu dudaklarından öptüğü âna kadar, Nate'in hayatı pek de iyi sayılmazdı. Evet, o olağanüstü, şaşırtıcı öpücük anına kadar.

İlk olarak, Grand Central'ın girişine giden Vanderbilt Caddesi'nin yukarısındaki bir barda, martinilerini içtiler. Ardından bir taksi tutarak doğrudan Park Caddesi'ne, Na-

te'in Seksen İkinci Sokak'ta yer alan evine gittiler. Nate'in babası bazı yabancı bankerleri eğlendirmekle meşguldü ve gece geç saatlere kadar dışarıda olacaktı, böylece de bütün ev Serena ve Nate'e kalmıştı. Hayatlarında ilk defa yalnız başlarına kalmaları yeterince tuhaftı ve *bu tuhaflık fark edilmişti.*

Fazla uzun sürmedi.

Bira ve sigara içerek bahçede oturdular. Nate'in üzerinde uzun kollu bir gömlek vardı ve hava korkunç derecede sıcak olduğu için gömleği üzerinden çıkardı. Omuzlarının üzeri minik çillerle kaplıydı ve sırtı, Maine'de babasıyla birlikte iskelede tekneyle uğraşmaktan kaslı ve bronz renkteydi.

Serena da sıcaktan pişmişti, bu yüzden çeşmeye yöneldi. Venüs ve Milo'nun mermer heykellerinin dizine oturdu ve elbisesi bütünüyle ıslanana kadar, kendi üzerine su serpti.

Ama asıl tanrıçanın kim olduğunu görmek hiç de zor değildi. Serena'nın yanında Venüs, bir mermer kütlesi gibi kalıyordu. Nate, çeşmeye doğru sendeleyerek yürüdü ve onunla birlikte çeşmenin içine girdi, biraz sonra birbirlerinin geri kalan kıyafetlerini parçalıyorlardı. Sonuçta aylardan Ağustos'tu. Ağustos ayında şehre katlanabilmenin tek yolu soyunmaktı.

Nate, ailesinin evinde günün her saati çalışan, arkadaki ve öndeki kameralar yüzünden endişelendi; bu yüzden de Serena'yı yukarıya, anne ve babasının odasına götürdü.

Geri kalanında adeta tarih yazılmıştı.

Her ikisi de hayatlarında ilk defa sevişmişti. Tuhaf ve acı verici bir deneyimdi, heyecanlı ve eğlenceliydi ve o kadar tatlıydı ki, ikisi de utanmayı unutmuştu. Her şey, tam anla-

mıyla ilk seferinde olmasını isteyeceğiniz gibiydi ve ikilinin hiçbir pişmanlığı yoktu. Sonrasındaysa History Channel'a ayarlanmış televizyonu açtılar, o sırada Kızıl Deniz'le ilgili bir belgesel vardı. Programın anlatıcısı, Musa'nın Kızıl Deniz'i ortadan ikiye ayırışından söz ederken onlar da birbirlerine sarılarak yatakta yatmış ve üzerlerindeki gökyüzünün pırıltısı arasından görünen bulutlara bakmışlardı.

Serena, bunun çok eğlenceli olduğunu düşünmüştü.

"Sen de benim Kızıl Deniz'imi ayırdın," diye inledi, yastığı Nate'in yüzüne bastırarak.

Nate, bu lafa kahkahalarla güldü ve Serena'yı mumya gibi çarşafa sardı. "Ve şimdi de seni, Kutsal Topraklara kurban edip burada bırakacağım!" dedi, derin, korku filmlerine has bir ses tonuyla.

Ardından gerçekten de çok kısa bir süre için, Serena'yı yalnız bırakıp koca bir Çin yemeği ve bir şişe kötü beyaz şarap sipariş etmeye gitti. Yemek yiyip içki içerek yatakta yattılar ve Nate, hava kararıp yıldızlar gökyüzünü kuşatmadan önce onun Kızıl Deniz'ini bir kez daha ayırdı.

Bir hafta sonra Serena, Nate ve Blair'ı New York'ta bırakarak, Hanover Akademisi'nde yatılı okula gitti. Serena, ondan sonraki bütün tatillerini yurtdışında geçirdi: Noel'de Avusturya Alpleri'ne, Paskalya için Dominik Cumhuriyeti'ne gitti, bütün yaz Avrupa'yı dolaştı. İlk defa geri dönmüştü, yani Kızıl Deniz'in ayrılışından bu yana, Nate ve Serena, birbirlerini ilk defa görüyordu.

"Blair bilmiyor, değil mi?" diye Nate'e sessizce sordu Serena.

Blair da kim? diye düşündü Nate, geçirdiği anlık hafıza kaybının etkisiyle. Başını salladı. "Hayır," dedi. "Eğer sen söylemediysen, bilmiyor."

Ama Chuck Bass biliyordu ve işte bu, çok daha berbat bir durumdu. Nate, daha iki gece önceki bir partide bütünüyle ahmakça bir sa ' şluk nöbeti içindeyken olanları ağzından kaçırmıştı. Çok fazla içki içmişlerdi ve Chuck, "Eee, Nate. Yaşadığın en iyi seks hangisiydi? Tabii bu saate kadar yaptıysan," diye sormuştu.

"Şey, en iyisini Serena van der Woodsen'la yaptım," diye övünmüştü Nate tıpkı bir aptal gibi.

Chuck da, elbette bunu bir sır olarak uzun süre saklamayacaktı. Elindeki bu bilgi, yeterince değerli ve gereğinden fazla kullanışlıydı. Chuck'ın, *Dost Kazanma ve İnsanları Etkileme Sanatı* adlı kitabı okumaya ihtiyacı yoktu. Lanet kitabı zaten kendisi yazmış sayılırdı. Bu ölçülere göre bile arkadaşlık bölümünde pek başarılı sayılmazdı.

Görünüşe göre Serena, Nate'in içinde bulunduğu rahatsızlık verici sessizliğin farkına varmamıştı. İç geçirdi ve başını öne eğerek Nate'in omzuna yaslandı. Eski zamanlarda olduğu gibi artık Chanel *Cristalle* kokmuyordu. Bal, sandal ağacı ve nilüferin bir karışımı gibi kokuyordu, kendi esansının yağlı karışımına benziyordu. Kesinlikle karşı konulamaz, fazlasıyla Serena gibiydi, fakat bu kokuyu başka biri sürse, büyük ihtimalle köpek dışkısı gibi kokardı.

"Kahretsin. Seni deliler gibi özledim, Nate," dedi Serena. "Keşke başıma gelenleri görebilseydin. Çok kötüydü."

"Ne demek istiyorsun? Bu kadar kötü ne yaptın ki?" diye sordu Nate, sesinde bazı şeyleri önceden tahmin etmenin ve dehşetin karışımı vardı. Kısa bir an için onu, Hanover Akademisi'nin yurt odasında misafir perver evsahipleriyle ve Paris'te, otel odalarında daha yaşlı adamlarla ilişkiye girerken hayal etti. Onu bu yaz Avrupa'da ziyaret ede-

bilmiş olmayı dilerdi. Her zaman bir otel odasında yapmak istemişti, malum işi.

"Ve çok da berbat bir arkadaş oldum," diyerek sözüne devam etti Serena. "Gittiğimden beri Blair'la neredeyse hiç konuşmadım. Üstelik de o kadar çok şey oldu ki. Onun çok kızgın olduğunu şu an bile söyleyebilirim. Bir merhaba bile demedi."

"Kızgın değil," dedi Nate. "Belki sadece utanıyordur."

Serena, ona bir bakış fırlattı. "Doğru," dedi, alaycı bir tonda. "Blair utanıyor, Blair ne zamandan beri utanıyor?"

"Şey, o kızgın değil," diye ısrar etti Nate.

Serena omuz silkti. "Evet, her neyse, tekrar sizlerle birlikte olduğum için çok mutluyum. Eskiden yaptığımız her şeyi yapacağız. Blair ve ben, dersleri kırıp Met'in merdivenlerinde seninle buluşacağız ve sonra da Plaza Otel'in yanındaki, eski filmleri gösteren sinemaya gidip kokteyl saati başlayana kadar birkaç acayip film izleyeceğiz. Sen ve Blair daima birlikte olacaksınız ve ben de düğünde Blair'ın nedimesi olacağım. Tıpkı filmlerde olduğu gibi sonsuza kadar mutlu olacağız."

Nate, suratını astı.

"Öyle surat asma, Nate," dedi Serena gülerek. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, öyle değil mi?"

Nate omuz silkti. "Hayır. Sanırım kulağa iyi geliyor," dedi, oysa buna inanmadığı açıkça ortadaydı.

"Kulağa iyi gelen neymiş?" dedi aksi bir ses.

Şaşkına dönen Nate ve Serena, bakışlarını birbirlerinden uzaklaştırdı. Ses Chuck'a aitti, yanında Kati, Isabel ve en arkada ama en önemlisi, oldukça utangaç görünen Blair vardı.

Chuck, Nate'in sırtına eliyle vurdu. "Kusura bakma, Nate," dedi. "Ama biliyorsun, van der Woodsen'ı bütün gece alıkoyamazsın."

Nate homurdandı ve bardağını ağzına dikti. İçinde sadece buz kalmıştı.

Serena, Blair'a baktı. Ya da en azından bakmayı denedi. Blair'sa, üzerindeki siyah çorapları kemikli bileklerinden kemikli dizlerine ve tenis yüzünden kaslı olan kalçalarına doğru milim milim çekiştirmek için büyük çaba sarf ediyordu. Bu yüzden de Serena vazgeçti ve ilk olarak Kati'yi, sonra da Isabel'i öperek Blair'a yöneldi.

Blair'ın, gülünç olmaya başlamadan önce, çoraplarını çekiştirmesi için sınırlı zamanı vardı. Serena, kendisinden birkaç adım ötede belirdiğinde başını kaldırdı ve şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

"Selam Blair," dedi Serena, heyecanla. Kollarını daha kısa olan kızın omuzlarına koydu ve iki yanağından öpmek için eğildi. "Buraya gelmeden önce seni aramadığım için gerçekten çok üzgünüm. Aramak istedim. Ama her şey çok *çılgıncaydı*. Sana anlatacak o kadar çok şey var ki!"

Chuck, Kati ve Isabel'in üçü de birbirini dürtükledi, hepsi de bakışlarını Blair'a dikti. Blair'ın yalan söylediği açıkça ortaya çıkmıştı. Serena'nın geri dönüşüyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Blair'ın yüzü yanmaya başladı.

Yakalandık.

Nate, gerilimi fark etti ancak bunun tamamıyla başka bir nedenden kaynaklandığını düşündü. Chuck, Blair'a anlatmış mıydı? Nate, emin olamadı. Blair, ona bakmıyordu bile.

İç ürpertici bir andı. En eski, en yakın arkadaşınızla aranızda geçmesini umacağınız türden bir an değildi.

Serena'nın bakışları, sırasıyla bir yüzden diğerine dolaştı. Yanlış bir şey söylediği yeterince açıktı ve çabucak bu-

nun ne olduğunu tahmin etti. *Tam bir baş belasıyım*, diye kendi kendine söylendi.

"Demek istediğim, *dün gece* aramadığım için üzgünüm. Rigfield'dan yeni geldim. Benimle ne yapacaklarına karar verene kadar ailem beni bir süre orada sakladı. *Çok sıkılmıştım.*"

İyi kurtarış.

Serena, ona arka çıktığı için Blair'ın minnettar bir biçimde kendisine gülümsemesini bekledi ama Blair'ın tek yaptığı, bu geçişi fark edip etmediklerini anlamak için Kati ve Isabel'e bakmak oldu. Blair, tuhaf davranıyordu, Serena da içinde büyüyen paniği bastırmaya çalıştı. Belki de Nate yanılıyordu ve Blair, kendisine gerçekten kızgındı. Serena çok şey kaçırmıştı. Örneğin, boşanma olayını. Zavallı Blair.

"Babanın etrafta olmaması gerçekten berbat olmalı," dedi Serena. "Ama annen iyi görünüyor ve Cyrus, ona alışırsan tatlılaşacak birine benziyor," diyerek kıkırdadı Serena.

Fakat Blair, hâlâ gülümsemiyordu. "Belki," dedi pencereden dışarıdaki sosisli sandviç arabasına bakarken. "Sanırım ona henüz alışmadım."

Altısı birden uzun ve gergin bir süre boyunca sessiz kaldı.

Nate, bardağındaki buz küplerini çalkaladı. "Başka kim ister?" diye sordu. "Ben hazırlarım."

Serena, bardağını uzattı. "Sağ ol Nate," dedi. "O kadar susadım ki. Rigfield'daki soğutucuyu kilitlemişler. Buna inanabiliyor musunuz?"

Blair, başını salladı. "Hayır, sağ ol," dedi.

"Eğer bir tane daha içersem, yarın okulda baş ağrısından duramam," dedi Kati.

Isabel güldü. "Senin her zaman okulda başın ağrır," dedi. Nate'e bardağını uzattı. "Benimkini Kati'yle paylaşırım."

"Sana yardım edeyim," dedi Chuck. Fakat o daha yeterince uzaklaşmadan, Bayan van der Woodsen, kızının koluna dokunarak onlara katıldı.

"Serena," dedi annesi. "Eleanor, hepimizin masaya oturmasını istiyor. İkinizin rahatça konuşabilmesi için Blair'ın yanında senin için bir yer ayarladı."

Serena, Blair'a doğru endişeli bir bakış attı fakat Blair, çoktan arkasını dönmüş, masaya doğru ilerliyordu. Sonra da, yaklaşık bir saattir elinde tuttuğu *Rolling Stones* dergisini okumakta olan on bir yaşındaki kardeşi Tyler'ın yanına oturarak masadaki yerini aldı. Daha on beş yaşındayken Led Zepplin'le birlikte turneye çıkan Cameron Crowe, Tyler'ın idolüydü. Tyler, CD dinlemeyi reddeder, gerçek müziğin eski plaklar olduğu konusunda ısrar ederdi. Blair her zaman, erkek kardeşinin kaybetmeye mahkûm birine dönüşmesinden endişeleniyordu.

Serena kendini zorladı ve Blair'ın yanındaki boşluğa bir sandalye çekti.

"Blair, tam anlamıyla bir pislik gibi davrandığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi, keten peçeteyi gümüş halkasından çıkarıp kucağının üzerine sererken. "Ailenin boşanması gerçekten berbat bir his olmalı."

Blair, omuz silkti ve masanın üzerindeki tepsilerden birinden ekşi hamur ekmeği aldı. Ufak ekmeği ikiye böldü ve bir yarısını ağzına tıktı. Diğer ziyaretçiler halen masaya geliyor, oturacak yerlerini bulmaya çalışıyorlardı. Blair, herkes masaya oturmadan önce yemeğe başlamanın kaba bir hareket olduğunu biliyordu ama eğer ağzı dolu olursa konuşamazdı ve konuşmaya gerçekten pek hevesli değildi.

"Keşke burada olsaydım," dedi Serena, Blair'ın, ekmeğinin diğer yarısına koca bir parça tereyağı sürüşünü izlerken.

"Ama manyakça bir yıl geçirdim. Sana anlatacak bir sürü hikâyem var."

Blair, başını salladı ve samanını yiyen bir inek gibi, ağzındaki lokmayı yavaşça çiğnedi. Serena, Blair'ın kendisine bunların ne gibi hikâyeler olduğunu sormasını bekledi fakat Blair, tek kelime bile etmeden ağzındakini çiğnemeye devam etti. Kendisi eve tıkılıp anne ve babasının, kimsenin oturmadığı sandalyeler, kimsenin kullanmadığı çay bardakları ve çirkin, pahalı tablolar yüzünden yaptığı kavgaları dinlemek zorunda kaldığı sırada, Serena'nın uzaklarda yaşamış olduğu onca muhteşem şeyi dinlemek istemiyordu.

Serena, Blair'a, Hanover Akademisi'ndeki tek rastalı çocuk olan ve kendisinden, onunla birlikte Jamaika'ya gelmesini isteyen Charles'ı anlatmak istiyordu. Asla iç çamaşırı giymeyen ve kendisini Paris'ten Milano'ya kadar ufak bir Fiat arabayla takip eden üniversiteli Fransız Nicholas'ı anlatmak istiyordu. Amsterdam'da esrar içmekten ve nerede kaldığını unuttuğu için bir grup fahişeyle birlikte parkta uyumak zorunda kalışını da anlatmak istiyordu. Sırf okulun birkaç haftasını astığı için, Hanover Akademisi'nin kendisini son sınıfa geri almayışının ne kadar berbat bir durum olduğunu anlatmak istiyordu. Geçen bir yıl boyunca pek fazla ders çalışmadığı için, ertesi gün Constance'a gitmekten ne kadar korktuğunu ve kendini nasıl da dışlanmış hissettiğini de anlatmak istiyordu.

Ama Blair, onunla ilgilenmiyordu. Bir başka ekmek daha kaptı ve ondan da büyük bir ısırık aldı.

"Şarap, hanımefendi?" dedi Esther, elinde bir şişe şarapla Serena'nın sol tarafında ayakta dururken.

"Evet, lütfen," dedi Serena. Côte du Rhone'un bardağına dökülmesini izledi ve bir kez daha, Kızıl Deniz'i hatırladı. *Belki de Blair biliyordur,* diye düşündü. Bütün bu davranış-

larının nedeni bu muydu yoksa? Bu kadar tuhaf davranmasının nedeni acaba bu muydu?

Serena, sağ tarafında, dört sandalye ileride oturan Nate'e baktı ama Nate, o sırada babasıyla koyu bir sohbete dalmıştı. Hiç şüphesiz tekneler hakkında konuşuyorlardı.

"Demek sen ve Nate hâlâ birliktesiniz," dedi Serena, bu riski göze alarak. "İkinizin sonunun evlilik olacağından eminim."

Blair, ufak yakut yüzüğü kadehine çarparken, şarabından bir yudum aldı. Tereyağına uzandı ve yine oldukça büyük bir parça tereyağını ekmeğine sürdü.

"Alo? Blair?" dedi Serena, arkadaşının kolunu dürterek. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Blair, lafı ağzında geveleyerek.

Bu, Serena'nın sorusuna karşı verilen bir cevaptan çok, ekmeğini yemek üzere hazırlanırken boşlukları doldurmak için yaptığı, belli belirsiz, öylesine bir yorumdu. "Ben, iyiyim."

Esther, ördeği ve ezme meşe palamudu suflesini, haşlanmış pazıyı ve özel bir böğürtlenden yapılmış sosu getirdi; masa birden tabakların ve gümüş çatal bıçakların çıkardığı madeni sesler ve insanların 'leziz' diyen mırıltılarıyla doldu. Blair, tabağını tepeleme yemekle doldurdu ve sanki haftalardır bir şey yemiyormuş gibi birden tabağına saldırdı. Serena'yla konuşmak zorunda kalmadığı sürece, bu hızlı yiyişin midesini bulandırması umurunda bile değildi.

"Ooo," dedi Serena, Blair'ın suratını şişirişini seyrederken. "Bayağı açsın galiba."

Blair, başını salladı ve bir çatal dolusu pazıyı ağzına tıktı. Ağzındakinin hepsini bir yudum şarapla birlikte silip süpürdü. "Açlıktan ölüyorum," dedi.

"Eee, Serena," dedi Cyrus Rose, masanın başından. "Fransa'dan bahsetsene. Annen bu yaz Fransa'nın güneyine gittiğini söyledi. Fransız kızların sahilde üstsüz dolaştığı doğru mu?"

"Evet, doğru," dedi Serena. Şakacı bir ifadeyle tek kaşını havaya kaldırdı. "Ama yalnızca Fransız kızları değil. Orada ben de bikinimin üstünü hiç giymedim. Yoksa nasıl düzgün bir şekilde bronzlaşabilirdim?"

Blair, ağzına koca bir lokma sufle tıktı ve ardından onu şarabının içine tükürdü. Esther gelip de kendisine temiz bir kadeh verene kadar lokması, tıpkı sırılsıklam bir hamur parçası gibi, kızıl renkli sıvının üzerinde yüzdü.

Bunu kimse fark etmedi. Masanın bütün dikkati Serena'nın üzerindeydi ve o da, Avrupa'daki çöllerin içinde yaptığı gezileri anlatarak izleyicilerini esir almıştı. Blair, ikinci tabak ördeğini bitirdikten sonra, kaşığı her ağzına götürüşünde Serena'nın sesini duymazdan gelmek için çabalayarak koca bir kâse, üzeri çikolata kaplı pudingi yuvarladı. En sonunda midesi isyan etti ve Blair, ani bir hareketle sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı, koridordan, doğruca yatak odasına bitişik olan banyosuna koştu.

"Blair?" diye bağırdı ardından Serena. Ayağa kalktı. "İzninizle," dedi ve sorunun ne olduğunu anlamak için aceleyle masadan uzaklaştı. Hızlı hareket etmek zorunda değildi; nasılsa Blair, hiçbir yere kaçmıyordu.

Önce Blair'ın, ardından da Serena'nın masadan kalktığını gören Chuck, bilmiş bilmiş kafa salladı ve dirseğiyle Isabel'i dürttü. "Blair, iğrenç konuşmasına başlıyor," diye fısıldadı. "Ne mükemmel bir durum."

Nate, içindeki dağ gibi büyüyen huzursuzluk hissiyle, iki kızın birden uçarak masadan uzaklaşmasını izledi. İki kızın

banyoda konuştuğu tek konunun seks olduğundan adı gibi emindi.

Büyük olasılıkla da haklı çıkacaktı.

Blair, klozetin önünde çömeldi ve orta parmağını boğazından içeri, olabildiğince derine soktu. Gözleri yaşarmaya başladı ve midesi şiddetle sarsıldı. Bunu daha önce birçok defa yapmıştı. Kusmak, iğrenç ve korkunçtu, Blair bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu ama en azından sona erdiğinde kendini çok daha iyi hissedecekti.

Banyonun kapısı yarıya kadar açıktı ve Serena, arkadaşının içeride öğürdüğünü duyabiliyordu.

"Blair, benim," dedi usulca. "İyi misin?"

"Bir dakika içinde çıkarım," dedi sertçe Blair, ağzını silerken. Ayağa kalkıp sifonu çekti.

Serena kapıyı açtı ve Blair arkasına dönerek öfkeden parlayan gözlerle ona baktı. "Ben iyiyim," dedi Blair. "Gerçekten."

Serena, klozetin kapağını kapattı ve üzerine oturdu. "Ah, kaltaklık yapma, Blair," dedi öfkeyle. "Sorun ne? Beni hatırladın mı? Hani birbirimizin her şeyini bilirdik."

Blair, diş fırçasıyla diş macununa uzandı. "Bir zamanlar," dedi ve delirmiş bir halde dişlerini fırçalamaya başladı. Lavaboya bir parça yeşil köpük tükürdü. "Hem ayrıca en son ne zaman konuşmuştuk? Önceki yaz mı?"

Serena, başını öne eğdi ve üzeri aşınmış kahverengi botlarına baktı. "Biliyorum. Çok üzgünüm. Her şeyi bok ettim," dedi.

Blair, diş fırçasını duruladı ve yerine koydu. Aynadaki yansımasına baktı. "Evet, çok şey kaçırdın," dedi, serçe parmağıyla gözünün altındaki rimel lekesini silerken. "Demek istediğim, geçen yıl... Farklıydı." Az kalsın, 'zor' demek üze-

reydi ama 'zor' kelimesi, bir kurbanmış gibi görünmesine neden olurdu. Sanki Serena yanında değilken kendisi zar zor ayakta kalabilmiş gibi. 'Farklı' daha iyiydi.

Blair, içinde duyduğu ani bir güçle klozetin üzerinde oturan Serena'ya baktı. "Nate ve ben gerçekten çok yakınlaştık, biliyorsun. Birbirimize her şeyi anlatıyoruz."

Tabii, doğru ya.

Bir süre için, iki kız da gözlerini fazlasıyla uyanık bir biçimde birbirlerinin üzerine dikti. Sonra da Serena, omuz silkti. "Şey, ben ve Nate hakkında endişelenme," dedi. "Biz sadece arkadaşız, biliyorsun. Hem zaten oğlanlardan bıktım artık."

Blair'ın dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Serena'nın, ona neden, *neden* oğlanlardan sıkıldığını sormasını beklediği açıktı. Ama Blair, ona bu zevki yaşatmayacaktı. Blair, hırkasını aşağı doğru çekiştirdi ve aynadaki görüntüsüne bir kez daha baktı. "Orada görüşürüz," dedi ve aniden banyoyu terk etti.

Siktir ya, diye düşündü Serena fakat olduğu yerde öylece kaldı. Bu kadar bozuk bir ruh hali içindeyken, o anda Blair'ın peşinden gitmesinin bir faydası yoktu. Yarın okulda her şey daha iyi olacaktı. Yemek salonunda limonlu yoğurtlarını ve marullarını yerken Blair ve Serena yine o ünlü, samimi sohbetlerini yapacaktı. Arkadaş olmayı bırakacak değillerdi ya.

Serena ayağa kalktı ve birkaç tel kaş koparmak için Blair'ın cımbızını kullanarak aynada kaşlarını inceledi. Cebindeki dudak parlatıcısını çıkardı ve dudaklarına bir kat daha parlatıcı sürdü. Sonra, Blair'ın saç fırçasını alıp saçını taradı. En sonunda da işedi ve dudak parlatıcısını Blair'ın lavabosunun üzerinde unutarak yemek partisine geri döndü.

Serena, masaya oturduğunda Blair ikinci pudingini yiyordu ve Nate de, Cyrus için bir kibrit kutusunun arkasına, teknesinin küçültülmüş bir resmini karalıyordu. Masanın karşısında oturan Chuck, bardağını Serena'nınkiyle tokuşturmak için havaya kaldırdı. Serena'nın neyin şerefine kadeh kaldırdığına dair en ufak bir fikri bile yoktu ama o her an, her şeye hazırdı.



dedikoducukız.net

başlıklar < geri ileri > soru gönder cevap ver

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

S, MET'İN BASAMAKLARINDA İŞ ÜZERİNDEYKEN GÖRÜLDÜ

Evet, kesinlikle iyi bir başlangıç yaptık. Bana tonlarca e-posta yolladınız ve ben de onları okurken oldukça iyi vakit geçirdim. Çok teşekkürler. Sizce de kötü olmak, insana kendini iyi hissettirmiyor mu?

E – Postalarınız

S: Selam Dedikoducu Kız,
New Hampshire'da, polis tarafından, ölü tavuklarla birlikte çıplak halde bulunan bir kızdan bahsedildiğini duydum. Iyy! Kızın vudu ya da başka bir halta bulaştığını düşünmüşler. Sence o ***S*** miydi? Demek istediğim, kulağa oymuş gibi geliyor, öyle değil mi?
- Catee3

C: Sevgili Catee3,
Bilmiyorum, ama buna şaşmazdım. ***S,*** büyük bir tavuk hayranıdır. Bir keresinde onu bir parkta koca bir kızarmış tavuğu nefes almadan yerken görmüştüm. Ama sanırım o gün, gonga oldukça hızlı vurmuştu.
- DK

S: Sevgili DK,
Benim adım da ***S***'yle başlıyor ve sarı saçlarım var!!! Ayrıca da New York'taki eski okuluma, yatılı bir okuldan daha yeni döndüm. Bütün o kurallar yüzünden gerçekten çok sıkılmıştım; içki ve sigara içmeye ya da odada erkeklere izin yok. :(Her neyse, artık kendi dairem var ve haftaya Cumartesi bir parti veriyorum, gelmek ister misin? :-)
- S969

C: Sevgili S969,
Benim hakkında yazılar yazdığım ***S,*** diğer çoğu on yedi yaşındaki genç gibi hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor, seni şanslı kaltak.
- DK

S: Naber DK?
Geçen gece, tanıdığım birkaç oğlan, Metropolitan Sanat Müzesi'nin basamaklarında, sarışın bir fıstıktan bir avuç dolusu hap aldı. Hapların üzerinde ***S*** harfi damgası vardı. Tesadüf mü, yoksa başka bir şey mi?
- NOOname

C: Sevgili NOOname,
Tek diyebileceğim, Ooo!
- DK

'3 Guys' ve 2 Kız

Eğer ***I*** ve ***K*** her gün **3 Guys Kahve Dükkânı**'na uğrayıp sıcak çikolata içmeye ve kızarmış patates yemeğe devam ederse, ***Bendel's***'dan yeni aldıkları kıyafetlerin içine girmekte oldukça zorlanacaklar. Bütün bu telaşın neyle ilgili olduğunu görmek için oraya gittim ve eğer kulak kılına katlanabiliyorsanız, garsonun tatlı olduğunu söyleyebilirim fakat yemekler **Jackson Hole**'dakilerden de beterdi ve içerideki insanların yaş ortalaması 100'dü.

Kim, Kiminle, Nerede

C. **Tiffany**'den kendine bir parti için adının baş harflerinden oluşan kol düğmeleri alırken görüldü. Alo? Hâlâ davetiyemi bekliyorum. ***B***'nin annesi, yeni sevgilisiyle birlikte **Cartier**'de görüldü. Hımm, düğün ne zaman? Diğer bir görülen de: Aşağı Doğu Yaka'daki Cinsel Hastalıklar kliniğinden çıkan, hal ve tavırları dikkat çekici derecede ***S***'ye benzeyen bir kız. Kalın siyah bir peruk ve kocaman, siyah camlı güneş gözlüğü takıyordu. Biraz kılık değiştirmiş. Ve geçen gece ***S***, yüzünde hülyalara dalmış bir ifadeyle odasının penceresinden Beşinci Cadde'ye doğru sarkanken görülmüş.

Sakın atlama tatlım, her şey daha yeni güzelleşmeye başladı.

Şimdilik bu kadar. Yarın okulda görüşürüz.

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

dinle, ne söylüyor melekler?

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Bayan McLean, okulun konferans salonunun önündeki kürsünün arkasında durarak. "Umarım her biriniz mükemmel, uzun bir hafta sonu geçirdiniz. Ben hafta sonunu Vermont'da geçirdim ve kesinlikle cennet gibiydi."

Constance Billard Kız Okulu'ndaki, ana sınıfından on ikinci sınıfa kadar tüm sınıflarda okuyan yedi yüz öğrenci, elli öğretim görevlisi ve çalışanlar, tedbirlerini alarak kıkır kıkır güldü. Bayan McLean'in Vermont'da bir kız arkadaşı olduğunu herkes bilirdi. Kadının adı Venda'ydı ve bir traktörü vardı. Bayan McLean'in kalçasında, üzerinde "Sür beni Venda," yazan bir dövme vardı.

Tanrı'ya yemin ederim ki doğru!

Bayan McLean ya da kızların onu çağırdıkları adla Bayan M., okul müdiresiydi. Elde edilen ürünün kremasını ortaya sürmek, yani kızları en iyi üniversitelere, en iyi evliliklere ve en iyi yaşamlara göndermek onun işiydi ve kendisi bu konuda oldukça başarılıydı. Kaybedenlere karşı hiç

tahammülü yoktu ve kendi kızlarından birinin kaybetmeye mahkûm biri gibi davrandığını görse, mesela sürekli hastalandığını söylemek için aradığını ya da SAT sınavlarından devamlı düşük notlar aldığını görse, psikologları, danışmanları, öğretmenleri arar ve kızın iyi notlar, yüksek puanlar alması ve kendi seçtiği üniversite tarafından sıcak karşılanması için gerekli kişisel ilgiyi gördüğünden emin olmak isterdi.

Ayrıca Bayan M. adiliği de hoş görmezdi. Constance, her türlü grup ve önyargıdan uzak olmalıydı. En sevdiği tabir şuydu: "Bir şeyi yapılmış sayarsanız, kendinizi ve beni '*yapılmış*' sayıyorsunuz demektir." Bir kızın başka bir kıza attığı en küçük iftira bile, diğer kızlardan uzak geçirilecek bir gün ve ciddi derecede zor olan bir ödevle cezalandırılmak demekti. Ama cezalara nadiren gerek duyulurdu. Bayan M., okulda gerçekten olan biten her şeyi neşeyle görmezden gelirdi. Son sınıfların oturduğu yerden, konferans salonunun ta gerilerinden gelen fısıltıları da büyük olasılıkla duymuyordu.

"Serena'nın bugün okula geleceğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı Rain Hoffstetter, Isabel Coates'a.

O sabah, okul başlamadan önce, birer sigara ve kahve içmek için Blair, Kati, Isabel ve Rain her zamanki köşelerinde buluşmuştu. İki yıldır her sabah aynı şeyi yapıyorlardı. Ve bir yanları da Serena'nın onlara katılmasını umuyordu. Ama okul günü on dakika önce başlamıştı ve Serena, hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Blair, dönüşüyle ilgili olduğundan da fazla gizem havası yarattığı için Serena'ya karşı duyduğu öfkeye engel olamıyordu. Arkadaşları neredeyse koltuklarında rahat duramıyor ve sanki ünlü biriymiş gibi Serena'nın okuldan içeri girdiği

andaki ilk görüntüsünü yakalamak için can atıyordu.

"Büyük olasılıkla bugün okula gelemeyecek kadar fazla hap almıştır," diye fısıldayarak cevap verdi Isabel. "Yemin ederim, dün akşam Blair'ın banyosunda bir saate yakın zaman geçirdi. Kim bilir orada ne yapıyordu."

"Üzerinde S damgası olan o haplardan sattığını duydum. İyice bağımlısı olmuş onların," dedi Kati, Rain'e.

"Onu görene kadar sabret," dedi Isabel. "Tam bir süprüntü olmuş."

"Evet," diye fısıldayarak karşılık verdi Rain. "New Hampshire'da bir vudu tarikatına katıldığını duydum."

Kati kıkırdadı, "Senin de katılmanı ister mi acaba, merak ediyorum."

"Alo?" dedi Isabel. "İstediği kadar tavukla çırılçıplak dans edebilir ama ben orada bulunmak istemiyorum. Asla."

"Hem zaten şehirde canlı tavuğu nereden bulacaksın ki?" diye sordu Kati.

"İğrenç," dedi Rain.

"Şimdi bir ilahi söylemeye başlamak istiyorum. Lütfen ayağa kalkın ve ilahi kitaplarınızın kırk üçüncü sayfasını açın," diyerek öğrencilerini yönlendirdi Bayan M.

Tel tel saçlı hippi müzik öğretmeni Bayan Weeds, köşedeki piyanoda, tanıdık ilahiden ilk birkaç notayı çalmaya başladı; sonra da yedi yüz öğrencinin hepsi birden ayağa kalktı ve şarkıyı söylemeye başladılar.

Sesleri, geç kaldığı için kendini lanetleyen Serena van der Woodsen'ın hemen köşesinden döndüğü Doksan Üçüncü Sokak'ta yankılanıyordu. Geçen haziran, Hanover'daki final sınavlarından bu yana, hiç bu kadar erken kalkmamıştı ve erken kalkmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu unutmuştu.

"Dinle ne söylüyor melekler!
Yeni doğan kral kutlu olsun!
Dünyada barış, uysallara merhamet!
Tanrı ve günahkârlar barışsın."

Constance'ın dokuzuncu sınıf öğrencisi Jenny Humphrey, ayrıcalıklı bir güzel yazıyla, kendi elleriyle hazırlamış olduğu ilahi kitabını yanındaki arkadaşıyla paylaşırken kelimelerle birlikte sadece ağzını oynatıyordu. O kitabı hazırlamak bütün yazını almıştı ve içindekiler gerçekten güzel ilahilerdi. Üç yıl içerisinde Pratt Sanat ve Tasarım Enstitüsü, Jenny'nin kapısını çalıyor olacaktı. Ama yine de Jenny, ilahi kitaplarını her kullandıklarında utançtan midesinin bulandığını hissediyordu, işte bu yüzden de, ilahiyi yüksek sesle söyleyemiyordu. Yüksek sesle söylemek ona göre sanki, "Bana bakın, kendi yaptığım ilahi kitabından söylüyorum! Ne harikayım, öyle değil mi?" demek gibi bir kabadayılıktı.

Jenny, görünmez olmayı tercih ederdi. Kıvırcık saçlı, ufak tefek bir birinci sınıf öğrencisiydi; bu nedenle de görünmez olmak onun için o kadar da zor değildi. Aslına bakılırsa, göğüsleri inanılmaz derecede kocaman olmasaydı, işler onun için daha kolay olurdu. Daha on dört yaşındaydı ve göğüsleri 90 bedendi.

Hayal edebiliyor musunuz?

"Dinle cennet sahibi ne duyuruyor,
Beytlehem'de İsa doğuyor!"

Jenny, katlanan sandalye sırasının sonunda, konferans salonunun Doksan Üçüncü Sokak'a bakan büyük pencerelerinden birinin yanında duruyordu. Yoldaki bir hareket

aniden gözüne ilişti. Uçuşan bir tutam sarı saç. Ekose Burberry's bir ceket. Yıpranmış, kahverengi süet botlar. Koyu kızıl renkteki yeni üniforma -tuhaf bir seçimdi ama yine de işe yaramıştı. Şeye benziyordu... Olamaz... Bu mümkün müydü?.. Hayır!.. Yoksa?

Evet, *öyleydi.*

Bir dakika sonra, Serena van der Woodsen, konferans salonunun ağır tahta kapılarını açtı ve sınıfını arayan gözlerle kapının önünde durdu. Nefes nefese kalmıştı ve saçları rüzgârdan darmadağın olmuştu. Beşinci Cadde'den okuluna kadar on iki blok birden geçerek koştuğu için yanakları kıpkırmızı, gözleri parıl parıldı. Jenny'nin hatırladığından bile daha kusursuz görünüyordu.

"Ah. Ulu Tanrım!" diye fısıldadı odanın arkasından Kati, Isabel'e. "Sanki kıyafetlerini yolunun üstündeki bir evsiz barınağından almış gibi, değil mi?"

"Saçlarını bile taramamış," diyerek kıkırdadı Isabel. "Dün gece nerede uyuduğunu merak ediyorum."

Bayan Weeds, şiddetli birkaç notayla ilahiye son verdi.

Bayan M., boğazını temizledi. "Ve şimdi de, bizlerden daha az şanslı olanlar için bir dakikalık sessizlik. Özellikle de bu ülkenin kuruluşu sırasında işkence gören ve dün Columbus Günü'nü kutladığımız için kendilerinden bize darılmalarını istemediğimiz Amerikan Yerlileri için," dedi.

Oda bir anda sessizleşti. Eh, yani neredeyse.

"Bak, Serena'nın ellerini karnına nasıl koyduğunu görüyor musun? Hamile herhalde," diye fısıldadı Isabel Coates, Rain Hoffstetter'a. "Sadece hamileyken böyle yaparsın."

"Bu sabah kürtaj yaptırmış da olabilir. Belki de geç kalmasının nedeni budur," diye fısıldayarak karşılık verdi Rain.

"Babam, Phoenix House'a para veriyor," dedi Kati, Laura Salmon'a. "Serena'nın oraya gidip gitmediğini öğreneceğim. Dönemin yarısında bu okula geri dönmesinin nedeninin kürtaj olduğuna bahse girerim. Bir çeşit rehabilitasyona falan katılmıştır."

"Bunu, yatılı okullarda, Comet, tarçın ve toz kahveyi karıştırıp sonra da burunlarına çekerek yaptıklarını duydum. Speed gibiymiş ama uzun süre yapmaya devam edersen cildinin rengi yeşile dönüyormuş," diyerek araya girdi Nicki Button. "Önce kör oluyorsun, sonra da ölüyorsun."

Blair, arkadaşları arasında geçen sohbetin birazına kulak misafiri oldu ve duyduğu şeyler gülümsemesine neden oldu.

Bayan M., başıyla Serena'yı karşılamak için döndü.

"Kızlar, hepinizin eski arkadaşımız Serena van der Woodsen'a hoş geldin demenizi istiyorum. Serena, bu dönem yeniden son sınıfa katılıyor." Bayan M., gülümsedi. "Haydi kendine bir yer bulup otur, Serena."

Serena, konferans salonunun ortasındaki holde usulca yürüdü ve kronik bir burun karıştırıcı olan, ikinci sınıf öğrencisi Lisa Sykes'ın yanındaki boş yere oturdu.

Jenny, kendini güçbela denetleyebiliyordu. Serena van der Woodsen! *İşte orada*, sadece birkaç adım ötede, kendisiyle aynı odadaydı. O kadar *gerçekti* ki! Ve artık çok da olgun görünüyordu.

Jenny, *o işi acaba kaç kere yapmıştır, merak ediyorum,* diye düşündü kendi kendine.

Serena'yla birlikte eski bir ağacın gövdesine yaslanmış Hanoverli sarışın bir oğlan hayal etti; çocuğun paltosu her ikisini de sarıyordu. Serena, üzerine bir ceket almadan yatakhaneden çıkmak zorunda kalmıştı. Çok üşümüştü ve

saçlarının aralarında yapraklar vardı; fakat bütün bunlara değmişti. Jenny, ardından Serena ve başka bir oğlanı, teleskide hayal etti. Teleski takılmıştı ve Serena da ısınmak için oğlanın kucağına çıkmıştı. Öpüşmeye başlamışlar, ardından da kendilerini durduramamışlardı. İşleri bittiğinde, teleski yeniden çalışmaya başlamıştı ve her ikisinin de kayakları birbirine dolandığı için oturdukları yerden inememişler, tepenin aşağısına kadar gidip orada tekrar yapmışlardı.

Ne kadar harika, diye düşündü Jenny, Serena van der Woodsen kesinlikle dünyadaki en olağanüstü kızdı. Hiç tartışmasız, diğer son sınıf öğrencilerinin de en olağanüstü olanıydı. Ve geç kalmak, dönemin ortasında *bu* şekilde gelmek de o kadar harikaydı.

Ne kadar zengin ve muhteşem olsanız da, yatılı okulların sizi evsiz birine benzetmek için kullandığı özel yollar vardı. Bu, Serena için, göz kamaştırıcı bir yoldu.

Bir yıldır saçını hiç kestirmemişti. Geçen gece saçlarını geride bağlamış olmasına rağmen bugün açık bırakmıştı ve tam bir paçavraya benziyordu. Üzerindeki beyaz, erkek gömleğinin yakası ve kollarının kenarları yıpranmıştı; gömleğinin içinden sutyeni belli oluyordu. Ayaklarına da en sevdiği kahverengi bağcıklı botları giymişti ve dizinin hemen arkasında, siyah çorabının üzerinde bir delik vardı. En kötüsü de, yatılı okula gitmek için ayrılırken eski üniformalarını çöpe attığından dolayı, yenilerinden almak zorunda kalmış olmasıydı. En çok dikkat çeken de zaten bu yeni üniformasıydı.

Yeni üniformalar, Constance kızlarının tuniklerden eteklere geçtiği yıl olan altıncı sınıfın baş belasıydı. Etekler polyesterden yapılmıştı ve hiç de doğal görünmeyen, bükülmez pilileri vardı. Kullanılan malzeme korkunçtu, parlak,

yapışkan bir şeydi ve yepyeni bir rengi vardı: Koyu kızıl. Felaketti. Serena'nın Constance'daki ilk günü için seçtiği de, bu yeni koyu kızıl üniformaydı. Buna ek olarak, bir de onun eteği ta dizine kadar uzanıyordu! Diğer bütün son sınıflar, altıncı sınıftan bu yana kullandıkları o lacivert, yün etekleri giyiyordu. O kadar büyümüşlerdi ki, etekler son derece kısaydı. Etek ne kadar kısa olursa, kız da o kadar havalı demekti.

Aslına bakılırsa Blair, diğerleri kadar büyümemişti, bu yüzden de kendi eteğini gizlice kısalttırmıştı.

"Hem üzerindeki o boktan şey de ne?" diye tısladı Kati Farkas.

"Belki koyu kızılın Prada'ya ya da başka bir şeye benzediğini düşünüyordur," diye karşılık verdi Laura.

"Bence bir şeyler vurgulamaya çalışıyor," diye fısıldadı Isabel. "Mesela, bana bakın, ben Serena'yım, güzelim, istediğimi giyebilirim."

Giyebilir de, diye düşündü Blair. Serena'yla ilgili onu her zaman çıldırtan konulardan biri de buydu. Ne giyerse giysin ona yakışıyordu.

Ama Serena'nın nasıl göründüğünü boş verin. Jenny ve odadaki diğer herkesin bilmek istediği tek şey şuydu: *Neden geri döndü?*

Hepsi Serena'ya bakmak için oturdukları yerden başlarını uzattı. Bir gözü siyah mıydı? Hamile miydi? Kafası iyi miydi? Bütün dişleri yerinde miydi? Onda farklı herhangi bir şey var mıydı?

"Yanağındaki yara izi mi?" diye fısıldadı Rain.

"Bir gece, uyuşturucu satarken bıçaklanmış," diye fısıldayarak karşılık verdi Kati. "Avrupa'da bu yaz bir estetik ameliyat geçirdiğini duymuştum ama pek iyi bir iş çıkaramamışlar."

Bayan McLean, artık sesli okuyordu. Serena, sandalyesinde arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve Bayan M.'nin sesini dinlerken, gözlerini kapayarak bu kızlarla dolu odada oturmanın verdiği tanıdık hissin keyfini çıkardı. O sabah okula gelmeden önce neden gergin olduğunu bilmiyordu. Uyuyakalmış ve beş dakikada giyinmek için çabalarken siyah çorabında tırnağıyla koca bir delik açmıştı. Üzerine giymek için ağabeyi Erik'in eski bir gömleğini seçmişti çünkü gömlek hâlâ onun gibi kokuyordu. Erik de Serena'yla birlikte aynı yatılı okula gitmişti ama o artık üniversitedeydi ve Serena onu deli gibi özlüyordu.

Evden çıktığı sırada annesi Serena'yı görmüştü ve Serena, bu kadar geç kalmış olmasaydı, ona mutlaka üzerindekileri değiştirtirdi.

"Bu hafta," demişti annesi, "alışverişe gidiyoruz ve seni kendi özel kuaförüme götürüyorum. Etrafta bu şekilde dolaşamazsın, Serena. Yatılı okulda nasıl giyinmene izin verdikleri umurumda değil." Ardından da kızını yanağından öpmüş ve yatağına geri dönmüştü.

"Ah, Tanrım, sanırım uyuyakaldı," diye fısıldadı Kati, Laura'ya.

"Belki de sadece yorgundur," diye fısıldayarak karşılık verdi Laura. "Kampüsteki her oğlanla yattığı için okuldan atıldığını duydum. Yatağının üzerindeki duvarda çentikler varmış. Oda arkadaşı onu gammazlayınca, okul yönetimi de her şeyi öğrenmiş."

"Üstüne bir de, o gece yarısı tavuk dansları," diye ekledi Isabel, kızları kıkırdama komasına sokarak.

Blair, kahkahalarına engel olmaya çalışarak dudağını ısırdı. Gerçekten çok eğlenceliydi.

s'nin diğer hayranı

Eğer Jenny Humphrey, son sınıftaki kızların onun idolü, yani Serena van der Woodsen hakkında söylediklerini duymuş olsaydı, hepsinin ışığını bir yumrukta söndürürdü. Duaların bittiği anda Jenny, sınıf arkadaşlarını itekleyerek geçti ve telefon etmek için koridora fırladı. Jenny olanları anlattığında, erkek kardeşi Daniel tam anlamıyla kafayı yiyecekti.

"Alo?" diye cevap verdi Daniel Humphrey, cep telefonunun üçüncü çalışında. Riverside'ın dışında, Yetmiş Yedinci Cadde ve West End Caddesi'nin köşesinde durmuş, sigara içiyordu. Keskin ekim güneşini engellemek için koyu kahverengi gözlerini kırpıştırdı. Dan, güneşe pek alışkın değildi. Boş zamanının çoğunu odasında, insan olmanın acı kaderiyle ilgili iç kapatan, varoluşçu şiirler okuyarak geçirirdi. Cildi soluk ve saçları darmadağınıktı, bir rock yıldızı kadar zayıftı.

Varoluşçuluk bir şekilde iştah kesen bir şeydi.

"Bil bakalım, kim geri döndü?" Dan, küçük kız kardeşinin telefona doğru heyecanla çığlık attığını duydu. Jenny

de, Dan gibi yalnız biriydi ve ne zaman konuşacak birine ihtiyaç duysa, hemen erkek kardeşini arardı. İkisine birden cep telefonu alan da Jenny'ydi.

"Jenny, bu bekleyemez mi..." diye söze başladı Dan, ancak ağabeylerin olabileceği kadar sinirli bir tonda.

"Serena van der Woodsen!" diyerek Jenny onun sözünü kesti. "Serena, Constance'a geri döndü. Onu sabah duada gördüm. Buna inanabiliyor musun?"

Dan, plastik bir şişe kapağının suyun üzerinde yüzerek ilerleyişini izledi. Kırmızı bir Saab, sarı ışıkta geçerek hızla West End Caddesi'ne girdi. Kahverengi süet Hush Puppies'lerin içinde çorapları sanki nemliydi.

Serena van der Woodsen. Dan, Camel sigarasından derin bir nefes çekti. Elleri o kadar titriyordu ki, az kalsın ağzını ıskalıyordu.

"Dan?" diye ciyakladı kardeşi telefonda. "Beni duyabiliyor musun? Ne dediğimi duydun mu? Serena geri döndü diyorum sana. Serena van der Woodsen."

Dan keskin havayı içine çekti. "Evet, seni duydum," dedi, ilgisizmiş gibi görünmeye çalışarak. "Öyleyse ne olmuş?"

"Öyleyse ne mi olmuş?" dedi Jenny, kulaklarına inanmayarak. "Ah, tabii ya, sanki en ufak bir kalp krizi bile geçirmedin. Buna çok sevindim, Dan."

"Hayır, ben ciddiyim," dedi Dan asabileşerek. "Beni niçin arıyorsun? Derdin ne ki senin?"

Jenny, yüksek sesle iç geçirdi. Dan, bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Neden sadece bir kereliğine mutluymuş gibi davranmıyordu ki? Jenny, onun bu soluk, sefil, kendi kendini çözümleyen, şiirsel tavırlarından bıkmıştı.

"Tamam," dedi. "Unut gitsin. Sonra konuşuruz."

Jenny telefonu kapadı. Dan de cep telefonunu soluk, siyah renkli kadife pantolonunun cebine soktu. Arka cebinden bir paket sigara çıkardı ve zaten içmekte olduğu sigaranın ucundaki ateşle bir yenisini yaktı. Baş parmağı hafifçe yandı ama o, bunu hissetmedi bile.

Serena van der Woodsen.

Hayatlarında ilk defa bir partide karşılaşmışlardı. Hayır, bu *tam olarak* doğru değildi. Dan onu bir partide, yani ailesinin Doksan Dokuzuncu Sokak ve West End Caddesi'ndeki dairesinde, bugüne kadar verdiği yegâne kişisel partide *görmüştü.*

Sekizinci sınıfın Nisan ayıydı. Partiyi düzenlemek Jenny'nin fikriydi ve pek fazla bilinmeyen şiirlerin, pek de ünlü olmayan emekli editörü ve başlı başına bir parti canavarı olan babaları Rufus Humphrey de seve seve onlara izin vermişti. Anneleri yıllar önce, 'kendi sanatına yoğunlaşabilmek' için Prag'a taşınmıştı zaten. Dan, partiye bütün sınıfını davet etti ve hepsine beraberlerinde istedikleri kadar insan getirebileceklerini söylemişti. Partiye, yüzden fazla çocuk katılmıştı ve Rufus, çocukların çoğunun hayatlarında ilk defa sarhoş olmalarına neden olarak küvetten sürekli bira servisine devam etmişti. Bunu ev sahibi olarak kendisi söylüyor olsa bile, bu parti, Dan'in hayatında gittiği en iyi partiydi. Sebebi kalabalık değildi, Serena van der Woodsen'ın orada olmasıydı. Serena'nın da partide sarhoş olduğunu, saçma sapan Latince bir içki oyunu oynayıp sonra da çocuğun tekinin üzerine kalın kalemlerle resimler karalanmış göbeğini öptüğünü unutun tabii. Dan, gözlerini onun üzerinden alamamıştı.

Partinin sonrasında Jenny, Dan'e, Serena'nın onunla aynı okula, Constance'a gittiğini söylemişti ve o dakikadan iti-

baren Jenny, Dan'e, Serena'nın ne giydiğini, ne söylediğini, ne yaptığını falan rapor eden ufak casus olmuştu, Dan'i sıradaki olaylardan ve Serena'yı nerede görebileceğinden haberdar ediyordu. Bu olaylar nadirdi. Sebebi bunlardan çok fazla olmaması değildi, aslında vardı ama Dan'in bunların çoğuna katılma şansı yoktu. Dan, Serena, Blair, Nate ve Chuck'la aynı dünyayı paylaşmıyordu. O 'biri' değildi. O sadece sıradan bir çocuktu.

Dan iki yıl boyunca Serena'yı hasretle yanıp tutuşarak uzaktan takip etmişti. Onunla asla konuşmadı. Serena, yatılı okula gittikten sonra Dan, kendilerini şans eseri aynı üniversiteye giderken bulmadıkları sürece, onu bir daha asla göremeyeceğinden emin olarak Serena'yı unutmaya çalıştı.

Ve artık geri dönmüştü.

Dan, bloğun yarısına kadar yürüdü, sonra arkasına dönüp tekrar geriye yürüdü. Beyni durmaksızın çalışıyordu. Başka bir parti verebilirdi. Davetiyeler yapabilir ve bir tanesini de Jenny aracılığıyla, Serena'nın okuldaki dolabına attırabilirdi. Serena evine geldiği zaman da Dan, doğrudan onun yanına gidecek, ceketini alacak ve onun New York'a yeniden dönüşünü kutlayacaktı.

Şiirsel bir edayla, *sen gittiğinden beri her gün yağmur yağdı*, diyecekti.

Sonra da birlikte Dan'in babasının kütüphanesine sıvışacaklar ve birbirlerinin üzerindeki kıyafetleri çıkararak ateşin önünde, deri koltuklarda öpüşeceklerdi. Ve herkes partiden ayrıldıktan sonra, aynı kâseden Dan'in en sevdiği Breyer'in kahveli dondurmasını paylaşacaklardı. O andan sonra da her dakikayı birlikte geçireceklerdi. Hatta birbirlerinden ayrı kalmaya dayanamadıkları için lise son sınıfın geri kalanında birlikte, Trinity gibi bir karma liseye

gideceklerdi. Ardından birlikte Columbia'ya gidecekler, yakında bir yerlerde, içinde kocaman bir yataktan başka bir şey bulunmayan bir stüdyo dairede yaşayacaklardı. Serena'nın arkadaşları, ona eski yaşantısını geri kazandırmaya çalışacaktı fakat ne bir hayır balosu, ne seçkin bir akşam yemeği, ne de pahalı bir parti onu etkileyecekti. Banka fonlarından ve büyükannesinin pırlantalarından vazgeçecek olması umrunda bile olmayacaktı. Serena, Dan'le birlikte olabileceği sürece, sefalet içinde yaşamaya bile istekli olacaktı.

Dan birisinin, tiksindirici bir ses tonuyla, "Kahretsin, zil çalana kadar sadece birkaç dakikamız var," dediğini duydu.

Arkasını döndü. Onun Chuck Bass, yani her zaman üzerinde kendi baş harfleri olan o gülünç, kaşmir atkıyı taktığı için Dan'in ona taktığı isimle 'Atkılı Çocuk' olduğundan emindi. Chuck, kendisinden sadece yirmi adım ötede, Özel Riverside Lisesi'nde son sınıf öğrencisi olan iki arkadaşı Rager Raine ve Jeffrey Pressott'la birlikte duruyordu. Hiçbiri Dan'le konuşmadı, hatta onun varlığını selamlamak için başlarını bile kıpırdatmadılar. Neden yapacaklardı ki? Bu çocuklar her sabah okula gelirken, Central Park'ın içinden geçen Yetmiş Dokuzuncu Sokak otobüsüne biner ve okul ya da tuhaf bir partiye gitmek dışında Batı Yakası'na uğramazlardı. Özel Riverside Lisesi'nde Dan'le aynı yaştaydılar ama kesinlikle Dan'in *sınıfında* değillerdi. Dan, onlar için bir hiçti. Onu fark etmiyorlardı bile.

"Ahbap," dedi Chuck arkadaşlarına. Bir sigara yaktı. Chuck, sigarasını içerken, sigarayı sanki ot içiyormuş gibi işaret ve baş parmağı arasında tutar ve derin bir nefes çekerdi.

Kelimeler için fazlasıyla zavallıydı.

"Tahmin edin, dün gece kimi gördüm?" dedi Chuck, ağzından gri bir sigara dumanı üfleyerek.

"Liv Tyler'ı mı?" dedi Jeffrey.

"Evet ve tamamen senin üzerine abanmıştı, değil mi?" diyerek kahkaha attı Roger.

"Hayır, o değil. Serena van der Woodsen," dedi Chuck.

Dan kulak kabarttı. Sınıfa girmek üzereydi ama yeni bir sigara daha yaktı ve dinleyebilsin diye durduğu yerde kaldı.

"Blair Waldorf'un annesi küçük bir parti verdi ve Serena da ailesiyle ordaydı," diye sözüne devam etti Chuck. "Ve bütün gece bana asıldı. O, bugüne kadar karşılaştığım en sürtük kız." Chuck, sigarasından bir fırt daha çekti.

"Gerçekten mi?" dedi Jeffrey.

"Evet, gerçekten. Onun onuncu sınıftan beri Nate Archibald'la yattığını yeni öğrendim. Yatılı okuldayken de kesinlikle iyi bir eğitim almıştır, ne demek istediğimi anladınız herhalde. Ondan kurtulmak zorundaydılar, o kadar sürtük ki."

"Olamaz," dedi Roger. "Yapma dostum, kimse sürtük olduğu için okuldan atılmaz."

"Eğer beraber olduğun her erkeğin bir kaydını tutarsan ve hepsini kendi hazırladığın ilaçlarla tavlarsan, atılırsın. Ailesi oraya gidip onu almak zorunda kaldı. Sanki okulu kendi idaresi altına almıştı!" Chuck, gerçekten ısınıyordu. Yüzü gitgide kızarıyor ve konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. "Ayrıca bazı hastalıklara yakalandığını duydum," diye ekledi. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklar gibi. Birileri onu East Village'da bir kliniğe girerken görmüş. Peruk takıyormuş."

Chuck'ın arkadaşları, hayret içinde homurdanarak başlarını salladı.

Dan, daha önce hiç böyle bir saçmalık duymamıştı. Serena sürtük değildi, o mükemmeldi, öyle değil mi? *Değil mi?*

Buna henüz karar veremezdi.

"Eee, siz ikinizin kuş partisinden haberi var mı?" diye sordu Roger. "Gidiyor musunuz?"

"Kuş partisi de ne?" dedi Jeffrey.

"Central Park'ın doğanları için olan şey mi?" dedi Chuck. "Evet, Blair da bana ondan bahsediyordu. Barneys'in eski yerinde olacak." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Herkes gidiyor lan."

Tabii ki, *herkese* Dan dahil değildi. Ama Serena van der Woodsen'ın dahil olduğu kesindi.

"Davetiyeleri bu hafta yollayacaklar," dedi Roger. "Komik bir adı var, şimdi hatırlayamıyorum, kızların bulduğu bir şey."

"*Dudakları Öp*," dedi Chuck, iğrenç, Chuch's of England marka ayakkabılarıyla basarak sigarasını söndürürken "*Dudakları Öp*, partisi."

"Ah, evet," dedi Jeffrey. "Bahse girerim öpüşmekten fazlası olacak." Jeffrey, alaylı alaylı güldü. "Özellikle de Serena olursa."

Oğlanlar, birbirlerinin inanılmaz yaratıcılıklarını tebrik edecesine kahkahayla güldü.

Dan'e bu kadarı yeterliydi. Sigarasını, Chuck'ın ayakkabılarının birkaç milim ötesine, yolun kenarına fırlattı ve okul kapısına yöneldi. Üç oğlanın yanından geçerken başını çevirdi ve sanki her birinin dudağına kocaman bir öpücük konduruyormuş gibi, üç kere öpüşme sesi çıkardı. Sonra arkasını döndü ve kapıyı ardından çarparak içeri girdi.

İşte bunu öpün pislikler.

her moda faciasının ardında umutsuz bir romantik vardır

"Yapacağım şey gerilim için," diye açıkladı Vanessa Abrams, Constance'ın ufak profesyonel sinema dersi sınıfına; odanın önünde durmuş, hazırlamakta olduğu filmin temasını sunuyordu.

"Onları gece, bir bankta çekeceğim. Sadece birbirlerine ne söylediklerini tam olarak duyamayacaksınız." Vanessa, sınıf arkadaşlarından birinin bir şey söylemesini umarak dramatik bir edayla konuşmayı kesti. Öğretmenleri Bay Beckham, onlara sahnelerini aksiyon ya da diyalogla her zaman canlı tutmaları gerektiğini söylüyordu, Vanessa'ysa açıkçası bunun tam tersini yapıyordu.

"Demek diyalog yok?" dedi Bay Beckham, sınıfın arkasında durduğu yerden. Acı bir biçimde sınıfta Vanessa'dan başka kimsenin, onun söylediklerini dinlemediğini biliyordu.

"Binaların, bankın ve kaldırımın sessizliğini duyacaksınız ve vücutlarının üzerine yansıyan sokak lambalarını görecek-

siniz. Sonra da ellerinin hareket ettiğini ve gözlerinin konuştuğunu göreceksiniz. *Sonra* onların konuşmalarını duyacaksınız, fakat pek değil. Bu duygu uyandırıcı bir eser," diyerek açıklama yaptı Vanessa.

Slayt projektörünün kumandasına uzandı ve kısa filminde kullandığı bakışı sergilemek için çektiği siyah beyaz resimlerin slaytlarını göstermeye başladı. Tahta bir bank. Kaldırım kenarı. Bir kanalizasyon kapağı. Kullanılmış prezervatife bakan bir güvercin. Çöp tenekesinin köşesine yapıştırılmış bir sakız parçası.

"Ha!" diye ses çıkardı sınıfın arkasından biri. Bu, Ronin Hoffstetter'ın kendisine uzattığı notu okurken yüksek sesle gülen Blair Waldorf'tu.

İyi vakit geçirmek için
Serena v. d. Woodsen'ı ara
v. d. ne demek, çaktın mı? Bayan kaşıntılı vajinal dertler???

Vanessa, parlayan gözlerle Blair'a baktı. Sinema, Vanessa'nın en sevdiği ders, hatta okula gelmesindeki tek nedendi. Blair gibi çoğu kız, bu dersi sadece Profesyonel Yerleştirme cehenneminden, yani PY Matematik, PY Biyoloji, PY Tarih, PY İngiliz Edebiyatı, PY Fransızca derslerinden kaçış olarak görürken Vanessa, sinemayı ciddiye alıyordu. Diğer kızlar, ailelerinin nesillerce gitmiş olduğu Yale, Harvard ya da Brown'a doğru giden dar bir yolda ilerliyordu. Vanessa'nın ailesiyse üniversiteye bile gitmemişti. Onlar birer sanatçıydı ve Vanessa'nın hayatında yapmak istediği tek bir şey vardı: New York Üniversitesi'ne gitmek ve sinema konusunda uzmanlaşmak.

Aslında, başka bir şey daha istiyordu. Ya da daha açık

olmak gerekirse, *birini* istiyordu ancak bu konuya birazdan değineceğiz.

Vanessa, saçını neredeyse tamamen kazıtmış olan, okulda her gün siyah boğazlı kazaklar giyen, Tolstoy'un *Savaş ve Barış*'ını adeta bir İncil'miş gibi defalarca okuyan ve şekersiz siyah çay içen, Constance'taki tek anormal kızdı. Constance'ta pek arkadaşı yoktu ve yirmi iki yaşındaki ablası Ruby'yle birlikte, Williamsburg, Brooklyn'de yaşıyordu. Öyleyse onun Blair Waldorf gibi prenseslerle birlikte Yukarı Doğu Yaka'daki ayrıcalıklı özel bir kız kolejinde ne işi vardı? İşte bu, Vanessa'nın kendisine her gün sorduğu soruydu.

Vanessa'nın ailesi, Vermont'da, kullanılmış araba lastiklerinden yapılmış bir evde yaşayan devrimci sanatçılardı. Vanessa on beşine geldiğinde ailesi, sürekli mutsuz kızlarının, gitarist olan ablasının yanına, Brooklyn'e taşınmasına izin vermişti. Fakat kızlarının iyi ve güvenli bir lise eğitimi almasını da istiyorlardı; bu yüzden onu Constance'a gönderdiler.

Vanessa okuldan nefret ediyordu ama ailesine asla bir şey söylemedi. Mezuniyete sadece sekiz ay kalmıştı. Sekiz ay daha sabredecek ve sonunda NYU'ya kaçabilecekti.

Blair Waldorf'la ve ondan da kötüsü, bütün ihtişamıyla geri dönen Serena van der Woodsen'la birlikte sekiz ay daha. Blair Waldorf, en iyi arkadaşının dönüşüyle zevkten mest olmuş görünüyordu. Oysa ki sinema dersinin arka sırası, sinir bozucu kaşmir kazaklarının kollarına sakladıkları notları birbirlerine iletmekle meşguldü, cıvıl cıvıldı.

Eh, onları s.ktir et. Vanessa çenesini kaldırdı ve sunumuna kaldığı yerden devam etti. Onların bu ufak tefek saçmalıkları umurunda değildi. *Sadece sekiz ay daha.*

Eğer Vanessa, Kati Farkas'ın Blair'a az önce verdiği notu görseydi Serena'ya karşı belki daha fazla empati duyabilirdi.

Sevgili Blair,

50.000 dolar borç verebilir misin? Ühü, ühü, ühü. Eğer kola satıcısına borcumu ödeyemezsem, başım büyük belada demektir.

Kahretsin, kasıklarım kaşınıyor.

Beni paradan haberdar et.

Sevgiler,

Serena v. d. Woodsen

Blair, Rain ve Kati yüksek sesle kıkırdadı.

"Şşşt," diye fısıldadı Bay Beckham, sevecenlikle Vanessa'ya bakarak.

Blair, notun arkasını çevirdi ve çabucak bir cevap çiziktirdi.

Tabii Serena. Sen nasıl istersen. Beni hapisten ara. Oradaki yemeklerin gerçekten iyi olduğunu duydum. Nate ve ben ne zaman müsait olursak ziyaretine geliriz, bu da ne zaman olur... bilmiyorum... ASLA!

Umarım kaşınan yerlerin bir an önce iyileşir.

Sevgiler,

Blair

Blair, bu kadar gaddar olduğu için sadece bir zerre vicdan azabı hissederek notu Kati'ye geri yolladı. Etrafta Serena'yla ilgili dolanan bir sürü hikâye vardı ve artık o da neye inanması gerektiğini bilemiyordu. Ayrıca Serena orada yaptıklarıyla ilgili kimseye kesin bir şey anlatmamıştı; o zaman neden Blair onun lehine konuşmalıydı ki? Belki de

bazıları doğruydu. Belki de bunların bazıları gerçekten olmuştu.

Bunun yanı sıra not göndermek ve onları almak daha eğlenceliydi.

"Sonuç olarak bunu ben yazacağım, yöneteceğim ve çekeceğim. Ve Özel Riverside Lisesi'nden bir arkadaşım olan Daniel Humphrey'yi, Prens Andrei olarak oyuncular arasına aldım bile," diye açıkladı Vanessa. Ağzından Dan'in adı çıkınca yanakları kızardı. "Ama hâlâ sahne için bir Natasha'ya ihtiyacım var. Onu yarın okuldan sonra, gün batımında Madison Square Parkı'nda oynatacağım. İlgilenen var mı?" diye sordu.

Bu sorusu, kendi kendine yaptığı özel bir şakaydı. Vanessa, odadaki hiç kimsenin onu dinlemediğini çok iyi biliyordu; kızlar birbirlerine not göndermekle uğraşıyordu.

Blair'ın kolu havaya kalktı. "Ben yönetmen olurum!" diye duyurdu. Soruyu duymadığı belliydi ama Blair, Yale'daki kabul bürosunu etkilemek için o kadar çaresizdi ki, her ne olursa olsun, ilk gönüllü hep oydu.

Vanessa, konuşmak için ağzını açtı. *Bunu yönet*, demek istedi Blair'a hareket çekerek.

"Elini indir, Blair," dedi Bay Beckham, yorgunca iç geçirerek. "Vanessa az önce kendisinin yöneteceğini, yazacağını ve çekeceğini anlatıyordu. Natasha rolünü üstlenmek istemediğin sürece kendi projenle ilgilensen iyi olur."

Blair, keskin bakışlarla ona baktı. Bay Beckham gibi öğretmenlerden nefret ediyordu. Adamın içinde hep bir ezikliklik vardı çünkü Nebraskalı'ydı ve sonunda New York'ta yaşama hayaline ulaşmıştı ancak sıkı filmler yönetmek ve ünlü olmak yerine, kendini işe yaramaz bir sınıfa öğretmenlik yaparken bulmuştu.

"Her neyse," dedi Blair, koyu renkli saçlarını kulaklarının arkasına iterek. "Sanırım gerçekten vaktim yok."

Ve yoktu da.

Blair, Sosyal Hizmet Kurulu'nun başkanıydı ve Fransızca Kulübü'nü yönetiyordu; üçüncü sınıflara okuma dersi veriyordu; haftada bir gün bir çorba mutfağında çalışıyordu, Salı günleri SAT hazırlık sınavları vardı ve Perşembe günleriyse Oscar de la Renta'dan moda tasarım kursu alıyordu. Hafta sonları da ulusal sıralamadaki yerini devam ettirmek için tenis oynuyordu. Bunların yanı sıra bir de herkesin gidebileceği bütün soysal etkinlikleri planlama komitesindeydi ve sonbahar-kış takvimi *meşgul, meşgul, meşguldü.* Cep bilgisayarının hafızası dolup taşıyordu.

Vanessa, ışıkları yaktı ve sınıfın ön sıralarındaki yerine geri döndü.

"Sorun değil Blair, zaten Natasha için sarışın bir kız istiyorum," dedi Vanessa, kalçalarını saran üniformasını düzeltti ve neredeyse kusursuz bir Blair taklidi yaparak zarif bir edayla yerine oturdu.

Blair, Vanessa'nın kirpi gibi kazınmış başına sahte bir gülücük yöneltti ve yutkunarak yerinden kalkan Bay Beckham'a baktı. Bay Beckham acıkmıştı ve beş dakika içinde zil çalacaktı.

"Evet, bu kadar, kızlar. Bugünlük biraz erken çıkabilirsiniz. Vanessa, yarınki oyuncu seçimleri için koridora neden bir ilan kâğıdı asmıyorsun?"

Kızlar çantalarını toplayıp odadan çıkmaya başladı. Vanessa, defterinden boş bir kâğıt kopardı ve en üste gerekli bilgileri yazdı. *Savaş ve Barış. Kısa film. Natasha için şansınızı deneyin. Çarşamba akşamüzeri, gün batımı, Madison Square Parkı, Kuzeydoğu köşesindeki bank.* Vanessa

aradığı kızın bir tarifini tam olarak yazmamak için kendiyle mücadele etti çünkü kimseyi korkutmak istemiyordu. Ama beyninde açık bir resim vardı ve doğru kızı bulmak kolay olmayacaktı.

Onun kusursuz Natasha'sı soluk sarı saçlı, doğal, kirli bir sarışın olacaktı. Çok belirgin bir güzelliği olmayacaktı ama bakmak isteyeceğimiz bir yüze sahip olacaktı. Dan'in ışıldamasına neden olan, hareketli ve eğlenceli, Dan'in içinde, derinlerde gömülü tuttuğu ve onun ara sıra ellerinin titremesine yol açan sessiz enerjisinin tam aksi bir kız olacaktı.

Vanessa, kendi kendini kucakladı. Dan'i düşünmek bile işemesi gerekiyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. O tıraşlı kafanın ve o inanılmaz koca, siyah, boğazlı kazakların altında Vanessa da sonuçta bir kızdı.

Kabul edin: Hepimiz aynı deliğe işiyoruz!

güç yemeği

"Davetiyeler, hediye torbaları ve şampanya. Geriye yapmamız gereken bir tek bunlar kaldı," dedi Blair. Tabağına bir salatalık dilimi aldı ve düşünceli bir şekilde kemirmeye başladı. "Hediye torbalarını hâlâ Kate Spade yapıyor ama bilemiyorum, sizce Kate Spade çok mu sıkıcı?"

"Bence Kate Spade mükemmel," dedi Isabel, koyu saçlarını başının tepesinde topuz yaparken. "Demek istediğim, herkeste olan o hayvan baskıları ve asker deseni boklarıyla süslü torbaların yerine düz, siyah bir torbanın olması ne kadar havalı, bir düşünün. Her şey o kadar... *Zevksiz ki*, sizce de öyle değil mi?"

Blair başını salladı. "Aynen," diye katıldı.

"Hey, peki ya benim leopar derisi ceketim?" dedi Kati, incinmiş görünerek.

"Evet, ama o *gerçek* leopar derisi," diye tartıştı Blair. "O, farklı."

Üç kız Constance'ın kafeteryasında oturmuş, Central Park Doğanları Birliği adına para toplamak için yapılacak olan *Dudakları Öp* partisini tartışıyordu. Tabii ki komite başkanı Blair'dı.

"O zavallı kuşlar," diyerek iç geçirdi Blair.

Sanki o kahrolası kuşlar şeyindeymiş gibi.

"Bu partinin gerçekten iyi olmasını istiyorum. Siz kızlar yarınki toplantıma geliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette, geliyoruz," dedi Kati. "Peki ya Serena, ona partiden bahsettin mi? O da yardım edecek mi?"

Blair, bomboş gözlerle ona baktı.

Kati, o çıkık burnunu kırıştırdı ve dirseğiyle Isabel'i dürttü. "Eminim Serena çok meşguldü, anlarsın ya, diğer işleriyle. Bütün *sorunlarıyla,* zaten, büyük olasılıkla bize yardım edecek vakti de yoktur," dedi, yılışık yılışık sırıtarak.

Blair omuz silkti. Kafeteryanın karşı ucundaki Serena daha yeni yemek sırasına girmişti. O anda Blair'ı fark etti ve sanki, "Biraz sonra yanınızdayım!" dermiş gibi neşe içinde el salladı. Blair, lenslerini takmayı unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Serena, limonlu yoğurdunu seçerek ve diğer sıcak yemek seçeneklerini geçerek sıcak su makinesine gelene kadar tepsisini metal tezgâhın üzerinde kaydırdı ve orada bir bardağı sıcak suyla doldurdu, içine bir poşet çay, bir dilim limon ve bir paket şeker attı. Daha sonra tepsisini salata barına taşıdı ve orada da tabağını marulla doldurdu, üzerine biraz da peynir ekledi. Londra trenine atlamadan önce Paris'teki Gore de Nord'da aceleyle atıştırılan jambonlu ve peynirli bir sandviçi tercih ederdi ama bu da idare ederdi. Altıncı sınıftan beri Constance'ta her gün yediği aynı öğlen

yemeğiydi. Blair de her zaman aynılarını alırdı. Buna 'diyet tabağı' derlerdi.

Blair, Serena'nın bütün asaletiyle yanına oturup yeniden arkadaş olmaya çalışacağı ânı dehşet içinde beklerken salatasını alışını izledi. Iyh!

"Selam, kızlar," dedi Serena, ışıltılı bir gülümsemeyle Blair'ın yanına otururken. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?" Serena, kahkaha attı ve yoğurdun kapağını çıkardı. Erkek kardeşinin eski gömleğinin kolları yıpranmıştı ve yoğurdun suyunun içine iplikler sarkıyordu.

"Merhaba, Serena," dedi Kati ve Isabel, bir ağızdan.

Blair, Serena'ya baktı ve parlak dudaklarının köşesini havaya kaldırdı. Bu neredeyse bir gülümsemeydi.

Serena, yoğurdu karıştırdı ve Blair'ın, krem peynirli ve salatalıklı çöreğinin artıklarının durduğu tepsisine bakarak başını salladı. "Sanırım diyet tabağını genişletmişsin," dedi.

"Sanırım,"dedi Blair. Hayret içinde Serena'nın yıpranmış kollarına bakarak baş parmağıyla bir tutam krem peynirini kâğıt peçetesine sildi. Dokuzuncu ve onuncu sınıfta erkek kardeşinin eski kıyafetlerini giymek sorun değildi. O zamanlar havalı oluyordu. Ama ya şimdi? Sadece çok... *kirli* görünüyordu.

"Aman! Ders programım tam anlamıyla bok gibi," dedi Serena, kaşığını yalayarak. "Sizinle birlikte tek dersim bile yok."

"Hımm, bunun sebebi hiç PY almıyor olman," diye öne sürdü Kati.

"Çok şanslısın," diyerek iç geçirdi Isabel. "O kadar çok işim oluyor ki uyuyacak zaman bile bulamıyorum."

"Şey, en azından eğlenmek için daha fazla zamanım olacak," dedi Serena. Blair'ın dirseğini dürttü.

"Her neyse, bu ay neler var? Kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum da."

Blair, oturduğu yerden doğruldu ve plastik bardağını aldı, tek gördüğü içinde içmek için su kalmamış olduğuydu. Serena'ya *Dudakları Öp* partisiyle ilgili her şeyi anlatması gerektiğini, Serena'nın bütün hazırlıklarda yardım edeceğini ve bunun ne kadar eğlenceli olacağını biliyordu. Ama bir şekilde, bunu yapamıyordu. Serena, dışlanmıştı, bu doğruydu. Ve Blair, öyle kalmasını istiyordu.

"Oldukça yavan. Noel'e kadar gerçekten pek bir şey yok," diye yalan söyledi Blair, Kati ve Isabel'e bir uyarı bakışı fırlatarak.

"Gerçekten mi?" dedi Serena, hayal kırıklığına uğrayarak. "Peki ya bu geceye ne dersiniz? Siz kızlar dışarı çıkmak ister misiniz?"

Blair arkadaşlarına baktı. Gece dışarı çıkmak isterdi ama günlerden daha Salıydı. Bugüne kadar Salı günleri en çok yaptığı şey Nate'le birlikte film kiralamaktı. Aniden kendini ciddi bir şekilde yaşlı ve sıkıcı hissetti. Kendini sıkıcı hissettirme işini Serena'ya bırak!

"Yarın Fransızca sınavım var. Üzgünüm, Serena," dedi Blair. Ayağa kalktı. "Aslında şimdi de Madam Rogers'la bir görüşmem var."

Serena yüzünü astı ve baş parmağının tırnağını ısırmaya başladı; bu da yatılı okulda edindiği bir alışkanlıktı. "Şey, belki de Nate'i ararım. O benimle gelir," dedi.

Blair tepsisini aldı ve Serena'nın yüzüne haykırmamak için kendini zor tuttu. Masanın üzerinde bir Ninja gibi zıplayarak, *ellerini ondan uzak tut!* diye bağırmak istedi. *Hıyaaah-yah!*

"Sonra görüşürüz, kızlar," dedi ve dimdik bir duruşla yürüyerek uzaklaştı.

Serena iç geçirdi ve tabağından bir parça marul aldı. Blair can sıkıcı olmaya başlamıştı. Eğlenmeye ne zaman başlayacaklardı? Umut içinde Kati ve Isabel'e baktı ancak onlar da kalkmak üzere hazırlanıyordu.

"Saçma bir üniversite danışmanıyla görüşmem var," dedi Kati.

"Ben de resim sınıfına gidip resmimi kaldırmalıyım," dedi Isabel.

"Kimse girmeden önce mi?" diye şaka yaptı Kati.

"Ah, kes sesini," dedi Isabel.

Ellerinde tepsilerle kalktılar.

"Aramıza geri dönmen çok güzel Serena," dedi Kati en yapmacık sesiyle.

"Evet," diyerek ona katıldı Isabel." Gerçekten öyle."

Sonra da uzaklaştılar.

Serena, herkese neler olduğunu merak ederek yoğurt kabının içinde kaşığını karıştırıp durdu. Hepsi de canavar gibi davranıyordu. *Ben ne yaptım?* diye sordu kendi kendine, yeniden tırnağını ısırarak.

İyi soru.

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

OĞLANLAR NEREDE?

Çoğunuzun ***S***'ya da ***B***'yle ilgili söyleyecek çok az şeyi olmasına rağmen siteyi ziyaret ettiğiniz için yine de teşekkürler. Siz daha çok oğlanlar hakkında daha fazlasını bilmek istiyorsunuz.

E – Postalarınız

S: Sevgili DK,
D iyi biri gibi geliyor. Neden ***S***'ye bu kadar meraklı ki? O sadece bir sürtük.
- Bebek

C: Sevgili Bebek,
D'nin o kadar da masum olmadığını şahsen biliyorum. Sekizinci sınıfın yaz kampında az kalsın iğrenç bir halt yiyecekti.

S: Sevgili DK,
Öğle arasında ***N*** ne yapar?? Onun yakınlarındaki bir okula gidiyorum ve farkında olmadan beni görüp görmediğini merak ediyorum. Korkunç!
- Utangaç Kız

Tamam, eğer bu kadar çok bilmek istiyorsanız o zaman anlatayım.

St. Jude's, son sınıf öğrencilerinin öğlen dışarı çıkmasına izin veriyor. Yani şu anda ***N*** büyük olasılıkla Sekseninci Cadde ve Madison'ın köşesindeki ufak pizzacıya doğru yol almıştır. Vino's muydu? Vinnie's miydi? Her neyse, dilimleri yeterince büyük ve servis yapan elemanlarından biri oldukça iyi kalite ot satıyor. ***N*** de oranın daimi müşterilerinden biri. Çoğunlukla pizzacının dışında L'Ecole'den gelmiş bir grup çocuk takılır, bu yüzden ***N*** de onların yanında durup çok utangaç ve hiç

İngilizce bilmiyormuş gibi davranan fakat aslında Fransızcası iğrenç ve tam bir sürtük olan, benim ***Claire*** adıyla bahsedeceğim kızla flört eder. ***N***'nin iki dilim pizza aldığı ve birini de her zaman ***Claire***'a ikram ettiği, sevimli ufak bir numarası vardır. Konuştukları süre boyunca ***Claire*** pizzayı elinde tutar ve en sonunda da dilimden ufacık bir ısırık alır. Sonra da ***N***, "Bunu yaptığına inanamıyorum, benim pizzamı yiyorsun!" der ve o şeyi kızın elinden alarak iki ısırıkta bitirir. Bu da ***Claire***'ı o kadar güldürür ki göğüsleri neredeyse gömleğinden fırlayacak gibi olur. L'Ecole kızlarının hepsi dapdar kıyafetler, kısacık etekler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyer. Yukarı Doğu Yakası'nın okul sisteminin sürtükleri gibidirler. ***N,*** onlarla flört etmeyi sever ve şu âna kadar bu flörtler gittiği yere kadar gitti. Ama ***B***, onu teşvik etmeye biraz daha devam ederse, ***Claire***'a pizzasından bir ısırıktan fazlasını vermeye başlayabilir. Ancak bu kez ***Claire***, ***S*** hakkında bir şey duyup duymadığını sorarak onu şaşırttı. ***Claire*** ayrıca ***S***'nin geçen sene sadece hamile kalmadığını ama Fransa'da bir de çocuk doğurduğunu duyduğunu öne sürdü. Bebeğinin adı Jules'muş, çocuk sağlıklıymış ve Marsilya'da yaşıyormuş.

D'ye gelince, evet, yine Riverside Özel Okulu'nun bahçesinde oturmuş şiir okuyor ve PB'yle J. yiyor. Bunun kulağa son derece üzücü geldiğini biliyorum ama ***D*** hakkında endişelenmeyin. Onun da zamanı yaklaşıyor. Hatta kalın.

Kim, Kiminle, Nerede

K, Barneys'e pembe, asker desenli el çantasını geri götürürken görünmüş. Şahsen ben o çantanın sevimli olduğunu düşünmüştüm. Ama birileri onu çantadan vazgeçirmiş olmalı.

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

mesajlar

"Selam Nate, ben Serena. Sadece ne yapıyorsun diye aradım. Belki bu gece dışarı çıkarız diye düşünmüştüm, ama ne var biliyor musun? Çok yorgunum. Saat daha on ama galiba yatıp uyuyacağım. Zaten bu hafta sonu görüşürüz, tamam mı? Sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum. İyi geceler."

Serena telefonu kapadı. Odası çok sessizdi. Sık sık geçen taksilerin dışında, Beşinci Cadde bile hareketsizdi.

Kocaman çift kişilik yatağının üzerinde oturduğu yerden, gümüş bir çerçeve içindeki, on iki yaşındayken Yunanistan'da ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğrafını görebiliyordu. Fotoğrafı, seyahate çıktıkları teknenin kaptanı çekmişti. Hepsinin üzerinde mayoları vardı ve o sırada on dört yaşında olan ağabeyi Erik, anne ve babası kahkahalarla kendisini izlerken, Serena'nın yemeğine kocaman bir öpücük konduruyordu. Serena ilk kez o yolculukta regl olmuştu. O kadar utanmıştı ki, ailesine bile söylemeyi göze alamamıştı fakat bir teknede tıkılı kalmışken ne yapabilirdi ki? Tekne,

Rodos Adası kıyılarına demirlemişti ve ailesinin şnorkelle daldığı sırada Serena'yla Erik'in de sörf dersi alması gerekirken Erik, kıyıya kadar yüzmüş, bir vespa motosiklet çalmış ve Serena için o uzun pedlerden almıştı. Pedleri ufak bir plastik torbaya koyup başının üzerine bağlayarak onlarla gelmişti; Serena'nın kahramanıydı o.

Serena, mahvolan kıyafetlerini de tekneden denize atmıştı. Muhtemelen hâlâ oralarda bir yerde, resifin üzerinde sıkışmış duruyorlardı.

Erik artık Brown'da birinci sınıf öğrencisiydi ve Serena'nın onu görme fırsatı hiç olmamıştı. Geçen yaz Erik Fransa'ya, Serena'nın yanına gelmişti fakat tüm zamanlarını, kızları ya da erkekleri kovalamakla ya da kızlar ve erkekler tarafından kovalanarak geçirdikleri için konuşmaya fırsat bulamamışlardı.

Serena, yeniden telefonu eline aldı ve hızlı arama tuşuna basarak abisinin kampus dışındaki dairesinin telefonunu aradı. Telefon çaldı, çaldı ve en sonunda sesli mesaj sistemi devreye girdi.

"Dillon için mesaj bırakmak istiyorsanız, bire; Tim için mesaj bırakmak istiyorsanız, ikiye; Drew için mesaj bırakmak istiyorsanız, üçe; Erik için mesaj bırakmak istiyorsanız, dörde basın."

Serena, dörde bastı ve bir an için tereddüt etti. "...Selam... Ben Serena. Bir süredir arayamadığım için üzgünüm. Ama sen de beni arayabilirdin, şapşal şey. Bu haftaya kadar Ridgefield'da tıkılıp kalmıştım ve sıkıntıdan aklımı yitirmek üzereydim, artık şehre geri döndüm. Bugün okuldaki ilk günümdü. Biraz tuhaftı. Aslında bok gibiydi. Herkes... Her şey... Bilmiyorum... Garipti... Her neyse, beni ara. O kıllı poponu özledim. Fırsatım olduğu anda sana bir paket yollayacağım. Seni seviyorum. Görüşürüz."

hayat narin ve anlamsızdır

"Öyle çok saçmalıyorsun ki, Dan," dedi Jenny Humphrey kardeşine. Batı Yakası Caddesi'nde yer alan, onuncu kattaki, harap olmuş, kocaman dairenin mutfağında oturuyorlardı. Burası, dört metrelik duvarları, bir sürü güneşli camları, kocaman soyunma odaları ve kocaman ayaklı küvetleri olan güzel, eski bir evdi. Fakat 1940'lardan beri yenilenmemişti. Duvarlarda su lekeleri ve çatlaklar vardı, ahşap döşemeler çizilmiş ve renkleri solmuştu. Süpürgeliklerin köşelerinde ve etrafında, koca koca toz böcekleri yosun gibi birikmişti. Arada sırada Jenny ve Dan'in babası Rufus Humphrey, etrafı baştan aşağı bir silip süpürsün diye temizlikçi çağırsa da ve devasa kedileri Marx, hamam böceklerini uzak tutsa da, yaşadıkları bu yer çoğu zaman, ihmal edilmiş sıcak bir çatı katına benzerdi. Burası, tarihi fotoğraflar, modası geçmiş ayakkabılar ya da bir önceki yılın Noel yemeğinden kalma bir kemik türünden hazineler bulmayı umut edeceğiniz tipte bir yerdi.

Jenny, bir greyfurdun yarısını yiyor, yanında da bir bardak nane çayı içiyordu. Geçen bahar adet görmeye başladığından beri gün geçtikçe daha da az yer olmuştu. Zaten ne yerse yesin anında göğüslerine gidiyordu. Dan, küçük kardeşinin yemek yeme alışkanlıkları yüzünden endişeliydi; fakat Jenny her zaman olduğu gibi enerjik ve kuvvetliydi, hem Dan ne biliyordu ki? Örneğin, Jenny'nin hemen hemen her gün okula giderken, Broadway'deki bir marketten kızarmış, tereyağlı ve çikolata parçacıklı gözlemeler aldığından haberi yoktu.

Göğüsleri küçültmek için pek geçerli bir strateji sayılmaz.

Dan, ikinci çikolatalı çöreğini yiyordu ve yanında da, içine süt tozuyla birlikte dört çay kaşığı şeker attığı kahvesini yudumluyordu. Şeker ve kafeini seviyordu, ki bu da ellerinin titremesinin olası nedenlerinden biriydi. Dan'in, sağlıklı olmakla alakası yoktu. Sınırda yaşamak hoşuna gidiyordu.

Dan, yemeğini yediği sırada, Vanessa Abrams'ın, kendisinin de içinde rol alacağı kısa filminin senaryosunu okuyordu. Sanki bir mantraymış gibi sürekli olarak aynı satırı okuyup duruyordu: *Hayat narin ve anlamsızdır...*

Jenny, "Bana Serena van der Woodsen'ın geri dönüşüyle ilgilenmediğini söyle," diyerek Dan'e meydan okudu. Ağzına bir parça greyfurt soktu ve emmeye başladı. Ardından parmaklarını ağzına bastırdı ve beyaz, yapış yapış kabuğu ağzından çıkarıp tabağına koydu. "Onu görmeliydin," diyerek sözüne devam etti. "Kesinlikle mükemmel görünüyor. Sanki kendine yeni bir tarz edinmiş. Kıyafetlerinden bahsetmiyorum; yeni olan yüzü. Daha yaşlı görünüyor ama bunun nedeni kırışıklık falan değil. Tıpkı Kate Moss ya da her yere gitmiş, her şeyi görmüş ve sanki dünyanın başka bir

ucundan çıkıp gelmiş bir manken gibi. Bütünüyle şeye benziyor, *deneyimli* birine."

Jenny, ağabeyinin karşılık vermesini bekledi fakat Dan'in yaptığı tek şey bakışlarını kahve fincanına dikmek oldu.

Hayat narin ve anlamsızdır.

"Onu görmek bile istemiyor musun yani?" diye sordu Jenny.

Dan, Chuck Bass'in Serena hakkında söylediklerini düşündü. Onun söylediklerinin hiçbirine inanmak istememişti ancak Serena, Jenny'nin dediği gibi deneyimli birine benziyorsa belki de Chuck'ın anlattıkları doğruydu. Belki de Serena, New York'taki en sürtük, en hapçı ve en hastalıklı kızdı.

Dan, omuzlarını silkti ve Jenny'nin tabağında biriken greyfurt kabuklarının oluşturduğu yığına baktı. "Bu çok iğrenç," dedi. "Normal insanlar gibi sen de sadece pop kek falan yiyemez misin?"

"Greyfurdun nesi var?" dedi Jenny. "Ferahlatıyor."

"Ama seni bu şekilde yerken izlemek ferahlatmıyor. Bu, mide bulandırıcı," dedi Dan. Çöreğinin geri kalanını ağzına tıktı ve senaryosunun üzerine bulaştırmamaya özen göstererek parmaklarındaki çikolatayı da yaladı.

"O zaman sen de izleme," dedi Jenny. "Her neyse, soruma hâlâ cevap vermedin."

Dan yukarı baktı. "Ne sorusu?"

Jenny, dirseklerini masaya koydu ve öne eğildi. "Serena'yla ilgili olan," dedi. "Onu görmek istediğini biliyorum."

Dan, tekrar senaryosuna döndü ve omuzlarını silkti. "Her neyse," dedi.

"Evet, her neyse," dedi Jenny, gözlerini devirerek. "Bak, gelecek hafta Cuma günü bir parti var. Central Park'ta yaşa-

yan alaca doğanları kurtarmak adına düzenlenecek bir yardım partisi olacak. Central Park'ta alaca doğanların olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Her neyse, partiyi Blair Waldorf düzenliyor ve senin de bildiğin gibi o ve Serena, çok yakın arkadaşlar, bu yüzden Serena da kesinlikle orada olacak."

Dan, kız kardeşini duymazdan gelerek senaryosunu okumaya devam etti. Jenny de, ağabeyinin kendisini duymazdan geldiği gerçeğini göz ardı ederek konuşmaya devam etti.

"Her neyse, tek yapmamız gereken o partiye gidebilmenin bir yolunu bulmak," dedi Jenny. Masanın üzerindeki peçeteyi aldı ve top gibi buruşturup ağabeyine fırlattı. "Dan, lütfen," dedi yalvarırcasına. "Gitmek zorundayız."

Dan, senaryoyu bir kenara itti ve bakışlarını kız kardeşine çevirdi. Gözlerindeki ifade ciddi ve üzgündü.

"Jenny," dedi. "O partiye gitmek istemiyorum. Önümüzdeki Cuma gecesi büyük olasılıkla Play Station'ını kullanmak için Deke'in evine giderim ve sonra da Brooklyn'e gider, orada Vanessa, ablası ve arkadaşlarıyla takılırım. Her Cuma yaptığım gibi."

Jenny, ufak bir çocuk gibi, oturduğu sandalyenin ayaklarını tekmeledi. "Ama neden, Dan? Neden partiye gitmiyorsun?"

Dan, acı acı gülümseyerek başını salladı. "Çünkü biz davet edilmedik. Çünkü biz, davet edilmeyeceğiz. Vazgeç, Jen. Üzgünüm ama durum bu. Biz onlardan farklıyız, bunu biliyorsun. Biz, Serena van der Woodsen'la ya da Blair Waldorf'la ya da diğer o insanlarla aynı dünyada yaşamıyoruz."

"Ah, sen kendine güveni olmayan adamın tekisin! Beni çıldırtıyorsun," dedi Jenny, gözlerini devirdi. Ayağa kalktı ve

tabakları lavaboya götürdükten sonra onları süngerle ovalamaya başladı. Sonra da arkasını döndü ve ellerini kalçasına koydu. Üzerinde pembe bir gecelik vardı ve bir gece önce saçları ıslak yatığı için, kahverengi kıvırcık saçları darmadağınıktı. Bu haliyle, vücuduna göre on kat büyük göğüslere sahip, canı sıkkın, ufak bir ev kadınına benziyordu.

"Ne dediğin umurumda değil. Ben o partiye gidiyorum!" diye ısrar etti.

"Ne partisi?" diye sordu mutfağın kapısında beliren babaları.

Eğer evrende, en utanç verici baba ödülü diye bir şey olsaydı, Rufus Humphrey bu ödülü kazanmış olurdu. Üzerine, ter lekeleri olan beyaz bir atlet ve kırmızı maça desenli boxer şort giymişti ve kasığını kaşıyordu. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve gri sakalları sanki farklı aralıklarda uzuyordu. Sakalının bir kısmı kalın ve uzundu, fakat aralarda sakalsız bölgeler de vardı. Gri renkli, kıvırcık saçları birbirine dolanmıştı ve kahverengi gözleri çapak içindeydi. Her iki kulağının arkasına da birer sigara sıkıştırmıştı.

Jenny ve Dan, bir dakika sessizlik içinde babalarına baktı.

Sonra da Jenny, iç geçirdi ve tabaklara geri döndü. "Boş ver ya," dedi.

Dan, sırıttı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Babaları, Yukarı Doğu Yakası'ndan ve o mahallenin gösterişinden nefret ederdi. Jenny'yi Constance'a göndermesinin tek nedeni, orasının iyi bir okul olması ve kendisinin de bir zamanlar orada çalışan bir İngilizce öğretmeniyle flört etmiş olmasıydı. Ama Jenny'nin o genç kızlardan ya da kendi deyimiyle, o 'sosyetik kızlardan' etkilenmesi fikrinden nefret ederdi.

Dan, babasının buna bayılacağını biliyordu.

"Jenny, haftaya verilecek bir hayır partisine katılmak istiyor," dedi.

Bay Humphrey, kulağının arkasında duran sigarayı aldı ve ağzına sokarak dudaklarıyla oynamaya başladı. "Neyin hayrına?" diye sordu.

Dan, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, sandalyesiyle birlikte, bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Jenny, musluğu kapattı ve ateş püsküren gözlerle Dan'e bakarak onun daha fazla devam etmesini engellemeye çalıştı.

"Al bakalım!" dedi Dan. "Central Park'ta yaşayan alaca doğanlar için para toplamak adına yapılan bir parti. Herhalde onlar için kafesten malikâneler ya da ona benzer şeyler inşa edecekler. Sanki o parayı uğruna kullanabilecekleri binlerce evsiz insan yokmuş gibi."

"Ah, kes sesini!" dedi Jenny, kızgın bir tavırla. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Sadece aptalca bir parti. Bunun büyük bir amacı olduğunu söylemedim ki."

"Sen buna amaç mı diyorsun?" diye kükredi babaları. "Kendinden utanmalısın. O insanların, o kuşları etraflarında istemelerinin tek nedeni onların güzel olması. Çünkü bu kuşlar, onların kendilerini, *Connecticut* ya da *Maine*'deki bir *köy evinde* gibi hissetmelerine neden oluyor. Onlar *dekoratif*. Bırak da *kimseye* faydası dokunmayan bir şey için aristokratlar yardım partisi düzenlesin!"

Jenny, mutfak tezgâhına dayandı ve bakışlarını havaya dikerek babasının, kulaklarında çınlayan sesini kıstı. Aynı lafları daha önce de pek çok kere duymuştu. Bu hiçbir şeyi değiştirmedi. O partiye gitmeyi hâlâ istiyordu.

"Sadece biraz eğlenmek istiyorum," dedi Jenny, inatçı bir tavırla. "Neden bu kadar önemli olmak zorunda ki?"

"Önemli çünkü zamanla bu aptalca sosyetik genç kız saçmalıklarına alışacaksın ve en sonunda aynı annen gibi, kendisi için düşünmekten tırstığı için zengin heriflerle takılan sahtekârın teki olacaksın," diye bağırdı babası, tıraşsız yüzü koyu kırmızı bir renk alırken. "Kahretsin, Jenny. Her geçen gün bana anneni daha da çok hatırlatıyorsun."

Dan, aniden kendini içten içe kötü hissetti.

Anneleri, bir kont ya da bir prens ya da ona benzer biriyle birlikte Prag'a kaçmıştı. O şimdi artık bu kont ya da prensin kendisini giydirmesine ve Avrupa'daki otellere yerleştirmesine izin veren bir metresti. Bütün gün boyunca tek uğraşı alışveriş yapmak, yemek yemek, içki içmek ve çiçek resimleri çizmekti. Yılda birkaç kere çocuklarına mektup yazar ve onlara tuhaf hediyeler gönderirdi. Geçen Noel'de Jenny'ye, Almanya'dan bir köylü elbisesi yollamıştı ve elbise Jenny'ye yaklaşık on beden küçük gelmişti.

Babalarının, Jenny'ye, annelerini hatırlattığını söylemesi pek hoş değildi. Hem de hiç hoş değildi.

Jenny, dokunsan ağlayacak gibi görünüyordu.

"Bu kadar yeter, baba," dedi Dan. "Zaten partiye davet edilmedik. Yani istesek de gidemeyiz."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Bay Humphrey, zafer kazanmış gibi.

"Hem neden o züppelerle birlikte takılmak istersiniz ki?"

Jenny, cam gibi parlayan gözlerle mutfağın kirli yerlerine baktı.

Dan ayağa kalktı. "Acele et de giyin, Jenny," dedi usulca. "Seninle otobüs durağına kadar yürüyeyim."

n'ye bir e-davet geliyor

Nate, Latince dersinin bitiğini haber veren zil ile beden dersinin başladığını haber veren zilin arasındaki altı dakikalık teneffüste St. Jude Özel Erkek Lisesi'nin bilgisayar laboratuarına daldı. O ve Blair, her Çarşamba birbirlerine e-posta gönderme alışkanlığı edinmişlerdi (tamam, Blair'ın fikriydi), sıkıcı bir okul haftasının verdiği yükün altından daha rahat kalkabilmeleri içindi. Birlikte diledikleri kadar çok zaman geçirebilecekleri hafta sonuna sadece iki gün kalıyordu.

Ancak bugün Blair, Nate'in aklına bile gelmiyordu. O, Serena'nın nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu. Geçen gece arkadaşlarıyla birlikte Yankees'in maçını izlerken Serena, telesekreterine bir mesaj bırakmıştı. Sesi kulağa üzgün, yalnız ve Nate'in evinden bir buçuk blok ötede oturuyor olmasına rağmen, çok uzakta gibi gelmişti. Nate, Serena'nın daha önce hiç bu kadar keyifsiz konuştuğunu duymamıştı. Hem Serena van der Woodsen, ne zamandan beri erken yatmaya başlamıştı?

Nate, laboratuardaki uğuldayan bilgisayarlardan birinin başına oturdu. Yeni mesaj penceresini açtı. Serena'nın Constance'daki eski e-posta adresine bir mesaj yazdı. Serena'nın postalarını kontrol edip etmeyeceğini bilmiyordu, ama denemeye değerdi.

KİME: serenavdw@constancebillard.edu
KİMDEN: narchibald@stjudes.edu
Selam. Neler yapıyorsun? Dün gece mesajını aldım. Orada olamadığım için üzgünüm. Seninle Cuma günü mutlaka görüşürüz, tamam mı?
Sevgiler, Nate.

Sonra da kendi e-postalarını açtı. Aman ne sürpriz; Blair'dan bir mesaj vardı. Geçen akşam annesinin verdiği partiden bu yana hiç görüşmemişlerdi.

KİME: narchibald@stjudes.edu
KİMDEN: blairw@constancebillard.edu

Sevgili Nate,
Seni özledim. Pazartesi gecesinin özel olması gerekiyordu. Rahatsız edilmeden önce seninle bir süredir hakkında konuştuğumuz şeyi yapmayı planlıyordum. Sanırım, zamanlama doğru değildi. Sana sadece buna hazır olduğumu söylemek istedim. Daha önce değildim ama artık hazırım. Annem ve Cyrus, Cuma günü tatile çıkıyor ve senin gelip bende kalmanı istiyorum. Seni seviyorum. Ara beni.
Sevgiler,
Blair.

Nate, Blair'dan gelen e-postayı iki kere okudu ve sonra da daha fazla bakmak zorunda kalmamak için dosyayı kapattı. Daha günlerden Çarşamba'ydı. Blair'ın, Serena'yla aynı okula gitmesine, birbirlerinin en yakın arkadaşları olmalarına ve birbirlerine her şeyi anlatmalarına rağmen, Blair'ın, Nate ve Serena'dan habersiz kalması mümkün müydü? Seçenekler şöyleydi, hayır ve hayır. Ya Chuck Bass? O da sır saklama konusunda pek başarılı sayılmazdı.

Nate, o güzel yeşil gözlerini hırpalarcasına ovaladı. Blair'ın nasıl öğrendiği önemli değildi. Olaya neresinden bakarsa baksın, sıçmıştı. Bir plan kurmaya çalıştı. Fakat aklına gelen tek plan, Cuma günü Blair'ı görene kadar oturup beklemek oldu. Şu anda işleri yoluna sokmaya çalışmasına hiç gerek yoktu.

O anda bilgisayar laboratuarının kapısı açıldı ve Jeremy Scott Tompkinson, başını içeri uzattı.

"Selam Nathaniel, beden dersini asıyoruz. Bizimle birlikte parka gel de biraz top oynayalım."

İkinci zil çaldı. Nate, beden dersine zaten geç kalmıştı ve dersler arasında yemek molası vardı. Ders asmak kulağa müthiş bir fikir gibi geliyordu.

"Evet, elbette," dedi Nate. "Bir saniye bekle." Blair'ın e-postasının üzerine tıkladı ve ekranın köşesindeki çöp kutusunun içine sürükledi. "Tamam," dedi ayağa kalkarken. "Hadi, gidelim."

Hımm, eğer onu gerçekten sevseydi, o mesajı ya saklar ya da en azından bir cevap verirdi, öyle değil mi?

Central Park'ta güneşli bir Ekim günüydü. Sheep Meadow'da okulu asmış, çimlerin üzerinde yatan, sigara içen ya da frizbi oynayan bir sürü çocuk vardı. Çimenlik

alanı saran ağaçlar, sarılar, turuncular ve kırmızılarla bezenmişti ve ağaçların arkasından, Central Park'ın batısında uzanan o eski, güzel binalar görünüyordu. Oğlanın teki yabani ot satıyordu ve Anthony Avuldsen, Nate'in bir gün önceki öğlen yemeğinde pizzacıdan aldığı şeye eklemek için biraz ot satın aldı. Nate, Jeremy, Anthony ve Charlie Dern, bir futbol topunu çimlerin üzerinde zıplatırken aynı sırada da o kocaman esrarlı sigarayı aralarında döndürdü. Charlie, sigaradan bir fırt aldıktan sonra onu Jeremy'ye uzattı. Nate, topu Charlie'ye fırlattı ve Charlie'nin ayağı topa takıldı. Bir metre seksen santim boyundaydı ve başı da vücuduna göre çok büyüktü. İnsanlar ona Frankenstein derdi. Kafası iyi olduğu zamanlarda bile hep atletik bir genç olan, sarışın Anthony, topa atladı ve bir vuruşta havaya fırlatarak Jeremy'ye yolladı. Top, Jeremy'nin çelimsiz göğsüne çarpıp yere düştü, Jeremy de topu ayakları arasında zıplatarak yerde yuvarladı.

"Hastır lan, bu mal çok sert," dedi Jeremy, pantolonunu yukarı çekiştirerek. Kemerini ne kadar sıkı bağlarsa bağlasın, pantolonu sürekli kemikli kalçasından düşüyordu.

"Evet, öyle," diye onayladı Nate. "Sıçtım." Ayakları kaşınıyordu. Çimenler sanki ayakkabılarının lastik tabanlarından yukarı doğru uzanıyordu.

Jeremy topu sürmeyi kesti. "Hey, Nate. Serena van der Woodsen'ı daha görmedin mi?" diye sordu. "Geri döndüğünü duydum."

Nate, topun kendisinde olmasını ve onu uzaklara doğru sürerken Jeremy'nin sorusunu duymazdan gelmiş olmayı dileyerek, öfkeyle topa baktı. Diğer üç oğlanın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Nate, aşağı eğildi ve ayağının topuğunu kaşıyabilmek için sol ayakkabısını çıkardı. Kahret-

sin, feci kaşınıyordu. "Evet, onu Pazartesi gördüm," dedi sıradan bir tavırla, tek ayağının üzerinde hoplayarak.

Charlie, boğazını temizledi ve çimenlere tükürdü. "Nasıl görünüyordu?" diye sordu. "Hanover'de başının bir sürü belaya girdiğini duydum."

"Ben de," dedi Anthony, sigarayı içine çekerken. "Odasında bir grup oğlanla seks yaptığı için okuldan atıldığını duydum. Oda arkadaşı onu ele vermiş." Anthony, kahkaha attı. "Sanki bir otel parasını karşılayamazdı."

Charlie güldü. "Bir çocuğu olduğunu duydum. Ben ciddiyim. Fransa'da doğurmuş ve orada bırakmış. İyi bir Fransız manastırında bakılması için ailesi para veriyormuş. Ne bokluk, tıpkı film gibi lan."

Nate, duyduklarına inanamadı. Ayakkabısını yere bıraktı ve çimene oturdu. Sonra da ayakkabısının diğer tekini de çıkararak ayaklarındaki çorapları çekti. Hiçbir şey söylemeden orada öylece oturup ayaklarını kaşıdı.

"Serena'yı bütün o erkeklerle birlikte yatakhanedeyken hayal edebiliyor musunuz? *Ah, bebeğim. Daha hızlı, daha hızlı!*" Jeremy, isterik halde kahkahalar atıp zayıf göbeğini kaşıyarak çimenlerin üzerine düştü.

"Ah lan!"

"Babasının kim olduğunu biliyor mu merak ediyorum," dedi Anthony.

"Ayrıca ortada büyük bir hap işinin döndüğünü de duydum," dedi Charlie. "Hem satıyormuş, hem de sattığı şey her neyse, onun bağımlısı da olmuş. Bütün yaz boyunca İsviçre'de rehabilitasyondaymış. Sanırım bebeğin doğumundan sonra."

"Vay canına, bu korkunç," dedi Jeremy.

"Sizin aranızda bir şeyler geçmişti, değil mi Nate?" dedi Charlie.

"Sen nereden duydun?" diye sordu Nate, suratını asarak.

Charlie, başını salladı ve gülümsedi. "Ne bileyim lan. Etraftan. Sorun ne? Ateşli kız, değil mi?"

"Evet, şey, ben daha ateşlisini de gördüm," dedi Nate ve anında söylediği sözden pişman oldu. *Neden bahsediyordu ki?*

"Evet, bence Blair da oldukça ateşli," dedi Charlie.

"Eminim yatakta deliriyordur," diye ona katıldı Jeremy.

"Bizimki daha düşünürken bile yorulmuş!" dedi Anthony, Nate'i işaret ederken gülmekten katılarak.

Nate güldü ve arkadaşlarının söylediklerini kulaklarından kovmaya çalışarak başını salladı. Çimenlerin üzerine sırtüstü uzandı ve bomboş, mavi gökyüzüne baktı. Başını yattığı yerden hafifçe geriye doğru kaldırınca, Beşinci Cadde boyunca uzanan çatı katlarını ve apartmanların çatılarını görebiliyordu; bu çatılara Serena ve Blair'ınki de dahildi. Nate, çenesini öne eğdi. Bu sayede görebildiği tek şey, yeniden mavi gökyüzüydü. Bunların hiçbiriyle uğraşamayacak kadar kafası kıyaktı. Arkadaşlarının seslerini duymazdan geldi ve başı gökyüzü kadar mavi ve boş olana kadar zihnini temizlemek için gayret etti. Ama yine de Serena ve Blair'ın, tepesinde yüzen çırılçıplak görüntüleri, gözünün önünden bir türlü gitmiyordu.

"Beni sevdiğini biliyorsun," diyordu hepsi. Nate gülümsedi ve gözlerini kapadı.

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

Aradan uzun zaman geçmediğini biliyorum fakat ***N***'yle ilgili yazmak istediklerime daha fazla karşı koyamadım. En sevdiğim yeni konum! Ne de olsa baş döndürücü bir güzelliği var. Cesaret açısından bir miktar eksikleri olsa bile.

CENTRAL PARK'TA KAFALAR KIYAK

Aslına bakılırsa benim en sevdiğim yeni konum "Waspoid" –ziyan olmuş yani wasteoid'den türettiğim, kafası kıyak anlamına gelen kelimenin daha seçkin bir versiyonu. Wasp mı ne? Wasp da Beyaz Anglo-Sakson Protestan demek, bildiğiniz üzere. Iyyy! Sıradan kafası kıyak gençlerin aksine 'waspoid', metal müzikle, zindan oyunlarıyla ya da kaykay gibi şeylerle ilgilenmez. Saç kesimi çok hoştur ve güzel bir cildi vardır. Güzel kokar, kız arkadaşının kendisi için aldığı kaşmir kazakları giyer, iyi notlar alır ve annesine karşı çok tatlıdır. Yelkenliyle gezintiye çıkar ve futbol oynar. Kravat bağlamasını bilir. Dans etmesini bilir. O seksidir! Kendine çıkar sağlamak için herhangi birine ya da bir şeye tam anlamıyla yatırım yapmaz. İş bitirici değildir ve asla aklından geçeni söylemez. Riske girmez, ki bu nedenle ona âşık olmak da bir o kadar risklidir.

Benimse tam tersi olduğumu fark etmişsinizdir herhalde, ben ne zaman susmam gerektiğini asla bilmem! Ve zıt kutupların birbirini çektiğine gerçekten inanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, ben de bir "Waspoid" hayranına dönüşüyorum.

Görünüşe göre yalnız değilim.

E – Postalarınız

S: Sevgili Dedikoducu Kız,
Central Park'ta bir battaniyenin üzerinde ***N***'yle oldukça içli dışlı olduk. En azından aynı ***N***'den bahsettiğimizi sanıyorum. Her ye-

rinde çiller vardı değil mi? Güneş yağı ve esrar mı kokuyordu?
- battaniye bebeği

Sevgili Battaniye bebeği,
Hmm, eminim öyledir.
- DK

Kim, Kiminle, Nerede

B, Zitomer Eczanesi'nden prezervatif alıyor. Ekstra–Uzun, Süper-Damarlı! Benim bilmek istediğim, hangi bedeni alması gerektiğini nereden bildiği? Sanırım her şeyi yapmışlar, *fakat...* Sonuçta ilk bikini ağdası için en kestirme yoldan **J.Sisters** salonuna giden de (kelime oyununa gerek yok) ***B***'ydi. Ayy! Ama inanın buna değer. Ayrıca ***S***, postanede büyük bir paket yollarken görüldü. Ufak Fransız çocuğuna Barneys'den aldığı bebek kıyafetleri olabilir miydi? ***I*** ve ***K***, **3 Guys Kahve Dükkânı**'nda yine kızarmış patates yerken ve sıcak kakao içerken görüldü. Daha geçen gün Bendel's'dan aldıkları o güzel elbiseleri geri götürmüşlerdi, ah, şekerim, çok mu şişmanlamışlar dersiniz? Ve *Dudakları Öp* partisi için başka ne giyebilecekleri hakkında tartışıyorlardı. Bunun bir çarşafları serin, yataya geçin partisi olmaması ne acı.

Yeni sözcükler

Hepiniz bu kadar merak ettiği için, alaca doğanlar adına verilen partiyi öğrendiğiniz andan itibaren kafanızı kurcalayan soruya cevap vereceğim.

Tamam. Kendi kullanışlı ve kısaltılmış sözlüğüme göre:

Doğan, *isim*: 1. Özellikle Falco türünden gelen, Falconidae ailesine dahil, genellikle uzun ve benekli kanatları, her iki tarafında çentiğe benzer dişlere sahip kanca gibi gagası ve yırtıcı kuşlara özel, dalarak uyguladığı çevik ve hızlı uçuşuyla ayırt edilen bir kuş. Alaca doğan, *Falco perigrinus* olarak bilinen, çevik uçuşu yüzünden doğan olarak adlandırılan, bütün dünyaya yayılmış bir kuştur.

Bu maddeyle sizi oturduğunuz yerde doğrulttuğumdan eminim. Ama sadece sizi bilgili kılmak istiyorum, işim bu.

Park'ta görüşürüz!

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

s kendini geliştirmeye çalışıyor

"Geri dönmen çok güzel, tatlım," dedi Constance'ın üniversite danışmanı Bayan Glos. Altın bir askının ucunda, göğsünün bir yerinde duran gözlüğünü kaldırdı ve masasının üzerinde duran Serena'nın ders programını incelemek için gözlüğünü burnunun üzerine taktı. "Şimdi, bir bakalım. Hımm. Evet. Tamam," diye mırıldandı ders programını okurken.

Serena, Bayan Glos'un karşısına oturmuş bacakları çapraz bir halde sabırla bekliyordu. Bayan Glos'un herhangi bir yüksekokul bitirdiğine dair duvarında asılı duran ne bir diploma, ne de bir kanıt vardı. Sadece torunlarının resimleri asılıydı. Serena, Bayan Glos'un gerçekten üniversiteye gidip gitmediğini merak etti. Eğer bu konular üzerinde tavsiyede bulunacaksa, en azından bir denemesi gerektiğini düşünebilirdiniz.

Bayan Glos, boğazını temizledi. "Evet, programın son derece kabul edilebilir. Darılma ama bir yıldız gibi olmasa da, yine de yeterli. Bu eksikliğini de ders dışı programlarla telafi etmeye çalıştığını tahmin ediyorum, değil mi?"

Serena omuz silkti. *Eğer, Cannes'da bir kumsalda çırılçıplak dans edip Pernod içmeye, ders dışı program denebilirse.* "Pek sayılmaz," dedi. "Demek istediğim, şu anda hiçbir ders dışı programa yazılmış değilim."

Bayan Glos, gözlüğünü çıkardı. Burun delikleri fazlasıyla kızardı ve Serena, onun burun kanaması geçirmek üzere mi olduğunu merak etti. Bayan Glos, burun kanamalarıyla ünlüydü. Cildi sarımtırak renkli ve çok solgundu. Kızların hepsi, onun korkunç, bulaşıcı bir hastalığı olduğunu düşünürdü.

"Ders dışı programın yok mu? Ama kendini nasıl geliştireceksin?"

Serena, Bayan Glos'a nazik, boş bir bakış attı.

Onun geliştirilmeye ihtiyacı olduğunu da kim söylemiş.

"Anlıyorum. Evet, seni *bir şeylere* dahil etmeliyiz, öyle değil mi?" dedi Bayan Glos. "Korkarım herhangi bir ders dışı programın olmadığı sürece üniversiteler yüzüne bile bakmaz." Bayan Glos, aşağı eğildi ve masasının çekmecesinden bir dosya çıkararak renkli kâğıtlar üzerine basılmış el ilanlarını incelemeye başladı. "İşte bu hafta başlayan bir şeyler var. 'Feng Shui Çiçekleri, Çiçek Tasarım Sanatı'."

Bayan Glos kuşkuyla suratını asan Serena'ya baktı. "Yo, haklısın. Bu seni Harvard'a sokmaz, değil mi?" dedi Bayan Glos, ufak bir kahkahayla.

Gömleğinin kollarını kıvırdı ve dosyaya bakarken suratını asarak kâğıtları süratle taradı. Sadece tek bir denemeden sonra pes etmeyecekti. O, işinde çok başarılıydı.

Serena, baş parmağını kemiriyordu. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. O üniversiteler, kendisinin şu anki durumundan çok daha fazlasını gerektirecekti ve Serena da kesinlikle üniversiteye gitmek istiyordu. İyi birine. Ailesi, hiç

şüphesiz onun en iyi okullardan birine gitmesini umuyordu. Ailesi baskı yaratmıyordu ancak bu durum konuşulmadan hissettiriliyordu ve Serena, konu hakkında ne kadar çok düşünürse, onu ilerletecek *hiçbir şey* olmadığının daha da çok farkına varıyordu. Yatılı okuldan atılmıştı, notları düşmüştü, sınıfında olan bitenden haberi yoktu. Ne bir hobisi, ne de değişik bir okul sonrası etkinliği vardı. SAT sınavlarında berbattı çünkü o aptalca 'boşlukları doldurun' bölümüne geldiğinde aklı hep başka yerlere kayıyordu. O teste yeniden girdiğinde büyük olasılıkla daha da batacaktı. Temelde Serena, sıçmıştı.

"Tiyatroya ne dersin. İngilizce notların oldukça iyi sayılır. Tiyatroyu seviyor olmalısın," diye öne sürdü Bayan Glos. "Bunu daha sadece bir haftadır prova ediyorlar. Okul tiyatro kulübünün yaptığı, *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin modern versiyonu." Bayan Glos tekrar başını kaldırdı. "Ne dersin?"

Serena, ayağını bir aşağı bir yukarı sallıyor ve serçe parmağının tırnağını çiğniyordu. Kendini sahnede yalnız başına Scarlett O'Hara'yı canlandırırken hayal etti. Yeri geldiğinde ağlamak zorunda kalacak, bayılıyormuş gibi yapacak ve korselerle, dolgun etekleri olan kocaman elbiseler giyecekti. Hatta bir peruğu bile olabilirdi.

Bir daha asla acıkmayacağım! diye bağıracaktı, en mükemmel Güneyli kadın sesiyle, teatral biçimde. Eğlenceli olabilirdi.

Serena, Bayan Glos'un tuttuğu yere değmemeye çalışarak kâğıdı kadının elinden kaptı.

"Elbette, neden olmasın?" dedi. "Eğlenceli görünüyor."

Günün en sonuncu dersi de sona ererken Serena, Bayan Glos'un odasından çıktı. *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin provaları

konferans salonunda yapılıyordu. Fakat saat altıya kadar başlamadığı için okuldan sonra spor yapanlar da, tiyatroda oynayabileceklerdi. Serena, dolabından ceketini almak ve saat altıya kadar onunla takılmak isteyen birilerini bulmak için Constance'ın geniş merdivenlerinden dördüncü kata çıktı. Etrafındaki bütün kızlar, o günkü randevularına, derslerine, provalarına ya da kulüp toplantılarına yetişmek için, bir tür gün boyu enerjikliği içinde yanından uçarak geçiyordu. Alışkanlıklarının aksine birkaçı Serena'ya selam vermek için duruyordu çünkü hatırladıkları kadarıyla, Serena'yla konuşurken görülmek, *görülmek* demekti.

"Selam, Serena," diye bağırdı Laura Salmon, bodrum katındaki müzik odasında başlayacak olan Neşeli Şarkı Kulübü için merdivenlerden inmeden önce.

"Sonra görüşürüz, Serena," dedi Rain Hoffstetter, futbol antrenmanları için jimnastik şortunu üzerine giyerken.

"Yarın görüşürüz, Serena," dedi Lily Reed usulca. Onu her zaman utandıran dizliklerini takarken hafifçe kızardı.

"Güle güle," dedi deri pantolonu ve ceketi sakız içinde olan Carmen Fortier. Kendisi birinci sınıftaki birkaç burslu kızdan biriydi ve Bronx'ta yaşıyordu. Eve giderken üniformasını giyemeyeceğini, yoksa dayak yiyeceğini söylerdi. Mahalledeki arkadaşlarına her zaman yalan söyleyerek onlara karate dersi aldığını anlatmasına rağmen Carmen de, Çiçek Tasarım Sanatı Kulübü'ne gitmek üzereydi.

Bir anda tüm koridor boşaldı. Serena, dolabını açtı ve Burberry ceketini, askısından alarak üzerine giydi. Sonra da dolabının kapısını kapattı ve merdivenlerden inerek okulun kapısından dışarı çıktı, Central Park'a giden Doksan Üçüncü Sokak'a doğru sola döndü.

Cebinde, içinde sadece bir tane şeker kalan turuncu bir Tic Tac kutusu vardı. Serena, şekeri kutudan çıkardı ve dilinin üzerine koydu, fakat geleceği konusunda o kadar endişeliydi ki şekerin tadını zor alabildi.

Park Caddesi'ni sınırlayan kaldırımdan yürüyerek Beşinci Cadde'ye geçti. Kaldırımın üzeri ağaçlardan düşen yapraklarla örtülüydü. Bloğun aşağısında, üzerlerinde kırmızı beyaz ekoseli, şirin okul önlükleri olan iki, ufak, Kutsal Yürek kızı, devasa bir Rottwieller köpeği dolaştırıyordu. Serena, bir an için Seksen Dokuzuncu Sokak'tan Park'a girip bir yerlerde oturarak tiyatro provaları başlayana kadar zaman öldürmeyi düşündü. Ama yalnız başına mı? Ne yapacaktı, insanları mı izleyecekti? O her zaman *diğerlerinin* izlediği kişi olmuştu.

Bu yüzden de Serena, kendi evine gitti.

Evi, Beşinci Cadde üzerinde, Stanhope Oteli'nin hemen yanında, şık, beyaz eldivenli bir kapı görevlisi olan bir binadaydı ve Metropolitan Sanat Müzesi'nin hemen karşısında yer alıyordu. Varlıklı van der Woodsenlar, üst katın yarısına sahipti. Dairelerinin, kendi özel banyoları olan beş yatak odası, hizmetçi dairesi, balo salonu büyüklüğünde bir oturma odası ve iki de ciddi derecede harika, barlı ve kocaman bir eğlence düzeni olan dinlenme odası dahil, on dört odası vardı.

Serena, eve geldiğinde kocaman daireleri boştu. Ailesi pek sık evde bulunmazdı. Babası, büyük–büyük–büyük babasının 1700'lerde kurmuş olduğu Hollanda gemi şirketini işletiyordu. Hem annesi, hem de babası, bütün büyük derneklerin ve şehirdeki sanat organizasyonlarının yönetim kurulundaydı ve her zaman gitmeleri gereken randevuları ve yemekleri ya da yardım toplantıları olurdu. Hizmetkârları

Deidre, alışverişe çıkmıştı. Ama etrafta tek bir leke bile yoktu ve banyo dahil her odada yeni kesilmiş çiçekler vardı.

Serena, dinlenme odalarından küçük olanının kapısını açtı ve en sevdiği mavi kadife koltuğa yerleşti. Kumandayı eline aldı ve televizyon dolabını açan düğmelere basarak plazma televizyonlarını çalıştırdı. Sabırsızca bütün kanalları dolaştı, gördüğü hiçbir şeye bir türlü odaklanamadan en sonunda, TRL'de durdu; oysa Carson Daly'nin yaşayan en sinir bozucu adam olduğunu düşünürdü. Son zamanlarda pek televizyon izlememişti. Yatılı okuldayken, yatakhane arkadaşları ya mısır patlatıp sıcak çikolata hazırlayarak pijamaları içinde *Saturday Night Live* ya da *Jackass*'i izlerlerdi, ancak Serena, gizlice dışarı çıkıp şeftalili şuruplar içmeyi ya da okulun bodrum katında oğlanlarla sigara tüttürmeyi tercih ederdi. Fakat onu şu anda en çok rahatsız eden şey, evde yalnız başına, yapacak hiçbir şeyi olmadan oturup Carson Daly'yi izlemek değildi, onu asıl rahatsız eden, eğer kendini bir an önce toparlayıp üniversiteye giremezse, hayatının geri kalanı boyunca ailesinin evinde tek başına televizyon izlemekten ibaret olan bu boktan şeyi yapacağı düşüncesiydi! Çok mu aptaldı? Görünüşe göre diğer herkesin aklı başındaydı. Yoksa o önemli, 'aklınızı başınıza toplamanın sırası geldi' konuşmasını kaçırmış mıydı? Neden hiç kimse onu uyarmamıştı?

Şey, kafayı yemenin bir anlamı yoktu. Hâlâ zamanı vardı. Aynı zamanda eğlenebilirdi de. Okul Tiyatro Kulübü'ne katıldı diye rahibe hayatı sürmesine hiç gerek yoktu.

Serena, televizyonu kapadı ve mutfağa yöneldi.

Van der Woodsenlar'ın mutfağı muazzamdı. Duvarlarda ışıldayan cam kapaklı dolaplar vardı ve mutfak tezgâhları paslanmaz çeliktendi. İki ocağı ve devasa boyutta bir derin

donduruculu buzdolabı vardı. Mutfağın ortasındaysa, dev büyüklükte bir masa ve masanın üzerinde o gün gelen mektuplar...

Serena mektupları alıp şöyle bir göz attı. Çoğunlukla ailesine gelen davetiyeler (balolar, hayır yemekleri, yardım toplantıları ve müzayede satışları için), üzerlerinde eski yazı karakterleri olan beyaz kare zarflar vardı. Sonra bir de sergi açılışları vardı ki bunlar da, bir tarafında sanatçının eserinin resmi ve arkasında da açılışla ilgili detayların bulunduğu kartpostallardı. Bu kartpostallardan biri Serena'nın dikkatini çekti. Bir süredir diğer mektupların arasında unutulmuş olduğu belliydi. Çünkü yıpranmış görünüyordu ve kartta yazılana göre açılış, Çarşamba günü, akşamüzeri dörtte yani... *şimdiydi.* Serena, kartın ters yüzünü çevirdi ve sanatçının eserine baktı. Gözün birinin yakından çekilmiş ve pembeyle hafifçe renklendirilmiş siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Eserin adı, *Kate Moss*'tu ve gösterinin adı da "Sahne Arkası"ydı. Serena, gözlerini kısarak resme baktı. Resmin masum, güzel bir yanı vardı ve aynı zamanda da iğrençti. Belki de resimdeki göz değildi. Serena, onun göz olup olmadığından emin olamadı. Ama tek kelimeyle, nefisti. Orası su götürmezdi; Serena, artık sonraki iki saat boyunca ne yapacağını biliyordu.

Uçarak yatak odasına gitti, çabucak üzerindeki kızıl kahve renkli üniformasını çıkarttı ve altına en sevdiği siyah deri pantolonunu geçirdi. Sonra da ceketini alarak asansörü çağırdı. Birkaç dakika sonra Chelsea'nin merkezindeki Whitehot Galerisi'nin önünde, taksiden iniyordu.

Serena, Galeri'den içeri girdiği anda bedava dağıtılan martinilerden bir tane kaptı ve ziyaretçi listesini imzaladı.

Galerinin içi, bedavaya martiniler içen, duvarda asılı duran resimlere hayran kalan, üzerlerinde de birbirinden güzel kıyafetleri olan yirmi yaşlarındaki çıtırlarla doluydu. Her resim, kartpostaldakine benziyordu; birçok farklı şekil ve boyutlardaki aynı yakın çekim siyah-beyaz göz, değişik renklerle renklendirilmişti. Hepsinin altında da birer plaka vardı ve her plakanın üzerinde, birbirinden farklı ünlülerin isimleri yazılıydı: Kate Moss, Kate Hudson, Joaquin Phoenix, Jude Law, Gisele Bundchen, Cher, Eminem, Christina Aguilera, Madonna, Elton John.

Görünmez hoparlörlerden Fransızca müzik sesleri duyuluyordu. Fotoğraf sanatçılarının Fransız bir modelle bir İngiliz dükünün birbirlerine tıpatıp benzeyen ikiz oğulları, yani *Remi kardeşlerin, Art Forum, Vogue, W, Harper's Bazaar,* ve *New York Times* için röportajları yapılıyor ve fotoğrafları çekiliyordu.

Serena, her fotoğrafı dikkatle inceledi. O sırada resimlerin büyütülmüş hallerine bakarak onların göz olmadığına karar verdi. Ama neydi? Göbek deliği mi?

Serena, birden belinin etrafını saran bir kol hissetti.

"Selam, *machérie.* Güzel kız. Senin adın ne?"

Konuşan, Remi kardeşlerden biriydi. Yirmi altı yaşındaydı ve Serena'yla aynı boydaydı, yani bir metre yetmiş santimdi. Kıvırcık siyah saçları ve masmavi gözleri vardı. Hem Fransız hem de İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Tepeden tırnağa lacivert giymişti, dudaklarıysa koyu kırmızı renkteydi ve tıpkı bir tilki gibi, köşelerden yukarı doğru kıvrılmıştı. Tam anlamıyla muhteşemdi ve ikiz kardeşi de öyleydi.

Şanslı kız.

O ve kardeşi, Serena'yı *New York Times*'ın Pazar Tarzı bölümüyle ilgili bir fotoğraf çekimi için çekiştirince Serena,

buna karşı koymadı. Kardeşlerden biri Serena'nın arkasına geçerek kızın boynunu öptü ve diğeri de Serena'nın önüne eğilerek onun dizlerine sarıldı. Etraflarındaki herkes kıskanç gözlerle onları izlerken, 'o' yeni kızın en ufak bir görüntüsünü yakalayabilmek için oldukça heveslilerdi.

New York'ta herkes ünlü olmak ister. Ya da en azından ünlü birini görüp sonra da ondan konuşup hava atmak isterler.

New York Times muhabiri, önceki yıllarda katıldığı partilerden dolayı Serena'yı tanımıştı ancak yine de o olduğundan emin olması gerekti. "Serena van der Woodsen, değil mi?" dedi, başını not defterinden kaldırarak.

Serena kızardı ve başıyla muhabiri onayladı. Tanınmaya alışıktı.

"Bizim için fotomodellik *yapmalısın*," diye bağırdı Remi kardeşlerden biri, Serena'nın elini öperken.

Diğeri de Serena'yı zeytinle beslerken, "Yapmalısın," diyerek katıldı kardeşine.

Serena güldü. "Elbette," dedi. "Neden olmasın?" Oysa kabul etmiş olduğu şeyle ilgili en ufak bir fikri bile yoktu.

Remi kardeşlerden biri, galerinin diğer ucunda, üzerinde 'Özel' yazan kapıyı işaret etti. "Seninle orada buluşuruz," dedi. "Gergin olma ha. İkimiz de eşcinseliz."

Serena, kıkırdadı ve içkisinden büyük bir yudum aldı. Şaka mı yapıyorlardı?

Kardeşlerden diğeriyse eliyle hafifçe Serena'nın kalçasına vurdu. "Sorun yok, sevgilim. Kesinlikle büyüleyicisin; bu yüzden de endişelenmeni gerektirecek herhangi bir durum yok. Hadi git. Biz de birazdan yanında olacağız."

Serena, tereddüt etti fakat sadece bir dakika için. Christina Aguilera ve Joaquin Phoenix gibileriyle başa çıkabilir-

di. Hiç sorun değildi. Çenesini havaya kaldırdı ve üzerinde 'Özel' tabelası olan kapıya yöneldi.

Tam o sırada da Yerel Sanat Cemiyeti'nden bir adamla New York Transit Yetkilileri'nden bir kadın, yeni avangard sanat programıyla ilgili konuşmak için Remi kardeşlerin yanına geldi. Otobüslerin kenarına, metrolara ve şehrin her bir yanındaki taksilerin reklam panolarına Remi kardeşlerin fotoğraflarından koymak istiyorlardı.

"Evet, elbette," diyerek kabul etti Remi kardeşler. "Eğer bir dakika beklerseniz, yeni bir tane olacak. Size büyük bir zevkle onu verebiliriz!"

"Bunun adı ne?" diye sordu hevesle kadın.

"*Serena*," dedi bir ağızdan Remiler.

tanrıçalığın yanısıra sosyal bilinç

"İşleri yarın öğlene kadar bitirip, davetiyeleri de elden teslim edecek bir baskı yeri buldum; böylece Cuma sabahı burada olacaklar," dedi Isabel, bu kadar becerikli olduğu için kendinden hoşnut bir tavırla.

"Ama ne kadar pahalı olduğuna bir baksana, eğer onları kullanırsak, diğer harcamalardan kısmamız gerekecek. Takashimaya'nın çiçekler için bize çıkardığı fiyatı görüyor musunuz?"

Çarşamba günü okul etkinliklerinin sona ermesiyle, parti için gerekli, son dakika hazırlıklarını tartışmak üzere, *Dudakları Öp* organizasyonu komitesi, yani Blair, Isabel, Kati ve Seaton Arms Okulu'ndan Tina Ford, kızarmış patates ve sıcak çikolatalar eşliğinde 3 Guys Kahve Dükkânı'nda bir araya gelmişti.

Söz konusu kriz, partiye sadece dokuz gün kalmış olmasına rağmen henüz kimsenin davetiyesinin eline ulaşmamış olmasıydı. Davetiyeler haftalar önce sipariş edilmişti fakat parti mekânının, aşağı Chelsea'de bulunan Park Restoran

yerine On Yedinci Sokak ve Yedinci Cadde üzerinde yer alan eski Barneys binasıyla yer değiştirmesi üzerine artık bir işe yaramayan davetiyeler iade edilmişti. Kızlar sıkışmıştı. Yeni ve aynı zamanda hızlı bir davetiye ayarlamaları gerekiyordu, yoksa parti diye bir şey olmayacaktı.

"Ama çiçek alabileceğimiz *tek* yer *Takashimaya*. Ve gerçekten, o kadar da pahalı değil. Ah, hadi Blair. Ne kadar güzel olacaklarını bir düşün," diye inledi Tina.

"Evet, pahalı," diye ısrar etti Blair. "Ve çiçek alabileceğimiz başka bir sürü yer var."

"Şey, belki de Alaca Doğan Cemiyeti'nden bizimle birlikte çalışmasını isteyebiliriz," diye önerdi Isabel. Bir tane kızarmış patates alıp ketçaba batırdı ve sonra da ağzına attı. "Neredeyse hiçbir şey yapmadılar."

Blair, gözlerini devirdi ve sıcak çikolatasının içine üfledi. "Bütün sorun da bu ya. *Biz onlar* için para topluyoruz. *Amaç* bu."

Kati, kıvırcık saçlarından bir tutamını parmağında döndürdü. "Bu arada alaca doğan *nedir*?" dedi. "Ağaçkakan gibi bir şey mi?"

"Hayır. Sanırım, daha büyük," dedi Tina. "Diğer hayvanları da yiyor, bilirsin, tavşan, fare gibi."

"İğrenç," dedi Kati.

"Geçen gün o kuşların ne olduğunu anlatan bir yazı okudum," dedi derin düşüncelere dalan Isabel. "Nerede okuduğumu bir türlü hatırlamıyorum."

Dedikoducukız.net, olabilir mi?

"Nesilleri tükenmek üzereymiş," diye ekledi Blair. Partiye davet ettiği kişilerin listesini gözden geçirdi. Toplamda, üç yüz on altı kişi vardı. Hepsi de genç insanlardı; Tanrı'ya şükür aralarında hiç aile yoktu.

Blair'ın gözleri, elinde olmadan listenin en sonundaki isme takıldı: Serena van der Woodsen. Kâğıtta yazılı olan adres, New Hampshire'daki Hanover Akademisi'nin yurt odasıydı. Blair, Serena'nın adresini düzeltmeden elindeki listeyi masaya geri koydu.

"Baskı için fazladan para harcayacağız ve yapabildiğimiz kadar da, diğer harcamalardan kısacağız," dedi çabucak. "Takasahimaya'ya, orkide yerine zambak kullanmasını ve vazoların etrafına koyacağı tavus kuşu tüylerinden vazgeçmesini söyleyebilirim."

Arkalarından duyulan ufak, berrak bir ses, "Davetiyeleri ben yapabilirim," dedi. "Bedavaya."

Dört kız da bu konuşanın kim olduğunu öğrenmek için arkalarına baktı.

Ah, bakın, Ginny denen o küçük kız, diye düşündü Blair. *Okul ilahi kitaplarındaki kaligrafiyi yapan o dokuzuncu sınıftaki kız.*

"Onları bu gece ellerimle yapabilirim ve posta kutularına da kendim bırakabilirim. Tek para gerektiren şey malzemeler ama iyi kalite kâğıdı nereden bulabileceğimizi de biliyorum," diye ekledi Jenny Humphrey.

"Okuldaki bütün ilahi kitaplarımızı o yaptı," diye fısıldadı Kati, Tina'ya. "Gerçekten çok güzel görünüyorlar."

"Evet," diyerek onayladı Isabel. "Oldukça iyiler."

Jenny, kızardı ve Blair'ın bir karara varmasını beklerken dükkânın muşamba döşemelerine baktı. Asıl sözü geçen kişinin Blair olduğunu biliyordu.

"Hepsini de bedavaya mı yapacaksın?" dedi Blair, şüpheci bir tavırla.

Jenny, gözlerini yukarı kaldırdı. "Sadece, eğer davetiye-

leri ben yaparsam, partiye de gelebileceğimi düşünüyordum," dedi.

Blair, Jenny'nin teklifinin artı ve eksilerini kafasında şöyle bir tarttı. Artılar: Davetiyeler eşsiz olacak ve ondan da iyisi bedavaya gelecekti; bu sayede çiçekler konusunda tutumlu olmalarına da gerek kalmayacaktı. Eksiler: Aslında pek yoktu.

Blair, Ginny denen kızı baştan aşağı süzdü. Kocaman göğüslere sahip, yardımcı olmak isteyen, küçük, şirin bir dokuzuncu sınıf öğrencisi. Kendine eziyet etme konusunda çok aç gözlüydü ve parti boyunca bütünüyle dışlanacaktı... Ama bu kimin umurundaydı ki?

"Elbette, kendine de bir davetiye yapabilirsin. Arkadaşların için de birer tane yap," dedi Blair, misafir listesini Jenny'ye uzatırken.

Ne kadar da cömert.

Blair, Jenny'ye gerekli olan bütün bilgileri verdi ve Jenny, nefes nefese kalmış bir halde kahve dükkânından dışarı fırladı. Mağazalar yakında kapanacaktı ve Jenny'nin fazla zamanı yoktu. Misafir listesi, tahmin ettiğinden de uzundu ve hepsini birden bitirebilmek için bütün gece büyük ihtimalle uyumayacaktı fakat partiye gidiyordu ya, tek önemli olan da buydu.

Dan'e haber verene kadar bekleyin. Dan aklını oynatacaktı. Ve hoşuna gitse de gitmese de Jenny, Dan'in kendisiyle birlikte partiye gelmesini sağlayacaktı.

rüzgâr gibi geçti çarptı geçti

İki martini ve Remi kardeşlerin bitirdiği üç rulo filmin ardından Serena, Constance'ın önünde bir taksiden atladı ve okul tiyatro provalarının çoktan başlamış olduğu konferans salonuna giden merdivenleri hızla tırmandı. Her zaman olduğu gibi, yarım saat geç kalmıştı.

Piyanoda kaygısızca çalınan bir Talking Heads şarkısı koridor boyunca yankılanıyordu. Serena, salonun kapısını açtığında, karşısında eski arkadaşlarından Ralph Bottoms III'ü, tamamen hissiz bir suratla, *Burning Down the House* şarkısının müziği eşliğinde, *Burning Down the South*'u söylerken buldu. Sahte bir bıyık takmış, düğmelerini iliklemişti, aynı Rhett Butler gibi giyinmişti. Son iki yıl boyunca Ralph kilo almıştı ve sanki çok fazla biftek yiyormuş gibi yüzü al aldı. Kıvırcık saçları ve kalp şeklinde yüzü olan bodur bir kızla el ele tutuşuyordu, işte Scarlett O'Hara. Kelimeleri kaba bir Brooklyn aksanıyla uzatarak o da şarkıya eşlik ediyordu.

Serena, korku ve büyülenmenin karışımıyla onları izle-

mek için bir duvara yaslandı. Sanat galerisindeki olay onu pek fazla telaşlandırmamıştı ama bu, işte bu korkunçtu.

Şarkı sona erdiğinde Okul Tiyatro Kulübü'nün geriye kalanı neşe içinde alkışladılar ve ardından yaşlı, İngiliz tiyatro öğretmenleri bir sonraki sahneyi yönetmeye başladı.

"Ellerini kalçalarının üzerine koy, Scarlett," diye talimat verdi. "Göster bana, göster bana. İşte böyle. Kendini Güney İç Savaşı'nın genç ruhuymuş gibi hayal et. Bütün kuralları yıkıyorsun!"

Serena, pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi ve üç kızın Doksan Üçüncü Sokak ve Madison Caddesi'nin köşesinde, bir taksiden indiğini gördü. Gözlerini kısarak bakınca, Blair, Isabel ve Kati'yi tanıdı. Şehre geri döndüğünden beri içini yiyen o tuhaf hissi geçiştirmek için kendine sarıldı. Hayatında ilk defa kendini gerçekten dışlanmış hissediyordu.

Tiyatro Kulübü'nden kimseye, *Merhaba! Güle güle!* gibilerden tek bir kelime bile etmeden, konferans salonundan koridora çıktı. Duvarın üzeri uyarılar ve el ilanlarıyla kaplıydı Serena da onları okumak için durdu. El ilanlarından biri Vanessa Abrams'ın filminin seçmeleri içindi.

Serena, Vanessa'yı tanıdığından, filminin ciddi ve anlaşılması güç bir şey olacağını biliyordu ama aptalca şarkılar söyleyip tombul, kırmızı suratlı Ralph Bottoms III'le birlikte dans etmekten iyiydi. Vanessa'nın seçmeleri, Madison Square Park'ta bir bankın üzerinde yaklaşık bir saat önce başlamıştı ama belki de hâlâ devam ediyordu. Serena bir kere daha kendini şehir merkezine gitmek için taksi kovalarken buldu.

"İşte böyle yapmanı istiyorum," dedi Vanessa, Constance'ın ikinci sınıf öğrencisi ve filmindeki Natasha rolü için

seçmelere gelen tek kız olan Marjorie'ye. Marjorie'nin kıvırcık kızıl saçları, çilleri, ufacık bir domuz burnu vardı ve hiç boynu yoktu. Ağzında sürekli olarak bir sakız çiğniyordu ve bu rol için, tümüyle ve kâbus derecesinde yanlış seçimdi.

Güneş batmak üzereydi ve Madison Square Park, tatlı, pembe bir parıltının altında uzanıyordu. Havada, tüten şöminelerin dumanları, kuru yapraklar, sosisli sandviçlerden çıkan dumanlar, köpek sidiği ve otobüs egzozlarının karışımından oluşan tipik bir New York kokusu vardı.

Daniel, Vanessa'nın kendisine söylediği gibi, yaralanmış, kaburgaları acınacak şekilde parçalanmış bir asker gibi bankın tekinde uzanıyordu. Hem savaşta, hem de aşkta yara almış biri olarak trajik bir halde solgun, zayıf ve yıpranmış görünüyordu. Göğsünde bir esrar piposu vardı. Şanslı Vanessa, onu o hafta Williamsburg'da bulmuştu. Seksi, yaralanmış prensi için olağanüstü bir sahne dekoru olacaktı.

"Natasha'nın repliklerini okuyacağım. Dikkatle takip et," dedi Marjorie'ye. "Tamam, Dan, hadi başlayalım."

"Uyumuyor muydun?" dedi Natasha adına konuşan Vanessa, Dan yani Prens Andrei'ye.

"Hayır, uzun zamandır seni arıyordum. Burada olduğun içime doğdu. Senden başka kimse bana bu dinlendirici hissi vermiyor... ve bu ışığı! Kendimi mutluluktan ağlayacakmış gibi hissediyorum," dedi Prens Andrei olarak Dan, usulca.

Vanessa, onun başının önünde diz çöktü; yüzü vakur bir zevkle ışıldıyordu.

"Natasha, seni tüm kalbimle seviyorum! Dünyadaki her şeyden çok!" diye haykırdı Dan, doğrulmaya çalışarak ve sonra da, sanki acı çekiyormuş gibi tekrar yattı.

Onu sevdiğini söyledi! Vanessa, onun elini kavradı, o dakikanın heyecanıyla yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tam anlamıy-

la kendini kaptırmıştı. Sonra birden kendine geldi ve Dan'in elini bırakarak ayağa kalktı.

"Şimdi senin sıran Marjorie," dedi.

"Tamam," dedi Marjorie, ağzını bir karış açarak sakız çiğnerken. Tel tel kızıl saçlarının arasındaki tokayı çıkardı ve elleriyle saçlarını kabarttı. Sonra da Dan'in bankının yanında diz çöktü ve senaryoyu yukarı kaldırdı. "Hazır mısın?" diye sordu Dan'e.

Dan başıyla onayladı.

"Uyumuyor muydun?" dedi Marjorie, flört edercesine bir bakış fırlatıp, sakızını şaklatarak.

Dan gözlerini kapadı ve repliğini söyledi. Eğer gözlerini kapalı tutarsa, gülmeden bu işi halledebilirdi.

Sahnenin ortalarında Marjorie, sahte bir Rus aksanına büründü. İnanılmaz derecede kötüydü.

Vanessa, Natasha olmadan ne yapacağını merak ederken sessizlik içinde acı çekiyordu. Bir an için bir peruk alıp onun yerine çekimi yapacak başka birini bulup sahneyi kendisinin canlandırdığını hayal etti. Ama bu onun projesiydi; o çekmeliydi.

Tam o sırada, birisi kolunu dürttü ve, "O işini bitirdiğinde benim de denememin bir sakıncası var mı?" diye fısıldadı.

Vanessa, döndü ve parkın diğer ucundan bu yana koşmaktan nefessiz kalan Serena van der Woodsen'ı yanı başında dikilirken buldu. Yanakları kırmızı ve gözleri alacakaranlık bir gökyüzü gibi gölgeliydi. Eğer bir Natasha'sı varsa, o da Serena olacaktı.

Daniel, yaralarını ve repliğini unutarak yattığı yerden doğruldu. Esrar piposu yere düştü.

"Dur, bekle, henüz bitmedi," dedi Marjorie. Dan'i kolundan yakaladı. "Elimi öpmen gerekiyordu."

Dan boş gözlerle ona baktı.

"Elbette," dedi Vanessa, Serena'ya. "Marjorie, senaryonu Serena'ya verebilir misin?"

Serena ve Marjorie yer değiştirdi. Şimdi Dan'in gözleri açıktı. Göz kırpmaya cesaret edemiyordu.

Okumaya başladılar.

"Uzun zamandır seni arıyordum," dedi Dan, her bir kelimesini hissederek.

Serena, onun yanında diz çöktü ve elini tuttu. Dan bayılacakmış gibi hissetti ve yatıyor olduğu için şükretti.

Hey! Sakin ol oğlum.

Bir çok oyunda rol almıştı ama daha önce hiç, birine karşı, o 'kimya' denen şeyi hissetmemişti. Bu hissi de Serena'yla birlikte yaşamak, enfes bir ölümle can vermek gibiydi. O ve Serena sanki aynı nefesi paylaşıyormuş gibi hissediyordu. O nefes alıyor ve Serena da nefes veriyordu. Serena onun etrafında havai fişekler gibi patlarken Dan de sessiz ve hareketsizdi.

Serena da bundan zevk alıyordu. Senaryo güzel ve tutkuluydu ve şu Dan adındaki çocuk, oldukça iyi bir aktördü.

Bu işe girişebilirim, diye düşündü içinde ufak bir ürperti hissederek. Hayatında ne yapmak istediğiyle ilgili daha önce hiç düşünmemişti ama belki de onun olayı rol yapmaktı.

Verilen durma noktasının aşağılarına kadar okumaya devam ettiler. Sanki rol yaptıklarını unutmuş gibiydiler. Vanessa yüzünü buruşturdu. Serena mükemmeldi, ikisi birlikte mükemmeldiler ama Dan, baygınlık geçiriyordu. Tam anlamıyla mide bulandırıcı bir görüntüydü.

Oğlanların ne yapacağını tahmin etmek o kadar kolay ki, diye düşündü Vanessa ve gürültülü bir biçimde boğazını temizledi. "Teşekkürler, Serena. Teşekkürler, Dan." Def-

terine sanki yorumlarını karalıyormuş gibi yaptı. "Sana yarın haber veririm, olur mu?" dedi Serena'ya. *Rüyanda görürsün,* diye yazdı defterine.

"Çok eğlenceliydi," dedi Serena, Dan'e gülümseyerek.

Dan, hâlâ o anın etkisinden kurtulmayı başaramamış bir halde, yattığı banktan rüya görüyormuş gibi Serena'ya baktı.

"Marjorie, sana da yarın haber veririm. Tamam mı?" dedi Vanessa, kızıl kafaya.

"Tamam," dedi Marjorie. "Sağ ol."

Dan gözlerini kırpıştırarak doğruldu.

"Denememe izin verdiğin için çok teşekkür ederim," dedi Serena tatlı bir biçimde, gitmek üzere arkasını dönerken.

"Sonra görüşürüz," dedi Dan, sesi sanki uyuşturucu kullanmış gibi çıkmıştı.

"Görüşürüz," dedi Marjorie, Dan'e el salladı ve sonra da aceleyle Serena'nın arkasından gitti.

"Senin monologunun üzerinde çalışalım, Dan," dedi Vanessa, keskin bir biçimde. "İlk olarak onu çekmek istiyorum."

"Hangi metroya bineceksin," diye sordu Marjorie Serena'ya, parktan dışarı yürürken.

"Hmm," dedi Serena. Daha önce metroya hiç binmemişti, fakat Marjorie'yle birlikte gitmek onu öldürmezdi. "Sanırım, 6 numaralı."

"Aaa, ben de," dedi sevinç içinde Marjorie. "Birlikte gidebiliriz."

Trafiğin en sıkışık olduğu saatti ve metro tıklım tıkıştı. Serena, kendini kocaman bir Daffy's çantası olan ve tren her öne atıldığında, Serena'nın ceketinin dışında tutacak başka şey bulamayan ve sürekli ceketine asılan tombul, ufak bir oğlanın arasında sıkışmış buldu. Marjorie, başlarının üzerindeki demir çubuğa tutunuyordu fakat sadece par-

mak uçları yetiştiği için geriye doğru sendeleyip insanların ayaklarına basıp duruyordu.

"Sence de Dan çok sevimli değil mi?" diye sordu Marjorie, Serena'ya. "Filmi çekmeye başlayacağımız günü iple çekiyorum. Onunla her gün birlikte takılmak zorunda kalacağım!"

Serena gülümsedi. Görünen o ki, Marjorie, rolü kendisinin aldığını düşünüyordu, ki bu da bir bakıma üzücüydü çünkü Serena da rolü *kendisinin* aldığından kesinlikle emindi. O rolü tam anlamıyla kapmıştı.

Dan'i yakından tanımayı hayal etti. Hangi okula gittiğini merak etti. Koyu, akıldan kolay çıkmayan gözleri vardı ve repliğini sanki gerçekten hissediyormuş gibi okumuştu. Bu, Serena'nın hoşuna gitti. Okuldan sonra birlikte fazlasıyla prova yapmak zorunda kalacaklardı. Serena, onun dışarı çıkmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını, hangi içkiyi sevdiğini merak etti.

Tren birden Elli Dokuzuncu Sokak ve Lexington Caddesi, Bloomingdale's'ın orada durdu. Serena da ufak oğlanın üzerine doğru yalpaladı.

"Ah," dedi çocuk, kızgın gözlerle Serena'ya bakarken.

"Burası benim durağım," dedi Marjorie, kapıya doğru kendine yol açarken. "Eğer rolü alamazsan üzgünüm. Yarın okulda görüşürüz."

"İyi şanslar!" diye bağırdı Serena. Metro vagonu boşaldı ve Serena, boşalan koltuklardan birine oturdu. Aklı hâlâ Dan'deydi.

Kendini birden onunla birlikte, loş kafelerden birinde İrlanda kahvesi içerken ve Rus edebiyatını tartışırken hayal etti. Dan, çok okuyan birine benziyordu. Okuduğu kitaplardan Serena'ya verebilir ve ona rol yapmasında yardımcı olabilirdi. Hatta belki arkadaş bile olabilirlerdi. Birkaç yeni arkadaş Serena'nın işine yarardı.



Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

Bir keresinde ben de okul tiyatrosunda oynamıştım. Olağanüstü bir repliğim vardı: "Buzdağı!" Hangi oyunda rol aldığımı ve üzerimde ne kostüm olduğunu bir tahmin edin? Doğru bilen yüzüncü kişi Remi kardeşlerin bedava posterini kazanacak.

Ama benimle ilgili bu kadarı yeter.

S'NİN MODELLİK BAŞLANGICI!

Otobüslerin yanını, metroların içini, taksilerin tepelerini süsleyen yeni poster için bu hafta gözünüz dışarıda olsun ve aynı postere internet üzerinden de ulaşabilirsiniz (size söylüyorum, ben bağlandım bile). ***S***'nin kocaman bir fotoğrafı; yüz değil ama üzerinde adı yazdığı için o olduğunu bileceksiniz. ***S***'nin modellik başlangıcı için tebrikler!

Kim, Kiminle, Nerede

B, K ve ***I***'nın üçü birden **3 Guys**'da masalarının altındaki büyük, tombul Intermix torbalarıyla kızarmış patates yiyip sıcak çikolata içiyor. Bu kızların gidecek başka yeri yok mu? Ve bizler de onların her zaman bir yerlerde eğlenip parti yaptıklarını sanırdık. Çok üzücü. Aslında ben ***B***'yi birkaç kere sıcak çikolatasının içine brendi damlatırken gördüm. İyi kız. Ayrıca yine aynı peruklu kızı, şehir merkezindeki cinsel yolla bulaşan hastalıklar kliniğine giderken gördüm. Eğer o ***S***'yse, yaramazlık dosyası oldukça kabarmış demektir. Ha, bu arada, *benim* bu tür klinikler civarlarında neden bu kadar sık bulunduğumu merak edersiniz diye söylüyorum, yolun hemen karşısındaki çok popüler bir kuaförde saçlarımı yaptırıyorum da.

E – Postalarınız

S: sevgili dedikoducu kız,
sen hakikaten kız mısın? daha çok genç bir kızmış gibi davranan, gerçekte 50 yaşında olup, benim gibi çocuklara karşı kaba davranmaktan başka yapacak bir işi olmayan, canı sıkılmış bir muhabire benziyorsun da. zavallıcık.
- jdwack

C: Sevgili Jdwack,
Hayatında tanışmak isteyebileceğin en kız gibi kızım. Üniversite öncesi ve oy kullanma öncesi yaştayım. *Senin,* içsel öfkeni benim gibi masum kızlardan çıkaran, yüzünde çıbanlar olan elli yaşında sevimsiz herifin teki olmadığını ben nereden bileyim peki?
- DK

S: Sevgili DK,
Senin köşeni o kadar çok seviyoooorum ki babama da gösterdim ve o da kesinlikle bayıldı!! Babamın, *Paper, Village Voices* ve diğer başka dergilerde çalışan arkadaşları var. Eğer köşen daha, daha çok büyürse fazla şaşırma!! Umarım senin için sakıncası yoktur!!!
Her zaman sevgiler!!!
- JNHY

Sakıncası mı? Asla yok. Ben de büyümekle ilgileniyorum. Kocaman olacağım. Okul tiyatrolarındaki tek replikli berbat oyunlarda bana daha fazla yer yok. Yakın zamanda otobüslerin yanlarında *benim* bile resmimi görebilirsiniz.

Haydi, benim için çalışmaya başlayın!

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

tenefüste dışlanmak

"Hmm," dedi Serena, Constance'ın yemek salonundaki masanın üzerine konmuş kurabiyelere gözlerini dikerken. Fıstık ezmesi, çikolata parçacıkları, yulaf ezmesi. Kurabiyelerin yanındaysa portakal suyu ya da sütle dolu plastik bardaklar vardı. Yemeğin başında bekleyen bayan, her kızın sadece iki tane aldığından emin olmak için kurabiyeleri izliyordu. Bu, ikinci dersin ardından hangi sınıfta olurlarsa olsunlar, Constance'ın kızlara sunduğu, yirmi dakikalık tenefüstü.

Yemeğin başında bekleyen bayan başını çevirdiği anda Serena fıstık ezmelerinden altı tane kaptı ve ağzını tıka basa doldurmak üzere oradan sessizce uzaklaştı. Bu aslında pek de sağlıklı bir kahvaltı sayılmazdı fakat böyle olmak zorundaydı. *Savaş ve Barış*'ın, babasındaki deri ciltli basımını okumak için gece geç saatlere kadar ayakta kalmıştı, bu nedenle Vanessa'nın filmi için bir an önce hazırlansa iyi olacaktı.

Ohoo, *Savaş ve Barış* neredeyse iki milyon sayfa uzunlukta. Kitap özeti diye bir şey duymuş muydun kızım ya?

Serena, üzerinde her zamanki siyah boğazlı kazağı ve sıkılgan ifadesiyle dolaşan Vanessa'yı elinde bir bardak çayla kafeteryadan çıkarken gördü. Serena, kurabiyelerinden birini ona doğru salladı ve Vanessa da onun yanına geldi.

"Selam," dedi Serena neşeyle. "Kararını verebildin mi?"

Vanessa, çayından bir yudum aldı. Rol için Serena ve Marjorie arasından bir seçim yapabilmek için gecenin bir yarısına kadar uyumamıştı. Dan'in, Serena'yla birlikte okurkenki yüzünün görüntüsü bir türlü aklından çıkmıyordu. Ve Serena ne kadar iyi olsa da, Vanessa, Dan'in yüzünde beliren o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyordu. O ifadeyi filminde yakalamayı kesinlikle istemiyordu.

"Aslında, verdim. Daha Marjorie'ye söylemedim," dedi Vanessa sakin bir havayla. "Ama rolü ona veriyorum."

Serena, hayret içinde kalarak yediği kurabiyeyi yere düşürdü. "Ya," dedi.

"Evet," dedi Vanessa, Serena'nın bu rol için kusursuz olduğunun yeterince apaçık olmasına karşın, neden Marjorie'yi seçtiğine dair mantıklı bir açıklama bulmak için çabalarken. "Marjorie, gerçekten kaba ve masum. Zaten benim aradığım da bu. Dan ve ben, senin gösterinin biraz fazla... Gösterişli olduğunu düşündük."

"Ah," dedi tekrar Serena. Buna inanamıyordu. Dan bile ona karşı oy mu kullanmıştı yani? Oysa Serena arkadaş olacaklarını düşünmüştü.

"Üzgünüm," dedi Vanessa, kendini az da olsa kötü hissederek. Dan'i bu işe karıştırmaması gerektiğini biliyordu; Serena'yı geri çevirdiğinden onun haberi bile yoktu. Ama böylesi, kulağa daha profesyonelce geliyordu. Sanki Serena'ya karşı kişisel bir sorunu yokmuş gibi. Aldığı, katı bir iş

kararıydı. "Aslında sen iyi bir aktrissin," diye ekledi. "Cesaretin kırılmasın."

"Sağ ol," dedi Serena. Artık hayalini kurduğu gibi Dan'le birlikte takılıp repliklerini çalışamayacaklardı. Peki ya Bayan Glos'a ne diyecekti? Hâlâ ders programı dışında kalan bir aktivitesi yoktu ve hiçbir yarı akıllı üniversite onu kabul etmeyecekti.

Vanessa, Marjorie'ye iyi haberi vermek üzere onu bulmak için etrafına bakınarak oradan uzaklaştı. Artık yıldızı Marjorie olduğu için bütün filmi değiştirmek zorunda kalacaktı. Film komedi olmalıydı. Fakat en azından, Serena van der Woodsen ve Dan Humphrey'nin oynayacağı *Akşam Karanlığında Parkta Sonsuz Aşk* adlı filmini çekmekten kurtulmuştu.

Serena, elinde kurabiyeden arta kalan kırıntılarla kafeteryanın bir köşesinde duruyordu. *Rüzgâr Gibi Geçti* tam bir fiyaskoydu ve kendisi de *Savaş ve Barış* için fazla gösterişliydi. Başka ne yapabilirdi? Derin düşüncelere dalarak parmağını ısırmaya başladı.

Belki de kendi filmini yapabilirdi. Blair sinema dersi alıyordu, o yardımcı olabilirdi. Küçükken her zaman film çekmekten bahsederlerdi. Blair, Audrey Hepburn gibi daima Givenchy marka güzel kıyafetler giyen bir yıldız olacaktı; tek fark onun tercihi Fendi'ydi. Ve Serena da, her zaman yönetmek istemişti. Bol keten pantolonlar giyecek ve üzerinde 'yönetmen' yazan bir iskemlede otururken megafondan bağıracaktı.

Bu onların fırsatıydı.

"Blair," diye neredeyse bağırdı Serena, Blair'ı süt masasının başında gördüğünde. Fikrinin dehasıyla baştan çıkmış bir halde, aceleyle Blair'ın yanına koştu. "Yardımına ihtiyacım var," dedi Blair'ın kolundan tutarken.

Blair, Serena kolunu bırakana kadar kaskatı durdu.

"Affedersin," dedi Serena. "Dinle, bir film çekmek istiyorum ve sinema dersi aldığın için, bilirsin, kamera ve diğer meselelerle ilgili bana yardım edebileceğini düşündüm."

Blair, arkasında sessizce sütlerini içmekte olan Kati ve Isabel'e baktı. "Üzgünüm, yapamam," dedi. "Her gün okul sonrası etkinliklerim var. Hiç zamanım yok."

"Ah, hadi, Blair," dedi Serena, Blair'ın elini kavrayarak. "Hatırlasana, bunu her zaman yapmak isterdik. Audrey Hepburn olmayı isterdin sen."

Blair elini çekti ve bakışlarını tekrardan Isabel ve Kati'ye çevirerek kollarını göğsünün etrafında kavuşturdu.

"Endişelenme, bütün işleri ben yaparım," diye ekledi Serena, aceleyle. "Tek yapman gereken bana kamerayı nasıl kullanacağımı ve ışıklandırmayı nasıl yapacağımı göstermek."

"Yapamam," diye diretti Blair. "Üzgünüm."

Serena, dudaklarının titremesini engellemek için onları büzüştürdü. Gözleri gitgide büyüyor gibi görünüyordu ve yüzü de benekli bir hal alıyordu.

Birlikte büyüdükleri süre boyunca Blair, Serena'nın yüzündeki bu değişmeyi birçok defa görmüştü. Bir keresinde, her ikisi de sekiz yaşındayken, birlikte dondurma almak için Serena'nın köy evinden Rigfield'ın merkezine kadar üç mil yol yürümüşlerdi. Serena, üzerine çikolata parçacıkları serpiştirilmiş üç top çilekli dondurmayla dondurma dükkânından dışarı çıkmış ve dışarıda duran bir köpeği sevmek için eğilmişti. Üç top birden o sırada toprağa düşmüştü. Serena'nın gözleri bir anda kocaman açılmış ve yüzü de sanki kızamık geçiriyormuş gibi benek benek olmuştu. Gözlerinden aşağı yaşlar inmeye başlamıştı ve tam da Blair ona dondurmasını teklif etmek üzereyken, dükkân sahibi elinde yeni bir dondurmayla dışarı çıkmıştı.

Serena'yı yeniden ağlamanın eşiğinde görmek, aynı istemdışı bir uyarı gibi, bir kere daha Blair'ın içinde, derinlerde bir şeylere dokundu.

"Hmm. Ama Cuma günü dışarı çıkıyoruz," dedi Serena'ya. "Eğer gelmek istersen, Tribeca Star'da saat sekiz civarında bir şeyler içeceğiz."

Serena derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Aynı eski günlerdeki gibi," dedi gözyaşlarının oluşmasını önlerken gülümseye çalışarak.

"Evet," dedi Blair.

Akıllı avuç içi bilgisayarına, artık Serena da geldiğine göre, Nate'e cuma gecesi gelmemesini söylemek için not aldı. Blair'ın planı, Serena'yla birlikte Tribeca Star'da birkaç içki içip oradan erken ayrılarak eve gitmek ve bütün odasını mumlarla doldurup banyo yaptıktan sonra, Nate'in gelmesini beklemekti. Sonra da bütün bir gece boyunca romantik müzik eşliğinde seks yapacaklardı. Bunu yaptıkları sırada çalması için seksi bir CD hazırlamıştı bile.

En iyi terbiye gören kızlar bile bekâretlerini kaybetmeye hazırlanırken karışık CD'ler çekmek gibi bayağı şeylere başvurabiliyordu.

Zil çaldı ve bütün kızlar farklı yönlere dağılarak sınıflarına gitti; Blair, akşamüzeri Akademik–Başarılar dersine, Serena da o eski Kraft-Amerikan–Dilimleri dersine.

Serena, son on dakika içerisinde sadece bir değil tam iki kere geri çevrildiğine inanamıyordu. Dolabından kitaplarını toparlarken yeni bir hareket planlamaya çalıştı. Vazgeçmeyecekti.

Fotoğrafı, otobüslerin kenarlarını boşuna süslemiyordu.

batıyakalı'nın suya düşen romantik hayali

Vanessa, Daniel'ı cep telefonundan aramak için Cebir dersinin ilk beş dakikasını astı. Dan'in, perşembe günleri dördüncü dersten sonra etüt arasının olduğunu biliyordu, bu nedenle büyük olasılıkla şiir okuyup sigara içerek dışarıda takılıyor olmalıydı. Constance'ın ödemeli telefonunu başka bir kız kullanıyordu, bu yüzden Vanessa, okuldan dışarı sıvışarak Doksan Üçüncü Sokak ve Madison'ın oradaki ödemeli telefona gitti.

Özel Riverside Lisesi'nin bahçesinde daha küçük sınıftan öğrenciler top oynadıkları için telefonu çaldığı sırada Dan, Broadway'in orta yerinde bir bankta oturuyordu. O dönem Fransızca dersinde okudukları, Albert Camus'nün *Yabancı* adlı kitabını daha henüz açmıştı. Dan sıyırmak üzereydi. Kitabın İngilizce çevirisini çoktan okumuştu fakat Fransızca aslından okumak ona oldukça cazip geliyordu; özellikle de dışarıda, pis kokulu kalabalık Broadway'in ortasında oturmuş kötü kahveyle sigara içerken. Çok zorlu bir durumdu. İnsanlar acele içinde bir yerlere yetişmek için yanından ge-

çerken Dan kendini, tıpkı kitaptaki adam gibi, ayrı ve günlük hayatın kaosundan uzaklaşmış hissediyordu.

Bir gece önce doğru düzgün uyuyamadığı için gözlerinin etrafından siyah halkalar vardı. Bütün düşünebildiği Serena van der Woodsen'dı. Bir filmde birlikte rol alıyorlardı. Hatta öpüşeceklerdi bile. Her şey gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Zavallı dostum, işte bunu doğru tahmin etmiş.

Cep telefonu hâlâ çalıyordu.

"Evet?" dedi Dan, telefona cevap verirken.

"Selam. Ben Vanessa."

"Selam."

"Dinle. Acele etmek zorundayım. Sadece Marjorie'nin rolü aldığını ona söylediğimi haber vermek istedim," dedi Vanessa çabucak.

"Serena demek istedin herhalde," dedi Dan, sigarasının külünü silktikten sonra bir fırt daha çekerken.

"Hayır, Marjorie demek istedim."

Dan dumanı saldıktan sonra telefonu sıkıca kavradı. "Bekle. Sen neden bahsediyorsun? Kırmızı saçlı ve sakızlı Marjorie mi?"

"Evet, doğru. İsimlerini karıştırmadım," dedi Vanessa sabırla.

"Ama Marjorie feciydi, onu kullanamazsın!" diye ısrar etti Dan.

"Evet, şey, ben de feci oluşunu sevdim zaten. Hassas olması gereken yerler için biraz kaba kaçıyor. Bunun da filmi daha bir hassaslaştıracağına inanıyorum, anlıyor musun? Sanki, ummadığın bir şeymiş gibi," dedi Vanessa.

"Tabii ve kesinlikle olmaz," diye dudak büktü Dan. "Bak, bence bu gerçekten büyük bir hata. Serena, tam an-

lamıyla role hâkimdi. Onu neden istemediğini anlayamıyorum. Olağanüstüydü."

"Evet, şey, yönetmen olan benim, o yüzden de bu benim seçimim. Ve ben de Marjorie'yi seçiyorum. Tamam mı?" Vanessa, Serena'nın ne kadar olağanüstü olduğunu gerçekten duymak istemiyordu. "Hem ayrıca, sürekli Serena'yla ilgili hikâyeler duyup duruyorum. Onun o kadar da güvenilir biri olduğunu düşünmüyorum."

Vanessa, duyduklarının büyük olasılıkla düzmece olduğunu biliyordu fakat bundan Dan'e bahsetmekten bir zarar gelmezdi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Dan. "Ne gibi hikâyeler?"

"S adını verdiği kendi haplarını ürettiği ve oldukça kötü kadın hastalıkları olduğu gibi," dedi Vanessa. "Bununla gerçekten uğraşmak istemiyorum."

"Bütün bunları nereden duydun?" dedi Dan.

"Kendi kaynaklarım var," dedi Vanessa.

Madison'da Cloisters'a doğru yol alan bir otobüsün sesi duyuldu. Otobüsün yanında devasa bir göbek deliği fotoğrafı vardı. Ya da bir silah yarası mıydı? Posterin yanında mavi renkli el yazısıyla "Serena" yazıyordu.

Vanessa otobüsün ardından bakakaldı. Aklını mı yitiriyordu? Yoksa her yerde gerçekten ve hakikaten Serena mı vardı? En küçük parçasına kadar?

"Sadece onun bizim için uygun olduğunu düşünmüyorum," dedi Vanessa, eğer "biz" kelimesini kullanırsa, Dan'in razı olacağını umarak. Bu *onların* filmiydi, kendisinin değil.

"İyi," dedi Dan soğuk bir tavırla.

"Her neyse, Cuma günü ben ve Ruby'yle birlikte Brooklyn'e geliyor musun?" diye sordu Vanessa, konuyu değiştirmek istiyordu.

"Hayır. Sanmıyorum," dedi Dan. "Görüşürüz." Telefonu kapadı ve öfkeyle çantasının içine attı.

O sabah kız kardeşi Jenny, kıpkırmızı gözleri ve her yanı mürekkeple kaplanmış elleriyle odasına girmiş, yatağının yanına yere, o aptal doğan partisiyle ilgili bir davetiye bırakmıştı. Aslında Dan, Serena'nın, rol arkadaşı olduğu için, o kahrolası partiye de Serena'yı götürebileceğini düşünmeye cüret edebilmişti. Artık o ufak rüyası cehennemi boylamıştı.

Dan buna inanamıyordu. Serena'yı biraz daha yakından tanıyabilmek için elde ettiği tek şans, Vanessa sanatsal kariyerini, bugüne kadar yapılan en kötü filmi çekerek geliştirmek istediği için yok olmuştu. Bu inanılmazdı. Hatta, Vanessa'nın, yani alternatif-asi sahnelerin kraliçesinin, neredeyse hiç tanımadığı bir kız hakkında yayılan söylentilere pabuç bırakması daha da inanılmazdı. Belki de sonunda Constance, onu da değiştiriyordu.

Ah, oyun bozanlık etmeyin canım. Dedikodu seksidir. Dedikodu iyidir. Herkes dedikodu yapmaz, ama aslında herkes yapmalı!

Dan'in hemen önünde ışıklarda bir otobüs durdu. İlk başta Serena'nın adını tanıdı. Gül goncasını andıran bir şey, siyah beyaz posterin üzerine dağınık bir kız yazısıyla, mavi renkte karalanmıştı. Çok güzeldi.

bir hayran idolüyle tanışıyor

Bütün bir gece uykusuz kaldığı için Jenny, perşembe günü tam bir zombi gibiydi ama *Dudakları Öp* davetiyelerini hazırlamıştı ve artık hem onun, hem de Dan'in kendilerine ait birer davetiyesi vardı.

Ayrıca yalnızca muz ve portakaldan oluşan dünkü akşam yemeği yüzünden de açlıktan ölmek üzereydi. Sabahki, yulaf ezmeli, çikolata parçacıklı gözlemeleri bile atlamıştı. Bu yüzden Jenny, öğle yemeğinde Constance'ın yemek görevlilerinden iki kızarmış peynirli sandviçle iki kahveli yoğurt kaptı ve sessiz bir masada oturacak yer bulmak için elinde tepsiyle kafeteryaya girdi. Yemeğini yerken aynı zamanda bir önceki gece yapmadığı ödevini de yapmak zorundaydı.

Jenny, kafeteryanın arka ucunda, aynaların önünde bir masa seçti. Büyük kızların hiçbiri, öğlen yemeklerini, kendilerini şişman hissetmelerine neden olduğu için aynaların önünde yemek istemezdi, bu nedenle de o masalar her zaman boş olurdu. Jenny, tepsiyi masaya bıraktı ve aynanın

üzerine yapıştırılmış bir katılım kâğıdını gördüğünde ağzını tıka basa doldurmak üzereydi.

Tükenmez kalem bulmak için sırt çantasına saldırdı. Listenin en başına adını karaladı, ilk imzalayan o olmuştu! Sonra da, üzeri tepeleme yemekle dolu olan tepsisinin önüne oturdu, kalbi hızla çarpıyordu. Hayat mucizelerle doluydu. Hayat, o mucizevi şey, gitgide daha da iyi bir hal alıyordu.

Hatta daha da mucizevi bir biçimde, Serena van der Woodsen'ın kendisi, yemek sırasından çıkmış, elinde tepsisiyle ona doğru yaklaşıyordu. Serena gerçekten onunla mı oturacaktı? *Şahsen yani?*

Derin nefes al, derin nefes ver.

"Selam," dedi Serena, yüzü parlayarak Jenny'ye gülümsedi ve ardından tepsisini masaya koydu.

Tanrım, çok güzeldi. Saçları, diğer Constance kızlarının saçlarına gölgeler attırarak, Bergdorf Goodman'ın en üst katındaki kuaför salonunda saatler harcayıp elde etmeye çalıştıkları renkte, uçuk altın rengi bir sarıydı. Ama Serena'nınki doğaldı, belli oluyordu da.

"Az önce filmimde bana yardımcı olmak için kâğıdı imzaladığını mı gördüm?" diye sordu Serena.

Jenny, böyle bir mükemmelliğin varlığı önünde dili tutulmuş bir halde, sadece başıyla onayladı.

"Şey, şu âna kadar katılan tek kişi sensin," diye iç geçirdi Serena, yüzü aynalarla kaplı duvara dönük Jenny'nin karşısında otururken. Yemek yerken kendisini şişman hissetmek gibi bir endişesi yoktu. Vücudunda hiç yağ yoktu. Altın rengi kaşlarını Jenny'ye doğru kaldırdı. "Peki, sen neler yapabilirsin?"

Jenny, çatalını kızarmış peynirine batırdı. İki sandviç birden aldığına inanamıyordu. Serena, büyük olasılıkla onun mide bulandırıcı bir domuz olduğunu düşünmüştü.

"Şey, ben oldukça sanatkâr sayılırım. Okul ilahi kitaplarını ben yaptım, bilirsin, kaligrafi işi hani? Bu sene *Rancor*'da birkaç tane de fotoğrafım var ve bir de kısa hikâyem çıktı."

Rancor, Constance'ın öğrenci sanat dergisiydi. Editörü Vanessa Abrams'dı.

"Ah, bir de haftaya herkesin gideceği o büyük partinin davetiyelerini de ben yaptım," dedi Jenny, etkilemeye hevesli bir tavırla. "Blair Waldorf davetiyeleri benim yapmamı istedi. Aslında..." Jenny, çantasına uzandı ve üzerinde şatafatlı bir kaligrafiyle Serena'nın adı yazılı olan bir zarf çıkardı. "Blair'ın bana verdiği davetli listesinde hâlâ senin yatılı okul adresin vardı. Ben de senin dolabına bırakmayı düşünmüştüm," dedi Jenny, kızararak. "Ama şimdi burada olduğuna göre..." Zarfı Serena'ya uzattı.

Takipçiye mi benziyorum? diye merak etti Jenny.

"Teşekkürler," dedi Serena zarfı alırken. Zarfı açtı ve içindeki davetiyeyi okudu; gözleri karardı, alnı sanki surat asıyormuş gibi kırıştı.

Ah, tanrım. Davetiyenin çirkin olduğunu düşünüyor! diye düşündü Jenny, panik içinde.

Serena, davetiyeyi çantasına koydu ve sanki dikkati dağılmış gibi tekrar çatalını eline aldı. Ağzına bir parça marul atıp çiğnemeye başladı.

Jenny zihninin bir köşesine, aynı o sırada Serena'nın davrandığı gibi gizemli, ciddi ve havalı davranmakla ilgili bir şeyler yazıyordu. Keşke Serena'nın aklından geçen, Blair'a kan kusan o canlı düşünceleri okuyabilseydi.

Partiye gelmemi istemedi. Bana bir parti olduğunu bile haber vermedi.

"Vay canına," dedi Serena en sonunda, hâlâ ağzındaki marulu çiğniyordu. "Tamam, işe alındın." Elini uzattı ve Jenny'ye tatlı tatlı gülümsedi. "Ben, Serena," dedi.

"Biliyorum," dedi Jenny, daha da kızararak. "Ben de Jenny.

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

S VE B: SICAK KÜVETTE SICACIK!

Anonim bir kaynaktan yeni geldi: Görünüşe göre, hâlâ sıkı fıkı oldukları eski günlerde ***S*** ve ***B*** birlikte, ***C***'nin **Tribeca Star**'daki süitinde aynı küveti paylaşmış. Öpücük, birbirlerine karşı duydukları gerçek hissin bir işareti miydi? Yoksa sadece sarhoş olmuş iki aptal kız gibi dağıtıyorlar mıydı? Her iki durumda da, kesinlikle ortama biraz daha gerilim katılıyor. Ne eğlence ama!

Eğer otobüslerin, taksilerin ve metroların üzerine yapıştırılmış posteri görmediyseniz diye söylüyorum, ***S***'nin asıl resmi, kendim de dahil olmak üzere diğer adı çıkmış şahısların portreleriyle birlikte hâlâ Chelsea'deki Whitehot Galerisi'nde görülebilir. Bu doğru! Remi kardeşler karşı konulamayacak kadar seksiydi. Göz kamaştıranların, göz kamaştırmalarının bir sebebi vardır, insanlar!

E – Postalarınız

S: Sevgili Dedikoducu Kız,
Sana kim olduğumu söylemeyeceğim fakat Remi kardeşlerin gösterisinde ben de varım. İşlerine hayranım ve çektikleri resmime de bayılıyorum ancak yine de kimsenin o resmi, otobüslerin kenarlarına yapıştırmasına asla izin vermezdim. Eğer bana sorarsan ***S*** başına gelen her şeyde kendi aranıyor. Ve duyduklarıma göre de aradığını buluyor.
- Anonim

C: Sevgili Anonim,
Tutucu olmak iyi ama ben olsam, eğer benim herhangi bir yerimin resmini otobüslere koymak isteseydin, bunun için can atardım. Ben şöhret delisiyim!
- DK

Kim, Kiminle, Nerede

Küçük ***J***, Broadway'deki Shakespeare ve Co'dan sinema yapımcılığıyla ilgili kocaman bir kitap alıyor. ***N***, Birinci Cadde üzerindeki bir barda ***C***'yle takılıyor. Sanırım, ***C*** baklayı ağzından çıkarmasın diye ***N***, ona göz kulak olmak istiyor, hı? Ve ***B***, ***N***'yle birlikte geçireceği büyük gece için Lex'ten bir sürü mum satın alıyor.

Şimdilik bu kadar. Bu hafta sonu iyi vakit geçirin, ben kesinlikle geçireceğim.

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

tribeca star

Tribeca Star Oteli'nin Star Salonu, rahat koltuklar, divanlar ve yuvarlak, tek kolluklu sedirlerle dolu geniş ve gösterişli bir yerdi, bu sayede her konuk kendi masasında kendi özel partisini veriyormuş gibi hissederdi. Duvarın teki, loş ışıklı odanın içinde parlayan siyah mumlarla aydınlatılmıştı ve bir DJ pikapta yumuşak, dinlendirici parçalar çalıyordu. Saat daha sadece sekizdi fakat bar, çoktan üzerindeki en hippi moda kıyafetlerle, pastel renkli kokteyllerini yudumlayan insanlarla dolmuştu.

Saatin kaç olduğu Blair'ın umurunda değildi, onun bir içkiye ihtiyacı vardı.

Barın hemen yanındaki bir koltukta oturuyordu fakat aptal garson, büyük olasılıkla Blair'ın çok şık giyinmek için çaba harcamamış olmasından kaynaklanarak onu görmezden geliyordu. Üzerinde solmuş kotu ve siyah sevimsiz bir kazak vardı çünkü Serena'yla sadece, eve dönüp Nate'le birlikte geçirecekleri vahşi seks gecesi için hazırlanmadan önce çabucak bir içki içmek için buluşacaktı. Hem gece için

de giyinmeyecekti ki zaten. Blair, Nate'i kapıda çıplak karşılamaya karar vermişti.

Daha düşünürken bile yüzünü ateş basıyordu ve sıkılgan bir havayla gözlerini odanın etrafında gezdirdi. İçki bile içmeden yalnız başına orada öylece oturan bir zavallıya benziyordu. Hem Serena nerede kalmıştı? Bütün gecesini ona ayıramazdı.

Blair bir sigara yaktı. *Eğer Serena, bu sigarayı bitirene kadar gelmezse ben de giderim*, dedi kendi kendine asık suratla.

Blair, kadının tekinin arkadaşına, "*Ona* bir bak," dediğini duydu. "Çok güzel değil mi?"

Blair, bakmak için döndü. Tabii ki o, Serena'ydı.

Üzerinde dizine kadar uzanan mavi, kadife bir çizmeyle gerçek Gucci bir elbise vardı. Uzun kolları ve yüksek boğazı, mavi, turuncu ve yeşil boncuklarla süslü bir kemeri de... Fazlasıyla büyüleyiciydi. Saçlarını başının tepesinde at kuyruğu yapmıştı ve gözlerinin üzerine soluk mavi göz farı, dudaklarına da açık pembe ruj sürmüştü. Kalabalığın arasından kendine yol açarken, odanın karşı ucundan Blair'a el salladı. Blair, o geçerken başların dönmesini izledi ve birden midesi çalkalandı. Daha onunla henüz konuşmamış olmasına rağmen, çoktan fenalık geçiriyordu.

"Selam," dedi Serena, Blair'ın koltuğunun yanındaki kare divana yerleşirken.

Kokteyl garsonu anında yanlarında beliriverdi.

"Selam, Serena, seni görmeyeli çok zaman oldu. Kardeşin nasıl?" dedi garson.

"Selam Missy. Erik, iyi. Beni bile arayamayacak kadar meşgul. Sanırım orada, sekizden fazla kız arkadaşı var," diyerek kahkaha attı Serena. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Missy. "Kız kardeşimi tanıyorsun, yemek servisi yapan firmalardan biri için çalışıyor ve birkaç gün önce seni, Chelsea'de çalıştığı bir sanat galerisinde gördüğünü söyledi. Bütün otobüslerin üzerindeki resimlerdeki kız da senmişsin. Doğru mu?"

"Evet," dedi Serena. "Yeterince çılgınca, değil mi?"

"Çok delisin!" diye çığırdı Missy. Parlayan gözlerle ona bakan Blair'a döndü. "Her neyse, size ne getirebilirim, kızlar?"

"Ketel One votka ve tonik," dedi Blair kıza, doğrudan gözlerini ona dikip masaya fiş bırakması için kıza meydan okuyarak. "Fazlaca limonlu olsun."

Ama Missy, on sekizden küçük olduğu için Serena'ya güçlük çıkarmaktansa işini kaybetmeyi tercih ederdi.

İlk olarak otel barlarına gitmenin bütün nedeni de buydu zaten: Hiç kimse fiş yazmaz.

"Peki ya sana, tatlım?" diye sordu Missy, Serena'ya.

"Ah, Cosmo'yla başlasam iyi olur," dedi Serena ve güldü. "Elbisemle uyum sağlayacak pembe bir şeye ihtiyacım var."

Missy, içkilerini getirmek için aceleyle uzaklaştı; Remi kardeşlerin bütün şehirde dolanan fotoğraflarındaki kızın, şu anda onların barında oturuyor olduğunu ve birbirlerini tanıdıklarını barmene söylemek için sabırsızlanıyordu!

"Geç kaldım, affedersin," dedi Serena, Blair'a, etrafına bakınırken. "Herkesin burada seninle birlikte olacağını düşünmüştüm."

Blair omuz silkti ve gitgide ufalan sigarasından uzun bir nefes aldı. "Bir süre baş başa takılırız diye düşündüm," dedi. "Zaten geç vakte kadar kimse gelmez."

"Tamam," dedi Serena. Elbisesini düzeltti ve kendi sigara paketini bulmak için ufak, kırmızı çantasını karıştırdı.

Fransız Gauloises. İçinden bir tane sigara çıkardı ve sonra da ağzına koydu. "İster misin?" diye teklif etti Blair'a.

Blair hayır anlamında başını salladı.

"Biraz sert sayılır ama kutusu çok güzel, o yüzden umurumda değil." Serena güldü. Barmen elinde bir çakmakla araya girdiğinde sigarasını bir paket bar kibritiyle yakmak üzereydi.

"Teşekkürler," dedi adama bakmak için gözlerini kaldırırken. Barmen ona göz kırptı ve süratle barın arkasında bir adım geriye gitti. Missy, onlara içkilerini getirdi.

"Eski günlere," dedi Serena, kendi bardağını Blair'ınkiyle tokuşturdu ve sonra da pembe renkli Cosmopolitan kokteylinden büyük bir yudum aldı. Oturduğu yerde doğruldu ve zevk içinde iç geçirdi. "Sen de otellere bayılmıyor musun?" dedi. "O kadar sır dolular ki."

Blair, sessiz bir cevap olarak kaşlarını kaldırdı; sanki onun umurundaymış gibi. Serena'nın, Avrupa'da ya da başka bir yerlerdeyken, otellerde başına gelen çılgın şeylerden bahsetmek üzere olduğundan emindi.

"Demek istediğim, insanların odalarındayken neler yaptığını hiç merak etmez misin? Porno izleyip peynirli kraker yiyor olabilirler ya da banyoda seks yapıyor da olabilirler. Ya da belki de sadece uyuyorlardır."

"Hı-hı," dedi Blair, içkisinden bir yudum alırken ilgisiz bir tavırla. Eğer geceyi, özellikle de çıplak olacağı bölümünü atlatmak istiyorsa, biraz sarhoş olması gerekti. "Eee, bütün otobüslerin ve diğer şeylerin üzerinde senin resminin olması ne alaka?" dedi Blair. "Ben daha görmedim."

Serena kıkırdadı ve sanki bir sır veriyormuş gibi Blair'a doğru eğildi. "Görseydin bile muhtemelen beni tanıyamazdın. Üzerinde benim adım var fakat yüzümün fotoğrafı değil."

Blair suratını astı. "Anlamadım," dedi.

"Bu sanat," dedi Serena, gizemli bir tavırla ve yeniden kıkırdadı. İçkisinden bir yudum aldı.

Kızların yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve Blair, Serena'nın son zamanlarda kullanmaya başladığı miskli bitkisel yağın kokusunu alabiliyordu.

"Hâlâ bir şey anlamadım. Kirli bir iş mi?" dedi Blair, kafası karışmıştı.

"Tam olarak sayılmaz," diye cevapladı Serena, kurnaz bir gülümsemeyle. "Başka bir sürü insan da kendisininkini yaptırmış. Bilirsin işte, ünlüler yani."

"Kim mesela?" dedi Blair.

"Mesela, Madonna, Eminem, Christina Aguilera."

"Hı," dedi Blair, etkilenmişe benzemiyordu.

Serena'nın gözleri kısıldı. "Bu da ne anlama geliyor?" diye sorguladı.

Blair, çenesini kaldırdı ve düz kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Bilmiyorum, sadece, sanki insanları şaşırtabilecek her şeyi yapmaya can atıyor gibisin. Hiç gurur yok mu senin?"

Serena başını salladı, hâlâ Blair'a bakıyordu. "Ne gibi yani? Ben ne yapmışım ki?" dedi, çılgına dönmüş bir halde tırnaklarını çiğneyerek.

"Yatılı okuldan atılmak gibi," dedi Blair belli belirsiz.

Serena homurdandı. "Bunda bu kadar kötü olan nedir? Her yıl bir sürü insan okuldan atılıyor. O kadar çok aptalca kuralları var ki, okuldan *atılmamak* neredeyse imkânsız."

Blair, dudaklarını birbirine bastırarak her kelimeyi dikkatlice ölçüp biçti. "Ben onu demek istemedim, ben senin *neden* atıldığından bahsediyorum." İşte. Yapmıştı. Artık bu suçu işlemişti. Şimdi oturup, Serena'nın hangi tarikatlara ka-

tıldığını, birlikte seks yaptığı oğlanları ve çektiği ilaçları anlatmasını dinlemek zorunda kalacaktı. Hastir.

Gerçi merak etmediğine de sakın inanmayın ha!

Blair, parmağındaki yakut yüzüğü döndürüp durarak onu kurcalamaya başladı. Serena, bardağını Missy'nin yönüne doğru kaldırarak yeni bir içki daha istedi.

"Blair," dedi Serena. "Atılmamın tek nedeni, okulun başında derslere girmemiş olmam. Fransa'da kaldım. Ailemin bundan haberi bile yok. Ağustos sonunda geri dönmem gerekiyordu fakat ben Eylül'ün üçüncü haftasına kadar orada kaldım. Cannes'ın dışında, inanılmaz bir şatoda kalıyordum ve orası aralıksız süren bir parti gibiydi. Orada kaldığım süre boyunca, bir kere bile bütün gece uyuduğumu hatırlamıyorum. Aynı *Muhteşem Gatsby*'deki o partiler gibiydi.

"Orada iki tane oğlan vardı, büyük ağabey ve bir de onun ufak kardeşi, ben ikisine birden tam anlamıyla âşıktım. Aslında," Serena kahkahayı bastı, "babalarına daha da çok âşıktım ama o, evliydi."

Star Salonu'nun DJ'i plakları değiştirdi ve funk, asit caz şarkılar çalmaya başladı. Işıklar daha da kısıldı ve mumlar yakıldı. Serena, ayaklarıyla şarkıya ritim tuttu ve gözleri parlayan Blair'a baktı.

Serena bir sigara daha yaktı ve derin bir nefes aldı.

"Her neyse, elbette okuldayken de çok eğlendim ama başkaları da eğlendi. Okulun başa çıkamadığı tek şey benim başlarda okula gelmeye bile tenezzül etmemiş olmamdı. Sanırım onları suçlayamam. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, okula geri dönmek umurumda bile değildi. O kadar eğleniyordum ki."

Blair, yeniden gözlerini devirdi. Dürüst olmak gerekirse işin doğrusunun ne olduğunu önemsemiyordu.

"Hiç bu yılların hayatındaki en önemli yıllar olduğu gerçeği hakkında düşünmüş müydün? Üniversiteye gitmen için ve diğer birçok şey gibi?" dedi Blair.

Missy, Serena'nın içkisini getirdi ve Serena bu kez sadece başını sallayarak teşekkür etti. Serçe parmağının tırnağı ağzında, bakışlarını yere çevirdi. "Evet, bunun şimdi farkına varıyorum," diye itiraf etti. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, takımlara ve kulüplere nasıl katılmam gerektiğini. Bilirsin, gerçekten okulla ilgili işlere karışmayı."

Blair başını salladı. "Ailen için üzülüyorum," dedi usulca.

Serena'nın gözleri gitgide büyüyor ve dudakları titriyordu. Ancak Blair'ın kendisini ağlatmasına izin vermemeye kararlıydı. Blair, sadece bir sürtük gibi davranıyordu o kadar. Belki de adet dönemindeydi.

Serena, içkisinden koca bir yudum aldı ve kokteylinin peçetesiyle ağzını sildi. "Her neyse, bana bütün bir yaz boyunca Nate ve senin neler yaptığınızı hiç anlatmadın. Hiç Maine'e gidip onun inşa ettiği tekneyi gördün mü?" diye sordu, konuyu bütünüyle değiştirerek.

Blair başını iki yana salladı. "Tenis kampım vardı. Bok gibiydi."

"Ah," dedi Serena.

Başa çıkılması güç bir sessizlik içinde içkilerini içtiler.

Serena, aniden bir şeyi hatırlayarak ayağa kalktı. "Hey," dedi. "Bugün bir kızın gelip bana filmimde yardımcı olmak için listeye adını yazdığını biliyor muydun? Dokuzuncu sınıftan. Adı Jenny. Ve bana gelecek haftaki parti için bir davetiye de verdi. Biliyorsun, hani senin planladığın?"

Touché, arkadaşım. *Touché.*

Blair, paketinden bir sigara daha çıkardı ve ağzına soktu. Kibrite uzandı ancak barmenin bir çakmakla odanın di-

ğer ucundan fırlayıp fırlamayacağını görmek için kibriti yakmadan önce bir saniye durdu. Barmen gelmedi. Blair, sigarasını kendi yaktı ve dumanı doğrudan Serena'nın yüzüne üfledi.

Demek Serena'nın partiden haberi vardı. Bir davetiyesi de vardı. Ne de olsa bir şekilde öğrenecekti zaten.

"Kaligrafi yapan," dedi Blair, tatlı tatlı gülümseyerek. "Çok iyi, değil mi?"

"Evet, harika bir iş çıkarmış," dedi Serena. "Benim davetiyemin üzerindeki adresin yanlış olduğunu fark etmesi de büyük incelikti. Ona verdiğin adresin, Hanover'deki yurt odam olduğunu söyledi."

Blair, saçlarını kulaklarının arkasına itti ve omuzlarını silkti. "Ay," dedi, bundan haberi yokmuş gibi davranarak. "Bunun için üzgünüm."

"Neyse, bana partiden bahsetsene," dedi Serena. "Ne için yapılıyordu?"

Blair, bilinçsizce gülümsemeden partinin amacı hakkında konuşamıyordu çünkü konu son derece basit ve cazibesizdi. Partinin adını *Dudakları Öp* koymasının nedeni de buydu. Partiye biraz cazibe katmak. "Central Park'ta yaşayan iki alaca doğan için yapılıyor. Nesli tükenmek üzere olan yaratıklar ve herkes onların öleceğinden, açlık çekeceğinden ya da sincapların yuvalarını parçalayacağından falan endişeleniyor. Bu yüzden de onlar adına bir vakıf kurdular," diye açıkladı. "Sakın gülme. Biraz aptalca olduğunu biliyorum."

Serena, sigarasının dumanını üfledi ve kıkırdadı. "Şey, sanki kurtarılmaya ihtiyacı olan hiç *insan* yok da. Demek istediğim, ya o evsizler?"

"Şey, o da diğerleri kadar iyi bir amaç. Sezona başlarken

o kadar ağır olmayan bir şey istedik," dedi Blair, öfkeyle. Partisi için seçtiği amaca *kendisinin* gülmesi sorun değildi fakat Serena'nın buna hakkı yoktu.

Serena, sohbetlerini tekrar konuya yönlendirdi. "Peki parti sadece bizler için mi yoksa aileler de gelebilir mi?" diye sordu.

Blair bir an tereddüt etti. "Sadece... Biz," dedi en sonunda. İçkisinin geri kalanını da kafasına dikti ve saatine baktı. "Hmm, sanırım artık gitmek zorundayım," dedi. Çantasını omzuna geçirdi ve sigara paketini masadan aldı.

Serena'nın suratı asıldı. Bütün zamanını giyinerek ve arkadaşlarıyla birlikte dışarıda geçireceği çılgın gece için heyecanlanarak geçirmişti. Eskiden birlikte takıldıkları herkesi, yani Blair ve diğer kızları, Nate ve arkadaşlarını ve Chuck Bass'le onun erkek arkadaş grubunu, kalabalık bir grubu ummuştu.

"Ama ben bir süre burada takılırız sanmıştım. Diğerlerini bekleriz diye düşünmüştüm," dedi Serena. "Hem sen nereye gidiyorsun?"

"Yarın sabahki SAT sınavım için çalışmam gerek," dedi Blair, yalan söylüyor olmasına rağmen kendini son derece üstün hissederek. "Sınav için hazırlanmalıyım ve erken yatmak istiyorum."

"Ah," dedi Serena. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. "Ben de hepimiz yukarıda, Bassler'in süitinde parti yaparız diye umuyordum. Hâlâ bir süitleri var, değil mi?"

Onuncu sınıftayken Serena, Blair ve arkadaşları, içki içerek, dans ederek, film izleyerek, oda servisine sipariş vererek ve sıcak küvetin keyfini çıkararak Bassler'in süitinde birçok gece geçirmişti. Birlikte çift kişilik yatakta sızmışlar

ve evlerine dönüş yolunu bulabilecek kadar ayılana dek orada kalmışlardı.

Bir keresinde, onuncu sınıfın sonlarına doğru yaşadıkları oldukça sarhoş bir gece esnasında, Serena ve Blair, sırılsıklam sıcak bir küveti paylaşırken Blair, Serena'yı dudaklarından öpmüştü. Ertesi sabah, Serena, bir şey hatırlıyor gibi görünmemişti fakat Blair, o olayı asla unutmadı. Hiçbir anlama gelmeyen, sadece içgüdüsel bir hareket olmasına rağmen, bunu düşünmek bile Blair'a ateş basmasına, kendisini kaşıntılı ve rahatsız hissetmesine sebep olurdu. Serena'nın şehirden ayrılmasının kendisi için çok büyük bir rahatlık olmasının bir nedeni de buydu.

"Bassler'in hâlâ bir süiti var," dedi Blair, ayağa kalkarken. "Ama insanların orayı kullanmalarından pek hoşnut kalmıyorlar. Artık onuncu sınıfta değiliz," diye ekledi soğuk bir biçimde.

"Tamam," dedi Serena. Doğru bir şey söyleyemezdi, öyle değil mi? En azından Blair'a.

"Şey, sana iyi hafta sonları," dedi Blair, yüzünde sade bir gülümsemeyle sanki daha henüz tanışmışlar gibi. Sanki hayatları boyunca birbirlerini hiç tanımamışlar gibi. Blair, içkileri için masaya yirmi dolar bıraktı. "Affedersiniz," dedi yolunu kesen üç oğlana. "Geçebilir miyim?"

Serena, içkisinin kamışını bardağının etrafında çevirdi ve Blair'ın gidişini izlerken Cosmopolitan'ının kalan son yudumlarını da bitirdi. Artık içkisinin tadı tuzlu gibiydi çünkü Serena tekrar ağlamak üzereydi.

"Hey, Blair," diye bağırdı Serena, arkadaşının arkasından. Belki de her şeyi öylece ağzından kaçırıverse, Blair'a bu kadar kızgın olmasının nedenini sorsa ve hatta bir keresinde Nate'le birlikte olduklarını bile itiraf etse, tekrar arka-

daşlıklarına devam edebilirlerdi. Her şeye en baştan başlayabilirlerdi. Hatta Serena bile SAT hazırlık kursları almaya başlayabilirdi ve bu sayede de SAT sınavlarına birlikte çalışabilirlerdi.

Fakat Blair, kalabalığın içinden kendine yol bularak kapıyı doğru gitmeye devam etti, sonra da dışarı çıktı.

Eve döneceği bir taksi bulmak için Altıncı Cadde'ye doğru yürüdü. Yağmur yağmaya başlıyordu ve saçları kıvır kıvırdı. Bir tarafında Serena'nın resmi olan bir otobüs yanından gürültüyle geçti. Resimdeki onun göbek deliği miydi? Şeftalinin ortasındaki koyu renkli çukura benziyordu. Blair, resme arkasını döndü ve bir sonraki taksiyi yakalamak için elini havada salladı. Yeterince çabuk kurtulamamıştı. Fakat onun için duran ilk taksinin üzerindeki ışıklı reklam panosunda da aynı poster vardı. Blair, taksiye bindi ve kızgın bir biçimde kapıyı çarptı. Asla tamamıyla kurtulamayacaktı, kahrolası Serena, her yerdeydi.

b&n yakınlaşıyor, ama finalde puro yok

Serena, başka bir sigara daha kaptı ve titreyen parmaklarla ağzına soktu. Birden pembe yüzüklü bir parmak ona Zippo'sunu uzatarak sigarasını yaktı. Çakmak altındı ve üzerinde

C.B. baş harfleri vardı. Yüzükte de.

"Selam, Serena. Son derece ateşli görünüyorsun," dedi Chuck Bass. "Burada tek başına oturmuş ne yapıyorsun?"

Serena, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Selam, Chuck. Burada olmana sevindim. Blair beni ekti ve artık tek başınayım. Başka birisi gelecek mi?"

Chuck çakmağını söndürdü ve cebine geri koydu. Odada etrafına bakındı. "Kim bilir?" dedi sıradan bir tavırla. "Gelebilirler de, gelmeyebilirler de." Daha önce Blair'ın oturduğu koltuğa oturdu. "Gerçekten çok ateşli görünüyorsun," dedi tekrar, Serena'nın bacaklarına yiyecek gibi bakarken.

"Teşekkürler," dedi Serena ve kahkaha attı. Herkesin canavar gibi davranıyor olmasına rağmen Chuck'ın hâlâ aynı olması rahatlatıcı sayılırdı. Bunun için onu sevmeliydi.

"Yeni bir posta," diye bağırdı Chuck, Missy'ye. "Hepsini benim hesabıma yaz." Serena'ya, Blair'ın masada bıraktığı yirmi doları uzattı. "Bu sende kalsın," dedi.

"Ama bu Blair'ın," dedi Serena, parayı alıp ona bakarken.

"O zaman ona geri ver," dedi Chuck.

Serena başını salladı ve parayı kırmızı kadife çantasına koydu.

"İşte başlıyoruz," dedi Chuck, Missy içkileri masaya koyarken. "Dipler yukarı!" Serena'yla bardakları tokuşturdu ve viskiyi boğazından aşağı döktü.

"Ay," dedi Serena, Cosmo'su elbisesinin üzerine sıçrarken. "Kahretsin."

Chuck, kokteyl peçetesini eline aldı ve lekenin üzerine bastırdı, lekenin olduğu yer de Serena'nın tam olarak şeyine denk düşüyordu. "İşte, artık göremezsin bile," dedi, elinin Serena'nın kasıkları yakınlarında gezinmesine izin verirken.

Serena, Chuck'ın elini kavradı ve geri, kendi kucağına bıraktı. "Teşekkürler, Chuck," dedi. "Sanırım, iyiyim."

Chuck bir nebze bile utanmamıştı. O utandırılamazdı.

"Baksana, birkaç içki daha alalım ve yukarı süitime götürelim, olur mu?" diye teklif etti. "Bardakilerden, buraya gelen herkese bizimle yukarıda buluşmalarını söylemesini isterim. Arkadaşlarımı tanıyorlar."

Serena, Blair'ın, Bassler'in artık insanların süitlerini kullanmalarından pek hoşnut kalmadıklarını söylediğini hatırlayarak bir an tereddüt etti. "Sorun olmayacağından emin misin?" dedi.

Chuck güldü ve elini ona uzatarak ayağa kalktı. "Tabii ki sorun değil. Hadi."

Dışarıda yağmur yağmasına ve neredeyse donmak üzere olmasına rağmen Nate'in, Blair'ın evine varmak için hiç acelesi yoktu. Bu durum gerçekten biraz ilginçti. İşte on yedi yaşında genç bir oğlan, kız arkadaşıyla ilk defa seks yapmak üzereydi (en azından Blair için). *Koşuyor* olması gerekti.

Şimdiye kadar öğrenmiş olmalı, diyordu sürekli kendi kendine. Nasıl öğrenmemiş olabilir ki? Şimdiye kadar bütün şehir kendisinin Serena'yla seks yaptığını öğrenmiş olmalıydı. Fakat madem Blair bunu öğrenmişti, o zaman neden hiçbir şey söylememişti?

Bunu düşünmek Nate'i çıldırtıyordu.

Madison Caddesi'ndeki bir likör dükkânından içeri daldı ve bir şişe yarım litrelik Jack Daniels aldı. Evdeyken zaten ufak bir joint içmişti ama Blair'i görmeden önce kendisine biraz cesaret verecek bir içkiye de ihtiyacı vardı. Başının ne tip bir belada olduğundan haberi bile yoktu.

Nate, geri kalan yolu, şişeden gizlice yudumlar alarak elinden geldiğince yavaş bir biçimde yürüdü. Blair'ın evine giden Yetmiş İkinci Sokak'a sapmadan önce ona bir gül aldı.

Chuck, bardan birer içki daha sipariş etti ve Serena da onu, Bassler'in dokuzuncu kattaki süitlerine giden asansöre doğru takip etti. Tıpkı eskiden olduğu gibi görünüyordu: Eğlence merkezi ve barı olan oturma odası; çift kişilik yatağı ve sanki iki tanesine çok ihtiyaçları varmış gibi, yine bir eğlence merkezi olan kocaman bir yatak odası, içerisinde küvet ve iki tane beyaz bornoz bulunan kocaman mermer banyo. Serena'nın otellerde en çok sevdiği bir diğer şey de buydu: Bornozlar.

Onlara herkes bayılmaz mı ki?

Oturma odasındaki sehpanın üzerinde bir yığın fotoğraf vardı. Serena, en üstteki resimde Nate'in yüzünü tanıdı ve fotoğrafları masadan kaldırarak hepsini gözden geçirdi.

Omzunun üzerinden Chuck da fotoğraflara baktı. "Geçen sene," dedi başını sallayarak. "Oldukça çılgındık."

Blair, Nate, Chuck, Isabel, Kati, resimlerde herkes vardı; sıcak küvetin içinde çıplak, iç çamaşırlarıyla dans ederlerken, yatakta şampanya içerken... Hepsi geçen seneden kalma parti fotoğraflarıydı, her birinin köşesinde tarih yazılıydı ve hepsi bu süitte çekilmişti.

Demek Blair, ona yalan söylemişti. Herkes, aynı eski günlerde olduğu gibi Bassler'in süitinde eğlenmeye devam ediyordu. Ve Blair da, ne o sahte SAT testleriyle, ne de o resmi siyah hırkalarıyla görünmeye çalıştığı ufak, uslu kızdı. Fotoğraflardan birinde Blair, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla, elinde bir bardak şampanyayla, yatağın üzerinde zıplıyordu.

Serena içkisinden bir yudum aldı ve koltuğun ucuna oturdu. Chuck da diğer uca oturdu ve Serena'nın ayağını kucağına çekti.

"Chuck," diye uyardı Serena.

"Ne var? Senin için botlarını çıkarıyorum," dedi masumca. "Onları çıkarmak istemiyor musun?"

Serena iç geçirdi. Bir anda kendini yorgun hissetti, çok yorgun. "Evet, elbette," dedi. Chuck, botlarını ayağından çıkartırken o da uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. TBS'te *Dirty Dancing* filmi vardı. Mükemmel.

Chuck, Serena'nın ayağına masaj yapmaya başladı. Güzeldi. Chuck ayak baş parmağını ısırdı ve bileğinden öptü.

"Chuck," diye kıkırdadı Serena, koltukta arkaya düşüp

gözlerini kapayarak. Oda hafifçe bir yana kaydı. Likör hiç dayanamıyordu.

Chuck, ellerini Serena'nın bacaklarından yukarı doğru götürdü. Birkaç saniye içinde parmakları kasıklarının içini taciz ediyordu.

"Chuck," dedi Serena, gözlerini yeniden açıp oturduğu yerde doğrulurken. "Burada otursak senin için sakıncası olur mu? Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, tamam mı? Sadece koltukta takılalım ve *Dirty Dancing*'i izleyelim. Bilirsin, kızlar gibi."

Chuck, elleri ve dizleri üzerinde, Serena altında esir kalana kadar ve kızın üstüne çıkana kadar ona doğru emekledi. "Ama ben kız değilim," dedi. Yüzünü Serena'nın yüzüne yaklaştırdı ve onu öpmeye başladı. Ağzı aynı fıstık tadındaydı.

"S.ktir!" diye panik oldu Blair, aşağı kattaki kapıcının megafona bastığını duyunca. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi ve az önce halısının üzerine kırmızı mum damlatmıştı.

Blair, yatak odasının ışığını kapattı ve mutfaktaki megafona cevap vermek için koştu.

"Evet, onu yukarı gönder," dedi kapıcıya. Kotunun düğmelerini açtı ve tekrar odasına uçarak onları çıkarmaya çabaladı. Sonra da üzerinde kalan kıyafetlerini de çıkarıp onları dolaba fırlattı. Çırılçıplak bir halde bütün vücuduna, hatta bacaklarının arasına bile en sevdiği parfümden sıktı.

Aahhh, *kötü kız.*

Blair aynada çıplak vücudunu kontrol etti. Vücudunun geri kalanına göre bacakları çok kısaydı ve göğüsleri ufaktı, olmalarını istediği gibi 'bana ilgi gösterin' diyen türden değillerdi. Kotu belinin etrafında kırmızı bir iz bırakmıştı fa-

kat kısık mum ışığında fark edilmiyordu. Cildi hâlâ güzeldi ve yazdan kalma bir bronzluktaydı, ancak suratı toy ve korkmuş görünüyordu, olması gerektiğinin yarısı kadar bile seksi değildi. Saçları da, yağmur yüzünden başının üzerinde kıvır kıvır kabarmıştı. Blair, hızla banyoya uçtu ve Serena'nın lavaboda unuttuğu parlatıcıdan dudaklarına bir kat sürdü, sonra da saç fırçasıyla, uzun kahverengi saçlarını mümkün olan en seksi biçimde omuzlarının üzerine dökülene kadar taradı. İşte, çabuk karşı konulmazlık.

Kapı zili çaldı. Blair, elindeki saç fırçasını bıraktı ve fırça lavabonun içinde takırdadı.

"Bekle!" diye bağırdı. Derin bir nefes aldı ve dua eden bir tip olmasa da, küçük bir dua etmek için gözlerini kapadı.

Umarım her şey yolunda gider. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Serena, Chuck'ın bir süre kendisini öpmesine izin vermek zorunda kaldı çünkü çok ağırdı ve onu üzerinden atamamıştı. Chuck, diliyle ağzının içini keşfederken Serena da, Patrick Swayze'la birlikte gölün içindeyken suyu döven Jennifer Grey'i izledi. En sonunda Serena, başını çevirdi ve gözlerini kapadı.

"Chuck, kendimi gerçekten pek iyi hissetmiyorum," dedi sanki kusmak üzereymiş taklidi yaparak. "Bir süre burada uzansam senin için sorun olur mu?"

Chuck, doğruldu ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Elbette, sorun değil," dedi. Ayağa kalktı. "Sana biraz su getireyim."

Chuck bara gitti ve bir bardağı buzla doldurup içine maden suyu döktü.

Suyu götürmek için arkasını döndüğünde Serena çoktan uyuyakalmıştı. Başı yastıkların üzerine doğru geriye düş-

müştü ve uzun bacakları birbirine kenetlenmişti. Chuck, koltukta onun yanına yığıldı ve kumandayı eline alarak kanalı değiştirdi.

"Selam," dedi Blair, kapıyı azıcık açıp arasından başını uzatarak.

"Selam," dedi Nate, elindeki gülle. Saçları ıslak, yanakları pembeydi

"Çıplağım," dedi Blair, Nate'e.

"Gerçekten mi?" dedi Nate, aldığı bilgiyi güçbela algılayarak. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," dedi Blair, kapıyı iyice açarak.

Nate eşikte donarak Blair'a bakakaldı.

Blair kızardı ve kollarını etrafına doladı. "Sana çıplak olduğumu söyledim." Çiçeği almak için elini uzattı.

Nate, çiçeği Blair'ın eline bastırdı. "Bunu senin için aldım," dedi. Sonra da boğazını temizledi ve bakışlarını yere çevirdi. "Ayakkabılarımı çıkarayım mı?"

Blair kahkaha attı ve kapıyı daha da açtı. Nate gergindi, hatta kendisinin olduğundan bile gergin. Ne kadar da tatlıydı.

"Sadece acele et ve elbiselerini çıkart," dedi Blair. Nate'in elinden tuttu. "Önemli değil. Hadi gel."

Nate, Blair'ı yatak odasına kadar takip etti ve o şartlar altındaki herhangi bir çocuğun yapacak olduğu şeylerden hiçbirini yapmadı. Mesela Blair'ın çıplak poposunu incelemek, prezervatif ya da kötü nefes yüzünden endişelenmek, doğru şeyi söylemeye çalışmak gibi. Zaten doğru dürüst düşünemiyordu.

Blair'ın odası mum ışıklarıyla parıldıyordu. Yanında iki kadehle birlikte yerde açılmış bir şişe kırmızı şarap vardı. Blair yere eğildi ve aynı ufak bir geyşa gibi ikisine de birer

kadeh şarap doldurdu. Çıplakken odasının karanlığında kendini daha rahat hissetti.

"Ne tür müzik dinlemek istersin?" diye sordu, Nate'e kadehini uzatırken.

Nate gürültülü bir biçimde yutkunarak şarabından içti. "Müzik mi? Sen ne istersen. Fark etmez," dedi.

Elbette Blair, karışık CD'nin tamamını belli bir sıraya göre yapmıştı. İlk şarkı Coldplay'dendi çünkü Nate'in onları sevdiğini biliyordu.

Yavaş ve seksi, çılgın çocuk.

Blair, bu ânının filmini beyninde o kadar çok canlandırmıştı ki, kendini artık kariyerinin rolünü oynayan, en sonunda büyük bir patlama yapmaya hazırlanan bir aktris gibi hissediyordu.

Blair, yukarı uzandı ve ellerini Nate'in omzuna koydu. Nate, ona bakmamak için gayret ediyordu fakat buna bir türlü engel olamıyordu. Blair çıplaktı ve güzeldi. O bir kızdı ve kendisi de bir erkek.

Bilirsiniz, bu konuyla ilgili yazılmış birçok şarkı vardır.

"Elbiselerini çıkar, Nate," diye fısıldadı Blair.

Belki yaptıktan sonra anlatırım, diye düşündü Nate.

Bu tam anlamıyla adil görünmüyordu ama yine de onu öptü. Ve bir kere başladıktan sonra duramadı.

Kısa bir süre sonra Serena uyandığında, Chuck kanal değiştirip MTV'yi açmıştı ve yüksek sesle Jay-Z'in parçasına eşlik ediyordu. Serena'nın Gucci elbisesi beline kadar sıyrılmıştı ve dantelli mavi iç çamaşırı görünüyordu.

Serena, dirsekleri üzerinde doğruldu ve ağzının kenarlarındaki parlatıcı kalıntılarını sildi. Elbisesini aşağı indirdi. "Saat kaç?" dedi.

Chuck ona baktı. "Saat, senin kıyafetlerini çıkartıp yatağa girme zamanı," dedi sabırsızca. Yeterince uzun zamandır bekliyordu.

Serena, başının ağırlaştığını hissediyordu ve bir bardak su için ölüyordu. "Kendimi korkunç hissediyorum," dedi, yattığı yerden doğrulup alnını ovarken. "Eve gitmek istiyorum."

"Hadi," dedi Chuck, televizyonu kapatırken. "İlk olarak sıcak bir küvete girebiliriz. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar."

"Hayır," diye ısrar etti Serena.

"İyi," dedi Chuck kızgın bir tavırla. Ayağa kalktı. "Masanın üzerinde su var. Botlarını giy, ben de sana taksi bulmanda yardımcı olayım."

Serena botlarını giydi ve otel camından, dışarıda yağan soğuk yağmura baktı.

"Yağmur yağıyor," dedi, suyundan bir yudum alırken.

Chuck, üzerinde *C.B.* harfleri olan kendi özel, mavi kaşmir atkısını Serena'ya uzattı. "Bunu başının etrafına sar," dedi. "Hadi, gidelim."

Serena, atkıyı aldı ve asansöre kadar Chuck'ı takip etti. Sessizlik içinde aşağıya indiler. Serena, kendisi gittiği için Chuck'ın hayal kırıklığına uğradığını biliyordu fakat umurunda değildi. Bir önce temiz havaya çıkıp kendi yatağına girmek için sabırsızlanıyordu.

Bir taksi geldi ve tavanının üzerindeki kutuda Remi kardeşlerin bir posteri vardı. Serena resmin, öpücük vermek için buruşmuş bir dudağın yakın çekim fotoğrafına benzediğini düşündü.

"O da ne? Mars mı?" diye şaka yaptı Chuck, resmi işaret ederken. Gözleri, en ufak bir espri izi olmadan Serena'ya baktı. "Hayır, o senin anüsün!"

Serena, ona bakakaldı. Chuck'ın komik olmaya mı çalıştığına, yoksa gerçekten resmin bu olduğunu mu düşündüğüne karar veremiyordu.

"Teşekkürler, Chuck," dedi tatlı bir biçimde. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Her neyse," dedi Chuck. Taksinin içine doğru eğildi ve Serena'yı koltuğuna yapıştırdı. "Hem senin sorunun ne?" dedi yılan gibi tıslayarak. "Onuncu sınıftan beri Nate Archibald'la yatıyordun ve senin yatılı okulda da, Fransa'da da her herifle aynı şeyi yaptığından eminim. Ne yani, bana da biraz vermek için çok mu iyisin?"

Serena doğrudan Chuck'ın gözlerine baktı, ilk defa onun gerçek kimliğini görüyordu. Her zaman sevilmesi zor bir insan olmuştu fakat Serena, daha önce ondan hiç nefret etmemişti.

"Sorun değil, zaten bunu seninle yapmak istemezdim," dedi Chuck küçümsercesine. "Bulaşıcı hastalıkların olduğunu duydum."

"Benden uzak dur," dedi Serena nefretle, ellerini Chuck'ın göğsüne koyup onu taksiden dışarı iterken. Taksinin kapısını Chuck'ın yüzüne çarptı ve şoföre evinin adresini verdi.

Taksi uzaklaşırken Serena kendine sarıldı ve gözlerini, doğrudan arabanın ön camına vuran yağmura dikti. Taksi, Broadway ve Spring'in oradaki ışıklarda durunca, Serena arabanın kapısını açarak dışarı doğru sarktı ve su yolunun içine kustu.

Bu da ona, aç karnına bir şey içmemeyi öğretmiştir artık herhalde!

Chuck'ın atkısı Serena'nın boynundan kaydı ve kaldırımın üzerindeki pembe renkli kusmuk birikintisinin hemen

üzerinde asılı kaldı. Serena, atkıyı boynundan çıkardı ve ona ağzını sildikten sonra atkıyı çantasına soktu.

"İğrenç," dedi taksinin kapısını yeniden çarparak kapatırken.

"Bayan, mendil?" diye önerdi şoför, ona bir paket kâğıt mendil uzatırken.

Serena paketin içinden bir tane çekti ve ağzını sildi. "Teşekkürler," dedi.

Sonra da koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapayarak, her zaman olduğu gibi yabancıların yardımseverlikleri için minnet duydu.

"Peki ya prezervatif ya da başka bir şey?" diye mırıldandı Blair, Nate'in sertleşmiş organına hayret içinde ağzı açık bakarak. Sanki bütün dünyayı ele geçirecekmiş gibi duruyordu.

Blair, Nate'in bütün kıyafetlerini çıkarmayı başarmıştı ve şimdi de yatak örtülerinin üzerinde uzanmış yatıyorlardı. Neredeyse bir saattir boşa vakit geçirip duruyorlardı. Müzik setinde Jennifer Lopez'in, "Love Don't Cost a Thing" adlı şarkısı çalıyordu ve Blair, gitgide daha da azgın bir hal alıyordu. Nate'in eline uzandı ve her bir parmak ucunu aç bir hırsla emerek parmaklarını yaladı. İçinde, seksin yemekten bile daha iyi olacağına dair bir his vardı.

Blair parmaklarını emerken Nate, sırtüstü yuvarlandı. Blair'la görüşeceği için o kadar gerilmişti ki, akşam yemeği yiyememişti ve şimdi de karnının acıktığını hissediyordu. Belki eve dönerken Lexington Caddesi üzerindeki Meksika lokantasından bir burrito alırdı. İstediği şey buydu, ekstra avokado soslu, tavuklu ve siyah fasulyeli burrito.

Blair, sert bir şekilde Nate'in şeyini ısırdı.

"Ay," dedi Nate, sert organı sanki bir iğne batırılmış gibi sönerken. Yattığı yerden doğruldu ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu yapamam," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Ne?" dedi Blair doğrulurken. "Sorun ne?" Kalbi kırılmıştı. Senaryoda bu yoktu. Nate, kusursuz bir ânı mahvediyordu.

Nate, sakarca Blair'ın elini tuttu ve bütün gece boyunca ilk defa onun gözlerinin içine baktı. "Sana söylemediğim bir şey var," dedi. "Sana söylemeden bunu yapamam. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Blair, Nate'in gözlerinden, o ânının sadece mahvolmadığını, aynı zamanda da öldüğünü okuyabiliyordu. "Ne?" dedi usulca.

Nate, aşağı uzandı ve battaniyenin uçlarını kavradı. Bir ucunu Blair'ın omuzlarına örttü, bir ucunu da kendi beline doladı. Her ikisi de çıplakken bu konu hakkında konuşmak doğru görünmüyordu. Tekrar Blair'ın elini tuttu.

"Halanın düğünü için İskoçya'ya gittiğin bir önceki yazı hatırlıyor musun?" diye söze başladı Nate.

Blair başıyla onayladı.

"Korkunç sıcak bir yazdı. Babamla birlikte şehirdeydim, o bazı toplantılarına giderken ben de orada burada takılıyordum. Canım sıkılmıştı ve bu yüzden Rigfield'dayken Serena'yı aradım, o da geldi." Nate, Serena'nın adından bahsedince Blair'ın kaskatı kesildiğini fark etti. Elini Nate'in elinden çekti ve gözlerinde beliren ani bir güvensizlikle kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

"Birkaç içki içtik ve bahçede oturduk. O kadar sıcaktı ki Serena, çeşmenin içinden etrafa su fışkırtmaya başladı ve sonra da beni ıslattı. Ve sanırım o sırada aklım başımdan

gitti. Demek istediğim..." diye geveledi Nate. Bir anda Cyrus'ın, kızların sürprizlerden hoşlandığından bahsedişini hatırladı. Evet, Blair'ı oldukça büyük bir sürpriz bekliyordu ve Nate, onun bu sürprizden bir gıdım bile hoşlanmayacağından emindi.

"Ve ne?" diye sorguladı Blair. "Ne oldu?"

"Öpüştük," dedi Nate. Derin bir nefes aldı ve tuttu. Olayı bu kadarda bırakamazdı. Nefesini dışarı verdi. "Sonra da seviştik."

Blair, omuzlarındaki battaniyeyi fırlattı ve ayağa sıçradı. "Biliyordum!" diye bağırdı. "Serena'yla kim seks *yapmamış* ki zaten? O pis, kaltak *fahişe*!"

"Üzgünüm, Blair. Ama planlanmış falan değildi," dedi Nate. "Sadece oluverdi. Ve yemin ederim, sadece bir kere oldu. Bu benim ilk seferim değilken, öyle olduğunu düşünmeni istemedim. Sana söylemek zorundaydım."

Blair, hızla banyosuna gitti ve askıdan pembe renkli saten sabahlığını kaptı. Sabahlığı üzerine giydi ve kemerini sıkıca bağladı. "Defol git buradan, Nate," dedi, öfke dolu gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Sana bakamıyorum bile. Acınacak durumdasın."

"Blair... " diye yalvardı Nate. Kısa bir an için, söylenecek büyüleyici bir şeyler düşündü. Çoğu zaman bir şeyler düşünebilirdi fakat bu sefer aklına hiçbir şey gelmedi.

Blair, banyonun kapısını Nate'in yüzüne çarptı.

Nate, ayağa kalktı ve üzerine boksır şortunu giydi. Yatağın altından Kitty Minky başını uzattı ve karanlıkta korku veren bir biçimde parlayan altın rengi kedi gözleriyle suçlarcasına Nate'e baktı.

Nate kotunu, gömleğini ve ayakkabılarını toparladıktan sonra ön kapıya yöneldi. O burrito için sabırsızlanıyordu.

Belli belirsiz bir gümbürtüyle ön kapı kapandı fakat Blair, öfkeyle parlayan gözlerle aynanın önünde durmuş, yaşlarla lekelenmiş yansımasına bakarak banyoda kilitli kaldı. Serena'nın dudak parlatıcısının tüpü hâlâ lavabonun kenarında, onu unuttuğu yerde duruyordu. Blair, titreyen parmaklarıyla onu aldı. Adı, *Gash*'ti. Ne kadar da çirkin bir isim. Elbette Serena çirkin isimli dudak parlatıcıları kullanabilir, delikli taytlar ve eski ayakkabılar giyebilir, saçlarını kestirebilir fakat yine de erkeği kapabilirdi. Blair, bütün bunların altında yatan ironiyi düşünerek homurdandı ve banyosunun camını açıp dudak parlatıcısını dışarı fırlattı, parlatıcının aşağıdaki kaldırıma düştüğünü duymak istedi. Ancak hiçbir şey duyamadı.

Kafası, üzerinde çalıştığı yeni film yüzünden çok doluydu. Muhteşem Serena van der Woodsen'ın, bir kenarında kendi aptal posteri yapıştırılmış otobüs tarafından ezildiği ve korkunç derecede sakatlandığı film. Eski arkadaşı Blair, kendisine düşkün kocası Nate'le yaşadığı meşgul hayatında, Fil Kız Serena'yı, armut püresiyle beslemek ve ona Nate'le birlikte gittikleri partileri anlatmak için zaman ayıracaktı. Serena da cevap vermek yerine homurdanıp gaz çıkaracaktı fakat hayırsever Blair, buna aldırmayacaktı. Yapabilecekleri nin en azı buydu. Herkes ona *Aziz Blair* diyecekti ve o altın kalbi için ödüller kazanacaktı.

s & n yeniden birleşecek mi?

Gece yarısından hemen önce taksi, Beşinci Cadde, 994 numaranın önünde kenara çekti. Yolun karşısındaki Metropolitan Sanat Müzesi'nin terkedilmiş merdivenleri, sokak lambalarının ışıkları altında korkutucu bir biçimde bembeyaz parlıyordu. Serena, taksiden indi ve lobinin hemen içinde kestiren yaşlı bekçileri Roland'a el salladı. Binanın kapıları açıldı fakat kapıyı açan Roland değildi. Kapıyı açan Nate'ti.

"Nate!" diye çığlık attı hakikaten şaşıran Serena. "Hey, bana beş dolar borç verebilir misin? Üzerimde yeteri kadar nakit yok da. Çoğunlukla kapıcı bana yardımcı oluyor ama sanırım uyuyakalmış."

Nate, cebinden bir tomar kâğıt para çıkardı ve birazını taksi şoförüne verdi. Bir parmağını dudaklarına koydu ve binanın ön kapısına doğru yavaşça yürüdü. Sonra da yüksek sesle cam kapıya vurdu. "Merhaba?" diye bağırdı.

"Ah, Nate," diye kahkaha attı Serena. "Çok kötüsün!"

Roland, bir anda gözlerini açtı ve az kalsın sandalyenin

üzerinden düşüyordu. Sonra da kapıyı onlara açtı ve Serena'yla Nate koşarak içeri girip asansörle Serena'nın dairesine çıktı.

Serena, odasına giden yolu takip etti ve yatağının üzerine yığılarak oturdu. "Mesajımı aldın mı?" dedi Nate'e doğru esneyerek botlarını çıkartırken. "Bu gece sen de gelirsin sanıyordum."

"Gelemedim," dedi Nate. Serena'nın maun mücevher kutusunun üzerine oturtulmuş camdan balerini aldı. Aynı birer iğne ucunu andıran ufacık avuç içleri vardı. Unutmuştu.

"Şey, zaten gelmene değmezdi," diye iç geçirdi Serena. Yatağının üzerine uzandı. "Çok yorgunum," dedi. Yanındaki yatağın üzerine eliyle hafifçe vurdu ve Nate'e yer açmak için biraz yana kaydı. "Hadi yatıp bana masal anlatsana?"

Nate, balerini yerine koydu ve yutkundu. Serena'yla birlikte Serena'nın odasının kokusu içinde nefes almak kalbini ağrıtıyordu. Nate, onun yanına yattı, vücutları birbiriyle temas ediyordu. Nate, kolunu Serena'nın etrafına doladı ve Serena da ona iyice sokularak Nate'i yanağından öptü.

"Ben de az önce Blair'daydım," dedi Nate.

Ama Serena cevap vermedi. Düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu. Belki de çoktan uyuyakalmıştı.

Nate, gözleri tamamen açık, beyni bir sürü fikirle boğuşur halde orada öyle hareketsizce uzandı. Artık Blair ve kendisinin resmi olarak ayrılıp ayrılmadıklarını merak ediyordu. Eğer o anda Serena'yı dudaklarından öpse ve ona, onu sevdiğini söylese, Serena'nın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu. Eğer her şey yolunda gitmiş olsaydı, daha fazla ileri gidip Blair'la seks yapıp yapamayacağını merak ediyordu.

Nate, gözlerini odanın içinde, hep görerek büyüdüğü ve hepsini çoktan unuttuğu bütün o tanıdık, çok sevilen eşyaların üzerinde gezdirdi. Serena'nın küçük soyunma masasının üzerinde aristokrat bir edayla oturan, İskoçya'dan gelen, İskoç etekli oyuncak ayı. Çekmeceleri yarı açık duran ve içinden Serena'nın kıyafetlerinin döküldüğü büyük maun *tuvalet masası.* Yatağında asılı beyaz cibinliğin üzerindeki, dokuzuncu sınıftayken kendisinin yaptığı kahverengi yanık izi.

Kapının yanında, yerde Serena'nın kırmızı kadife çantası vardı. İçindekiler olduğu gibi yere saçılmıştı. Mavi bir paket Gauloise sigarası. Kâğıt yirmi dolar. Bir kredi kartı. Ve üzerine altın iplikle *C.B.* harfleri işlenmiş lacivert bir atkı.

Serena, üzerinde yirmi dolar varken neden Nate'ten para alma ihtiyacı duymuştu ki? Nate bunu merak etti. Peki ya Chuck Bass'in atkısıyla ne halt yiyordu?

Nate, kendi tarafına döndü ve Serena, başı yastığın üzerine düşerken usulca inledi. Nate onu, eleştiren bir gözle inceledi. Çok güzeldi, seksiydi, güven vericiydi ve bir sürü sürprizle doluydu. Aslında onun gerçek olduğuna bile inanmak çok güçtü.

Serena, ona uzandı ve kollarını Nate'in boynuna dolayarak onu kendine çekti.

"Hadi," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Benimle yat."

Nate'in tüm vücudu gerildi. Serena'nın kastettiği şeyin sadece birlikte yatmak mı yoksa *yatmak* mı olduğundan emin değildi fakat kesinlikle tahrik olmuştu. Aklı başında olan her oğlan tahrik olurdu, ki zaten Nate'i tahrik eden tam olarak da buydu.

Serena'nın bunu söyleyiş tarzında kayıtsız bir şeyler vardı. Nate bir anda, Serena'yı, onun yaptığını duyduğu şeyle-

ri yaparken hayal etmekte hiç sorun yaşamadı. Serena'yla birlikteyken her şey mümkündü.

Gümüş bir ışıltı gözüne çarptı. Bu, Serena'nın başucunda tuttuğu, içi onun bebeklik dişleriyle dolu olan ufak gümüş kutuydu. Nate, ne zaman ona gelse, içi kadifeyle kaplı kutuyu açarak bütün dişlerin hâlâ orada olup olmadığını görmek için bakardı. Ama bu sefer değil. Görünüşe göre artık Serena, o dişlerini kaybeden ufak kız değildi.

Nate kendini ondan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Chuck'ın atkısını yerden kaptı ve üzerinin kusmukla lekelendiğini fark etmeden onu yatağa fırlattı. Sonra da Serena'ya bir kere daha bakmaksızın kapıyı ardından çarparak evden çıktı.

Korkak.

Kapının kapanma sesiyle Serena gözlerini açtı ve kusmuğunun kokusunu soludu. Öğürerek yatak örtülerini geriye attı ve banyoya koştu. Beyaz porselen lavabonun kenarlarını kavrayarak içine öğürdü ve harcadığı gayret yüzünden vücudunun her yanı ağrıdı. Hiçbir şey çıkmadı. Serena, duşun suyunu olabildiğince sıcak açtı ve nemli Gucci elbisesini başından çekip çıkartarak onu yere bıraktı. Tek ihtiyacı, iyi, sıcak bir duş ve biraz da keseydi.

Yarın yepyeni biri gibi iyi olacaktı.

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

BEKÂRET MESELESİ

N'ye inanabiliyor musunuz? ***B*** payından güzel bir dilim almaya *bu kadar* yakındı, eğer ne demek istediğimi anladıysanız. Sanırım ***N***'nin kendine hâkim olmasını, o sosisliyi yerinde tutma kabiliyetini takdir etmemiz gerekiyor. Ama eminim ki, ***N***'nin ağzını kapalı tutması ve ona karşı asil davranmaya çalışarak ***S***'yle birlikte geçirdikleri zamanı anlatmak yerine işine devam etmesi, ***B*** için çok da büyük bir sorun olmazdı. Demek istediğim, ***B*** şimdi bekâretini kiminle kaybedecek?

Oğlanlar hakkında yanılmışım. Her zaman, onların bir bakireyi avlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacağını düşünürdüm. Demek istediğim, ***B***'nin bunu daha önce hiç yapmadığı *fikrinden* ***N***'nin hoşlanacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe bakılırsa, o buna hiç de önem vermiyor. Tek yaptığı şey onunla seks yapmayı, kocaman bir sigara içmeden ve bir şişe viskinin yarısını mideye indirmeden başa çıkamayacağı kocaman bir mesele haline getirmek. Çok sinir bozucu.

N de ***S***'nin vücudu üzerine atlamakta çok aceleciydi ve hepimiz de onun bakire olmadığını biliyoruz.

Belki de ***N***'nin sadece yüksek ahlak standartları var.

Ah, bu da benim ondan daha fazla hoşlanmama neden oluyor.

E – Postalarınız

S: Selam dedikoducu kız,
S'yi Tribeca Star'da bir oğlanla yukarı çıkarken gördüm. tükenmiş haldeydi. bir an kapıyı çalarak içeri girip orada bir parti ya da

başka bir şey olup olmadığını görmek için şeytan beni dürttü fakat caydım. sadece senin tavsiyeni istedim. sence benle yapar mı? demek istediğim oldukça kolay biri gibi görünüyor.
- Coop

C: Sevgili Coop,
Eğer sen sormak zorunda olan erkeklerden biriysen o zaman muhtemelen hayır. ***S***, bir aşifte olabilir ama kusursuz bir zevki var.
- DK

Kim, Kiminle, Nerede

Sadece bir kişi: Lexington'daki burrito yerinde, kasanın arkasındaki şirin kızla sohbet eden ***N***. Kız ona fazladan avokado sosunu bedavaya verdi. Evet, eminim öyledir.

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

batı yakalılar barneys'e değil, bonkers'a gider

"Dan," diye fısıldadı Jenny, ağabeyinin omzunu dürterken. "Uyan."

Dan, bir elini gözlerinin üzerine attı ve çarşafları tekmeledi. "Git buradan. Bugün Cumartesi," diye mırıldandı.

"Lütfen uyan," diye sızlandı Jenny. Yatağın üzerine oturdu ve Dan, öfkeyle ona bakmak için kolunu gözlerinden çekene kadar ağabeyini devamlı dürtükledi.

"Sorunun ne ya?" dedi Dan. "Beni rahat bıraksana."

"Hayır," diye üsteledi Jenny. "Alışverişe gitmemiz gerek."

"Anladık," dedi Dan. Olduğu yerde yuvarlanarak başını duvara çevirdi.

"Lütfen, Dan. Cuma günkü parti için kendime bir elbise almam gerek ve sen de bana yardım etmek zorundasın. Babam bana kredi kartını verdi. Senin de bir smokin alabileceğini söyledi." Jenny kıkırdadı. "Artık biz de smokinlere, elbiselere ve diğer bütün saçmalıklara ihtiyaç duyan şımarık kokuşmuş çocuklara dönüşüyormuşuz."

Dan olduğu yerde bir kere daha yuvarlandı. "Ben partiye gitmiyorum," dedi.

"Kes sesini. Evet gidiyorsun. Gidiyorsun ve Serena'yla buluşup onunla dans ediyorsun. Ben sizi tanıştırırım. Gerçekten çok iyi biri," diye mırıldandı sevinçle Jenny.

"Hayır," dedi Dan inat ederek.

"Şey, en azından bir elbise seçmemde bana yardımcı olabilirsin," diyerek somurttu Jenny. "Çünkü ben gidiyorum. Ve güzel görünmek istiyorum."

"Babam seninle gelse, olmaz mı?" diye sordu Dan.

"Evet, doğru. Güzel görünmek istiyorum dedim," diyerek alay etti Jenny. "Sen, babamın bana ne dediğini biliyor musun? Şöyle dedi, 'Sears'a gidin, orası *emekçi sınıfı* mağazası.' O da ne demekse. Sears'ın nerede *olduğunu* bilmiyorum, tabii hâlâ öyle bir yer varsa. Her neyse, ben Barneys'e gitmek istiyorum. Bir gün oraya gideceğime hayatta inanmazdım. Eminim Serena van der Woodsen ve Blair Waldorf gibi insanlar oraya her gün gidiyordur."

Dan yatağında doğruldu ve yüksek sesle esnedi. Jenny, tepeden tırnağa giyinmişti ve kıvırcık saçlarını at kuyruğu yapmıştı, gitmek için hazırdı. Hatta ceketi ve ayakkabıları bile üzerindeydi. O kadar şirin ve istekli görünüyordu ki, ona hayır demek çok güçtü.

"Sen tam bir baş belasısın," dedi Dan, yataktan kalkıp sendeleyerek banyoya doğru giderken.

"Beni sevdiğini biliyorsun," diye bağırdı Jenny onun arkasından.

Dan'in bildiği kadarıyla Barneys, mümkün olan en adi şekilde gülümseyerek ona kapıyı açan herifine kadar, pislik tiplerle doluydu. Ama Jenny buraya bayılmıştı ve her ne ka-

dar daha önce hiç gelmemiş olsa da, görünüşe göre bu yerle ilgili her şeyi biliyordu. Asla satın alamayacağı tasarımcı elbiseleriyle dolu olan aşağı kata hiç bulaşmaması gerektiğini de biliyordu, bu yüzden dosdoğru en üst kattaki Coop'a yöneldi. Asansör kapıları açıldığı andaysa, Jenny ölmüş de cennete gitmiş gibiydi. Askılarda o kadar çok güzel elbise vardı ki, onlara bakmak bile salyalarının akmasına neden oluyordu. Her birini denemek isterdi fakat elbette bunu yapamazdı.

Göğüs ölçünüz 90'sa biraz sınırlanmış olursunuz. Ve kesinlikle de *yardıma* ihtiyacınız vardır.

"Dan, şu bayandan bu elbisenin bana göre olanını bulmam için yardımcı olmasını isteyebilir misin?" diye fısıldadı Jenny, parmağıyla boncuk askılı, belden aşağı daracık inen mor kadife elbiseyi işaret ederek. Elbisenin etiketini kaldırdı. Altı yüz kâğıt.

"Yüce İsa!" dedi Dan, Jenny'nin omzu üzerinden elbisenin fiyatına bakarak. "Hayatta olmaz."

"Sadece eğlence olsun diye deneyeceğim," diye ısrar etti Jenny. "Almayacağım." Elbiseyi kendi üzerinde tuttu. Korsajı göğüs uçlarını zar zor kapatacaktı. Jenny bir iç geçirdi ve elbiseyi tekrar askıya astı. "Lütfen o bayandan bana yardımcı olmasını ister misin?" diye yineledi.

"Neden sen soramıyormuşsun?" dedi Dan. Ellerini fitilli kadife pantolonunun ceplerine soktu ve ahşap şapka askısına yaslandı.

"Lütfen?" dedi Jenny.

"İyi."

Dan, donmuş sarı saçları olan yabani görünüşlü kadına doğru ilerledi. Kadın, bütün hayatı boyunca mağazalarda çalışmış ve yılda sadece bir kez tatile çıkıp o zaman da At-

lantic City ya da New Jersey'ye gitmiş gibi duruyordu. Dan, onu deniz kenarındaki tahta kaldırımlarda durmuş, Virginia Slims sigaralarını ardı ardına içerken ve mağazadaki kızların o olmadan işleri nasıl götürdükleri hakkında endişelenirken hayal etti.

"Size yardımcı olabilir miyim, delikanlı?" diye sordu kadın Dan'e. İsim kartında "Maureen" yazıyordu.

Dan gülümsedi. "Merhaba. Acaba kız kardeşime güzel bir elbise bulmasında yardımcı olabilir misiniz? İşte orada." O sırada, kollarında fırfırları olan, önden açık, kırmızı, ipek bir elbisenin etiketini incelemekte olan Jenny'yi işaret etti. Jenny ceketini çıkarmıştı ve üzerinde beyaz bir tişört vardı. Dan bunu inkâr edemezdi. Jenny'nin göğüsleri gerçekten de kocamandı.

"Evet, elbette," dedi Maureen, istekli bir biçimde Jenny'ye doğru yöneldi.

Dan, olduğu yerde kaldı ve kendini tamamen buranın dışındaymış gibi hissederek odada etrafına bakındı. Arkasında tanıdık bir ses duydu.

"Rahibeye benziyorum anne, yemin ederim. Bu yanlış seçim."

"Ah, Serena," dedi başka bir ses. "Bence çok güzel. Peki ya yakasının bir düğmesini daha açsan. İşte. Gördün mü? Tam Jacqueline Kennedy tarzı."

Dan hızla arkasına döndü. Uzun boylu, orta yaşlı, Serena'nın renklerinde bir kadın, bedeninin yarısı dışarıda, yarısı da perdeli soyunma odasının içinde, ayakta duruyordu. Perde hafifçe aralanmıştı ve Dan, Serena'nın saçının birazını, boyun kemiğini, tırnakları koyu kırmızı renkte ojeyle boyanmış çıplak ayağının tekini görebildi. Yanakları yandı ve asansöre doğru adeta kaçtı.

"Hey, Dan, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Jenny. Kollarında çoktan yüksek bir elbise yığını vardı ve Maureen de kendisine destekli sutyenler ve en son çıkan, hatları küçük gösteren iç çamaşırlarıyla ilgili her çeşit tavsiyede bulunurken aynı zamanda da becerikli bir şekilde askıları karıştırıyordu. Jenny, bundan daha mutlu olamazdı.

"Erkek bölümüne bakacağım," diye geveledi Dan, Serena'yı fark ettiği tarafa gergin bir biçimde bakarak.

"Tamam," dedi Jenny neşeyle. "Seninle kırk beş dakika içinde orada buluşuruz. Eğer yardımına ihtiyacım olursa, seni cep telefonundan ararım."

Dan başını salladı ve kapısı açıldığı anda asansörün içine atıldı. Aşağıda erkek bölümünde Dan, avare avare dolanarak bir tezgâha gitti ve ellerine Gucci kolonyasından döktü. Güçlü, İtalyan erkek kokusu yüzünden burnunu büktü. Ellerini yıkayıp kokudan kurtulabileceği bir banyo bulmak amacıyla insanın gözünü korkutan tahta odanın içinde etrafına bakındı. Banyo yerine, üzerinde gece kıyafeti olan bir manken ve yanında da smokinlerle dolu bir reyon buldu. Dan, parmaklarıyla ceketlerin kaliteli kumaşını elledi ve markalarına baktı. Hugo Boss, Calvin Klein, DKNY, Armani.

Kendini, üzerinde Armani smokini ve kolunda Serena'yla birlikte, bir limuzinden inerken hayal etti. Etraflarında bangır bangır müzik çalarken onlar partiye giden kırmızı halı boyunca yürüyecekler ve insanlar da onlara dönüp sessizce "Ah," diyecekti. Serena, o mükemmel ağzını Dan'in kulağına bastıracaktı. "Seni seviyorum," diye fısıldayacaktı. Sonra da Dan duracak ve onu öpüp kucağına alarak tekrar limuzine taşıyacaktı. Partiyi boş ver. Yapacak başka işleri olacaktı.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayım?" diye sordu satış görevlisi.

Dan birden arkasına döndü. "Hayır. Ben..." Bir an tereddüt etti ve saatine baktı. Jenny, yukarıda saatlerini harcayacaktı ve neden kendisi de aynı şeyi yapmamalıydı ki? Orada olduğu süre boyunca yani. Armani smokini aldı ve onu satış görevlisine uzattı. "Bunun bana uygun bedenini deneyebilir miyim?" dedi.

Kolonya beynine kadar gitmiş olmalıydı.

Jenny ve Maureen, bütün reyonların hepsini tamamen taramıştı ve Maureen, soyunma odalarından birini, farklı bedenlerde düzinelerce seçenekle doldurmuştu. Jenny'nin sorunu bedeninin sadece iki, fakat göğsünün en azından sekiz beden olmasıydı. Maureen, bir şeylerden fedakarlık ederek altı bedeni tercih edip elbisenin büstünü genişletip diğer her yerini de daraltmayı düşündü.

İlk birkaç elbise birer felaketti. Jenny, sutyeninin kancasından kurtarmayı denerken az kalsın bir tanesinin fermuarını patlatıyordu. Bir diğeriyse göğüslerine ulaşamamıştı bile. Üçüncüsü bütünüyle açık saçıktı. Dördüncüsü, parlak turuncu rengi ve sanki biri bıçakla kesmiş gibi etrafında dönen gülünç fırfırları dışında bedenine uymuş sayılırdı. Jenny, Maureen'i bulmak için başını perdenin arasından çıkardı. Yan tarafta Serena ve annesi soyunma odasından çıkıp kasaya gitmek üzereydi.

"Serena!" diye bağırdı Jenny, hiç düşünmeden. Serena arkasını döndü ve Jenny kıpkırmızı oldu. Aptal fırfırları olan, parlak turuncu bir elbise giyerken Serena van der Woodsen'la konuştuğuna inanamıyordu.

"Selam, Jenny," dedi Serena, ona tatlı tatlı, bir ışıltıyla bakarken. Serena onun yanına gitti ve Jenny'yi yanaklarından öptü. Jenny onun nefesini içine çekti ve kendine çekidüzen vermek için perdeye sarıldı. Az önce Serena van der Woodsen onu öpmüştü.

"Vay canına, çılgın bir elbise," dedi Serena. Jenny'nin kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Yanında annen olmadığı için şanslısın. Mağazadaki en çirkin elbiseyi alarak kazıklandım." Serena elbiseyi yukarı kaldırdı. Elbise uzun, siyah ve tam anlamıyla olağanüstüydü.

Jenny, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Annesiyle birlikte alışveriş yapmaktan şikâyet edecek tipte bir kız olmayı diledi. Güzel bir elbisenin çirkinliğiyle ilgili şikâyet edecek tipte kızlardan biri olmayı diledi. Ama öyle değildi.

"Her şey yolunda mı tatlım?" dedi Maureen, onlara doğru yaklaşarak Jenny'ye elbiseleriyle birlikte denemesi için askısız bir sutyen uzatırken.

Jenny sutyeni aldı ve yanakları al al, Serena'ya baktı. "Sanırım bunları denemeye devam etsem iyi olur," dedi. "Pazartesi görüşürüz, Serena."

Jenny, perdeyi kapadı fakat Maureen tekrar birkaç santim araladı. "Bu güzel görünüyor," dedi, onaylar bir biçimde turuncu elbiseye doğru başını sallayarak. "Sana uymuş."

Jenny suratını buruşturdu. "Siyahı var mı?" diye sordu.

"Ama sen siyah için çok gençsin," dedi Maureen, yüzünü asarak.

Jenny de ona karşı yüzünü astı ve bir yığın geri çevrilen elbiseyi Maureen'e uzatarak, kuvvetle perdeyi onun suratına kapattı. "Yardımın için teşekkürler," diye bağırdı. Turuncu elbiseyi hızla başından çekip çıkardı ve üzerindeki sutyeni de fırlatarak kendi başına seçmiş olduğu siyah, dar sa-

ten elbiseye uzandı. Sutyen giymeden elbiseyi başından geçirdi ve elbisenin bütün vücudundan kayarak aktığını hissetti. Aynaya baktığında ufak Jenny Humphrey'nin, soyunma odasından yok olduğunu gördü. Onun yerinde tehlikeli, sürtük bir seks tanrıçası duruyordu.

Bir çift ince topuklu ayakkabı, bir tanga ve biraz da Chanel *Vamp* ruju ilavesiyle artık gitmek için hazırdı. Bu kadın da işten hiç anlamıyordu. Hiçbir kız, siyah giymek için *asla* çok genç değildir.

pazar brançı

Pazar sabahı geç vakitlerde Metropolitan Sanat Müzesi merdivenleri insanlarla dolup taşıyordu. Çoğunlukla turistler ve kültürlü görünüp arkadaşlarına böbürlenebilmek için kısa bir tura gelen yerliler vardı.

İçeride, Mısır kanadında, bütün müze kurul üyeleri ve onların aileleri için branç servisi yapılıyordu. Mısır kanadı, gece partileri için enfes bir ortamdı, modern cam duvarlarından içeri sızan ay ışığıyla birlikte egzotik ve ışıldayan altından yapılmış bir yerdi. Ancak branç için kesinlikle yanlış seçimdi. Zira Mısırlı Firavunlar bununla gerçekten pek bağdaşmıyordu. Artı, sabah güneşi, eğimli cam duvarlarda öyle keskin parlıyordu ki, en hafif biçimde akşamdan kalma adamın bile kendini her zamankinden on kat kötü hissetmesine neden oluyordu.

Hem zaten brançı kim icat etmiş ki? Pazar sabahı olunabilecek en mantıklı yer yataktır.

Odanın içi geniş yuvarlak masalar ve yüzleri taptaze keselenmiş Yukarı Doğu Yakası sakinleriyle doluydu. Eleanor Waldorf, Cyrus Rose, van der Woodsenlar, Bassler, Archi-

baldlar ve onların çocuklarının hepsi oradaydı, hepsi aynı masanın etrafında oturuyordu. Blair, aksiliği üstünde bir halde, Cyrus ve annesinin arasında oturuyordu. Nate, cuma gününden beri zaman zaman çekmiş, sarhoş olmuş ya da kendinden geçmişti ve sanki az önce uyanmış gibi darmadağınık ve sersem gibi görünüyordu. Serena'nın üzerinde, bir gün önce annesiyle birlikte gittiği alışverişten aldığı yeni elbiselerinden biri vardı ve yüzünü çevreleyen yumuşak katlar verdirerek saçına yeni bir kesim yaptırmıştı. Her zaman olduğundan çok daha güzel görünüyordu fakat altı bardak kahvenin ardından hem gergin hem de her an patlamaya hazırdı. Tek rahat görünen kişi, mutlu mutlu Bloody Mary'sini içmekte olan Chuck'tı.

Cyrus Rose, somonlu pırasalı omletini ikiye böldü ve doğrudan çavdar ekmeğinin üzerine koydu. "Yumurta diye aşerip duruyordum," dedi iştahla ekmeğini ısırırken. "Vücudunuz size bir şeye ihtiyacınız olduğunu söylediğinde bunun ne olduğunu bilir misiniz?" dedi ortaya. "Benimki, 'Yumurta, yumurta, yumurta!' diye bağırıyor."

Ve benimki de, 'kahrolası çeneni kapat' diye bağırıyor, diye düşündü Blair.

Blair tabağını ona doğru itti. "İşte, benimkini de al. Yumurtadan nefret ederim," dedi.

Cyrus tabağı geri itti. "Hayır sen büyüme çağındasın. Benden çok daha fazla ihtiyacın var."

"Yumurtanın insanın saçlarını parlattığını duydum," diye ekledi Misty Bass.

Blair başını salladı. "Ben tavuk kürtajlarını yemem," dedi inatla. "Öğürmeme neden oluyorlar."

Chuck masanın karşısından uzandı. "Eğer sen istemiyorsan ben yerim."

"Ah, bana bak, Chuck," diye gıdakladı Bayan Bass. "Domuzcuk gibi davranma."

"Onları istemediğini söyledi," dedi Chuck. "Değil mi, Blair?"

Blair, Chuck'ın her iki yanında oturan Serena ve Nate'e bakmamak için gayret ederek tabağını ona uzattı.

Serena o sırada, omletini Scrabble parçaları gibi ufak kareler halinde kesmekle meşguldü. Onlardan yüksek kuleler yapmaya başladı.

Nate göz ucuyla onu izliyordu. Ayrıca Chuck'ın ellerini de izliyordu. Nate, Chuck'ın ellerinin, ne zaman gözden kaybolup masa örtüsünün altına girseler, Serena'nın bacaklarının üzerinde olduğunu hayal ediyordu.

"Bugünkü *Times*'ın, Giyim Tarzı bölümünü gören var mı aranızda?" diye sordu Cyrus, masanın etrafına bakarak.

Serena'nın, başı bir anda yukarı fırladı. Remi kardeşlerle olan resmi. O resmi çoktan unutmuştu.

Dudaklarını buruşturdu ve ailesinden ya da masadaki herhangi birinden bir sorgulama gelmesini bekleyerek oturduğu sandalyenin içine gömüldü. Ama hiçbir sorgulama gelmedi. Onları utandıran konular üzerinde durmamak, ailesinin sosyal şifrelerinin bir parçasıydı.

"Bana kremayı uzatır mısın, Nate tatlım?" dedi Blair'ın annesi Serena'ya gülümserken.

Ve işte bu kadardı.

Nate'in annesi boğazını temizledi. "*Dudakları Öp* partisi nasıl gidiyor, Blair? Siz kızlar, hepiniz hazır mısınız?" diye sordu çayını bir yudumda bitirerek.

"Evet, hepimiz hazırız," diye cevap verdi nazikçe Blair. "En sonunda bütün davetiyeleri de hallettik. Perşembe günü okuldan sonra da Kate Spade hediye çantalarını yollayacak."

"Eskiden düzenlediğim o sosyeteye tanıtma danslarını hatırlıyorum da," dedi Bayan van der Woodsen, yüzünde hülyalı bir ifadeyle. "Ama bizi her zaman endişelendiren şey oğlanların gelmemesiydi." Nate ve Chuck'a gülümsedi. "Bu konuyla ilgili siz ikiniz yüzünden endişelenmemize gerek yok, değil mi?" dedi.

"Her şeyimle partideyim," dedi Chuck, Blair'ın omletini bıçaklarken.

"Orada olacağım," dedi Nate. O sırada kendisine bakmakta olan Blair'ı göz göze geldi

Nate'in üzerinde, Blair'ın ona Sun Valley'de verdiği yeşil kaşmir kazak vardı. Altın kalpli olan.

"İzninizle," dedi Blair. Sonra da aniden ayağa kalkarak masadan ayrıldı.

Nate onu takip etti.

"Blair!" diye bağırdı, diğer masalar arasından kendine yol açıp odanın karşısındaki bir masadan ona el sallayan arkadaşı Jeremy'yi görmezden gelerek. "Bekle."

Blair, arkasını bile dönmeden daha da hızlı yürümeye başladı, topukları beyaz mermer yerin üzerinde çınlıyordu.

Tuvaletlere giden koridora ulaştılar. "Hadi, Blair. Üzgünüm, tamam mı? Lütfen, konuşabilir miyiz?" diye bağırdı Nate.

Blair, bayanlar tuvaletinin kapısına ulaştı ve arkasına dönerek kapıyı geride kalan eliyle hafifçe araladı.

"Beni rahat bırak, olur mu?" dedi keskin bir tavırla ve içeri girdi.

Nate, elleri ceplerinde düşünceli bir halde kapının dışında bir süre dikildi. O sabah, Blair'ın ona hediye ettiği yeşil kazağını giyerken, bir koluna dikilmiş olan minik, altın kal-

bi bulmuştu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti fakat o kalbi oraya koyanın Blair olduğu yeterince açıktı. Nate ilk defa, Blair'ın, onu sevdiğini söylerken bunu gerçekten kastetmiş olduğunun farkına vardı.

Oldukça gergin bir durumdu. Aynı zamanda da oldukça övünç vericiydi. Bu durum, Nate'in bir bakıma onu geri istemesine neden oldu. Kıyafetlerinizin içine her kız altın kalpler dikmezdi ne de olsa.

Nate'in buna hakkı vardı.

Serena'nın acilen işemeye ihtiyacı vardı ancak Blair'la aynı anda tuvalette olmaya cesaret edemiyordu. Oysa Blair ve Nate'in gitmelerinden beş dakika sonra Serena, kendini daha fazla tutamaz hale geldi. Ayağa kalktı ve bayanlar tuvaletine doğru yol aldı.

Masalarının yanında geçerken tanıdık bir sürü yüz Serena'ya bakmak için bakışlarını kaldırdı. Bir garson ona bir kadeh şampanya ikram etti. Ama Serena başını salladı ve aceleyle mermer koridordan geçerek tuvaletlere gitti. Arkasındaki, çabuk, ağır ayak seslerinin çıkardığı sesi duydu ve döndü. Gelen, Cyrus Rose'du.

"Eğer tatlı yemek istiyorsa Blair'a acele etmesini söylersin, öyle değil mi?" dedi ona.

Serena başıyla onayladı ve bayanlar tuvaletinin kapısını açtı. Blair ellerini yıkıyordu. Gözlerini doğrudan lavabonun üzerindeki aynada Serena'nın yansıyan görüntüsüne dikerek bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Cyrus, eğer tatlı yemek istiyorsan acele etmen gerektiğini söyledi," dedi Serena, aniden kabinin içine girip kapıyı çarparak. İç çamaşırını indirdi ve işemeye çalıştı fakat Blair hâlâ içerideyken bunu yapamadı.

Serena kendine inanamıyordu. O. ve Blair, kaç kere birlikte tuvalete girip işedikleri sırada konuşup kahkahalar atmıştı? Sayılamayacak kadar fazla. Şimdiyse Serena, Blair'ın varlığında kendini o kadar gerilmiş hissediyordu ki işeyemiyordu bile. Bu durum tam anlamıyla beynine veriyordu.

Bir an rahatsız edici, sessiz bir duraklama oldu.

Siz de o rahatsız edici duraklamalardan *nefret* etmez misiniz?

Serena, Blair'ın tuvaletten çıkmadan önce, "Tamam," dediğini duydu.

Kapı çarpılarak kapandı ve Serena rahatlayarak işemeye başladı.

Cyrus, erkekler tuvaletinde Nate'i yakaladı.

"Sen ve Blair tartıştınız mı?" diye sordu Cyrus. Pantolonunun fermuarını indirdi ve pisuarın önünde durdu.

Şanslı Nate.

Nate ellerini yıkarken omuz silkti. "Sayılır," dedi.

"İzin ver de tahmin edeyim, seks hakkındaydı, değil mi?" dedi Cyrus.

Nate kızardı ve kâğıt havlu tutacağından bir tane havlu çekti. "Şey, kısmen..." dedi. Gerçekten konuyu açmak istemiyordu.

Cyrus sifonu çekti ve lavabonun orada Nate'e katıldı. Ellerini yıkadı ve parlak pembe renkli, üzerinde sarı aslan kafaları olan kravatını çekiştirmeye başladı. Çok Versace.

Anlamı: *Rüküş.*

"Çiftlerin gerçekten kavga ettikleri konular seks ve paradır," diye öne sürdü Cyrus.

Nate elleri ceplerinde orada öylece durdu.

"Sorun yok, evlat. Sana vaaz vermeye falan niyetim yok. Söz konusu kişi benim gelecekteki üvey kızım. Onun iç çamaşırından içeri nasıl gireceğini sana söylemeyeceğimden adım gibi eminim."

Cyrus, kendi kendine kıkırdadı ve Nate'i ardından bakakalmış bir halde bırakarak tuvaletten çıktı. Blair'ın, Cyrus'ın, annesiyle evlenmeyi planladığından haberdar olup olmadığını merak etti.

Nate musluğu açtı ve yüzüne soğuk su serpti. Aynada kendini inceledi. Erkek arkadaşlarıyla, *Tomb Raider*'a karşı aptalca bir içki oyunu oynayarak gece geç saatlere kadar ayakta kalmıştı. Ne zaman Angelina Jolie'nin meme uçlarını görseler, içki içmek zorundaydılar. Nate, yutabildiği kadar alkolün içinde Serena ve Blair'la ilgili düşüncelerinin hepsini boğmaya çalışmıştı ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu. Yüzü bembeyazdı, gözlerinin altında kahverengimsi halkalar vardı ve yanakları göçmüştü. Bok gibi görünüyordu.

Bu kahrolası branç sona erdiği anda, birkaç arkadaşıyla birlikte parka, güneşin altına gidip sigara içecekti. Her şey için mükemmel tedavi.

Ama ilk başta birazcık Blair'la flört etmesi gerekti. Onu yeniden istemesini sağlamaya yetecek kadar.

Davran oğlum!

Bayanlar tuvaletinden çıktıktan sonra Blair, kendi masasına dönmek yerine Kati ve Isabel'in masasını bulmak için odanın etrafında dolandı.

"Blair! Buraya gel!" diye bağırdı Kati, yanındaki boş sandalyeye eliyle hafifçe vurarak. Aileleri ve onların arkadaşları, sosyalleşmeye çalışarak odayı turluyordu ve bu nedenle bütün masa kızlara kalmıştı.

"Al," dedi Isabel, Blair'a bir bardak dolusu şampanya ve portakal suyu uzatarak.

"Teşekkürler," dedi Blair ve bardaktan bir yudum içti.

"Biraz önce Jeremy Scott Tomkinson geldi ve bizi onunla birlikte parka gitmemiz için ikna etmeye çalıştı," dedi Kati. Kıkırdadı. "Aslında waspoid tarzında biri olarak, bilirsin, tatlı sayılır."

Hey, sağlam kelime!

Isabel, gözlerini yuvarlayarak Blair'a döndü. "Ortam çok sıkıcı değil mi? Senin masan nasıl?"

"Hiç sorma," dedi Blair. "Bil bakalım, kiminle oturuyorum?"

Diğer iki kız, oltaya gelmişti; tahmin etmeye ihtiyaçları yoktu.

"Panolardaki halini gördün mü?" diye sordu Isabel, Blair'a.

Blair başıyla onayladı ve gözlerini devirdi.

"Hem zaten resimdeki de ne?" dedi Kati. "Göbek deliği mi?"

Blair'ın hâlâ hiçbir fikri yoktu. "Kimin umurunda?"

"Hiç utanma duygusu yok," diye ortaya attı Isabel. "Ben şahsen onun için biraz üzülüyorum."

"Ben de," diye katıldı Kati.

"Aman, üzülmeyin," dedi Blair sertçe.

Hırrr.

Nate, Serena'nın bayanlar tuvaletinin kapısını açtığı aynı dakikada erkekler tuvaletinin kapısını açtı. Birlikte koridordan geçerek masaya yürüdüler.

"Nate," dedi Serena, bacaklarının üzerindeki yeni kahverengi kadife eteğine çekidüzen verirken. "Benimle neden konuşmadığını bana lütfen açıklar mısın?"

"Seninle konuşmuyor falan değilim," dedi Nate. "Bak, şu anda seninle konuşuyorum."

"Zar zor," dedi Serena. "Neler oldu? Sorun ne? Blair benim hakkımda sana bir şey mi söyledi?"

Nate, içgüdüsel olarak ceketinin cebine uzandı ve içine sakladığı viski şişesini yokladı. Serena'nın, güzel, üzgün gözlerinden kaçarak bakışlarını mermer zemine çevirdi.

"Geri dönmeliyiz," dedi Nate, hızlanarak.

"İyi," dedi Serena, onu arkadan yavaşça takip ederken.

Boğazında yine o acı, tuzlu tat, yani gözyaşlarının tadı vardı. Onları şu anda çok uzun zamandır içine atıyordu ve büyük bir gel-git dalgasının yaklaştığını hissedebiliyordu. Bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacak ve kendini durduramayacaktı.

Nate ve Serena, tekrar masada yerlerini aldıklarında Chuck, bilmiş bilmiş onlara sırıttı. *Nasıldı?* diyordu sanki suratı. Serena, ona bir yumruk atmak istedi.

Bir bardak kahve daha sipariş etti ve dört çay kaşığı şekeri kahvenin içine boşalttı. Kahveyi öyle bir karıştırıyordu ki, sanki bardağın, tabağının ve masanın içinden bir delik açıp hiç durmadan ağlayabileceği ve hiç kimsenin onu bulamayacağı yaşlı bir firavunun mezarına doğru tünel kazacakmış gibiydi.

Nate bir Bloody Mary sipariş etti.

"Fondip öncesi bardaklar yukarı!" dedi Chuck neşeyle, kendi bardağını Nate'inkine çarptıktan sonra koca bir yudum alırken.

Blair masaya geri dönmüştü. Krem brüle tatlısını çoktan mideye indirmişti ve şimdi de annesininkinin üzerinde çalışıyordu. İçi bir sürü tavuk kürtajıyla doluydu fakat umurunda değildi, zaten bir dakika içinde hepsini kusacaktı.

"Hey, Blair," dedi Nate usulca, Blair'ın, bir şangırtıyla kaşığını düşürmesine neden olarak. Nate gülümsedi ve masanın karşına doğru eğildi. "Leziz görünüyor," dedi. "Ben de bir lokma alabilir miyim?"

Blair'ın eli, kalbine rağmen, gergin bir biçimde, telaşla titredi. Seksi Nate. Onun Nate'i. Tanrım, onu istiyordu. Ama o kadar da kolay pes etmeyecekti. Onun da gururu vardı.

Blair, sakinliğini yeniden kazandı ve içkisine uzanıp geri kalanını bir yudumda bitirerek tabağını Nate'e uzattı. "Gerisi senin olabilir," dedi ve ayağa kalktı. "İzninizle." Sonra da bayanlar tuvaletinde parmağını gırtlağına sokmak üzere, topuklarıyla takırdayarak uzaklaştı.

Hoş kız!



Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

Bence Sunday *Times*'ın Giyim Tarzı bölümündeki resimde ***S***, oldukça tatlı görünüyordu. Oysaki bir okul günü onun martinileri tokuşturduğunu gören öğretmenleri bu durumdan pek de etkilenmemiştir. Doğrusunu söylemem gerekirse, ben bu tür şeylerden sıkıldım. Demek istediğim, her toplu taşıma aracı kullandığımızda onun resmini görmek zorunda kalmamız artık yetti, değil mi? Halbuki *sizin* bundan henüz bıkmadığınız yeterince açık.

E – Postalarınız

S: sevgili dk,
galerideki gösteriye gittim ve senin resmini aradım. çok seksi. senin yazılarına da bayılıyorum. yıkılıyorsun.
- Büyükhayran

C: Sevgili Büyükhayran,
Röntgenci olmadığın sürece sanırım, koltuklarım kabardı.
- DK

S: Sevgili Dedikoducu Kız,
S'nin resmini gazetede gördüğüm anda aklıma bir fikir geldi!!! Sen ***S*** misin? Eğer öyleysen, çok sinsisin. Ayrıca babam da seni çok seviyor ve senden bir kitap yazmanı istiyor. Bir sürü bağlantısı var. Eğer bana kim olduğunu söylersen seni çok ünlü yapabilir.
- JNYHY

C: Selam, JNYHY,
Asıl sen çok sinsisin. Övünmek için falan söylemiyorum ama ben zaten ünlü sayılırım. Ünlü olmamak daha iyi. Sana kim olduğumu söylemeyişimin en büyük nedeni de bu zaten.
- DK

Kim, Kiminle, Nerede

D, muhteşem bir **Armani** smokini **Barneys**'e iade ederken ve resmi bir mağazadan, daha az muhteşem olan bir smokin kiralarken görüldü. Kız kardeşi ***J***, her ne kadar tangalardan korksa da **La Petite Coquette** mağazasından kendine iç çamaşırı alırken görüldü. ***N***, Central Park'ta koca bir torba esrar satın alırken görüldü. Bana yeni bir şey söyleyin artık. ***B***, yine **J.Sisters**'da ağda yaptırırken görüldü. Eskisi kaşındırmaya başlamış olmalı. ***S***, ayak tırnaklarının kuruması için ayaklarını pencereden dışarı çıkarırken görüldü. Onun bütün hayatı boyunca evinde bu kadar çok zaman geçirdiğini sanmıyorum. Belki de kendine bir kedi falan almalı. Miyav.

İKİ SORU

Birincisi: Eğer davet edilmediğiniz bir partiden haberiniz olsaydı, sırf insanları sinir etmek için bile gitmez miydiniz? Ben giderdim.

İkincisi: Eğer partiye gitmeye karar verdiyseniz, bütünüyle muhteşem görünüp herkesin erkek arkadaşını çalarak insanların burunlarını yere sürtmek istemez misiniz? *Kesinlikle.*

Ama ***S***'nin ne yapmaya karar vereceğini kim bilebilir ki? O kız sürprizlerle dolu...

En azından bizler pedikürümüzü yaptırırken, kaşlarımızı aldırırken ve gözeneklerimizi sıkıştırırken hepimize birden düşünecek bir şeyler verdim.

Partide görüşürüz!

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

kalbin değişimi

"Çirkin, çirkin, çirkin," dedi Serena, yeni siyah elbisesini top gibi büküp yatağının üzerine fırlatarak.

Muhteşem bir Tocca elbisesi mi? Hadi ama, o elbise nasıl çirkin olabilir ki?

Serena, o hafta her gün, üzerinde koyu kızıl renkli üniformasıyla okula gitti, eve geldi, biraz televizyon izledi, akşam yemeği yedi, biraz daha televizyon izledi ve uyudu. Hatta biraz ödev bile yaptı. Ailesi, öğretmenleri ve okulda yanından geçen kızlara belki bir selam vermenin dışında başka kimseyle konuşmadı. Artık insanların tam olarak anımsayamadığı fakat bir zamanlar herkes tarafından tanınan, eski kimliğinin bir gölgesi gibi kendini sanki yarı oradaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Hayatında ilk defa, kendini çirkin ve tuhaf hissediyordu. Gözleri ve saçları kendine çok şapşal görünüyordu, o güzel gülümseyişi ve o sakin tavırları bir sonraki uyarıya kadar yok olmuştu.

Artık günlerden cuma, yani *Dudakları Öp* partisi günüydü. İşte bir türlü cevap veremediği soru da buydu: Gitmeli mi, yoksa gitmemeli miydi?

Eskiden, bunun gibi şık partilerden önce Serena ve arkadaşları gecenin yarısını hep birlikte giyinerek, bir sürü cin tonik içerek, iç çamaşırlarıyla etrafta dans ederek ve çılgın kıyafetler deneyerek geçirirdi. Ama bu gece Serena, dolabını tek başına altüst ediyordu.

Dolabında, Rigfield'da dikenli tellere takıldığı için tek bacağında bir yırtık olan kot pantolonu vardı. Dokuzuncu sınıftayken Noel balosuna giydiği beyaz saten elbisesi. Erkek kardeşinin eski deri ceketi. İki yıl önce sokağa atılmış olması gereken yırtık pırtık tenis ayakkabıları. Ve bu da ne? Kırmızı yün kazak: Nate'in. Serena, kazağı yüzüne yaklaştırdı ve kokladı. Nate gibi kokmuyordu, kendisi gibi kokuyordu.

Dolabın arkalarına doğru bir yerde, Serena'nın seçkin bir mağazadan Blair'la birlikte aldığı saçaklı siyah kadife bir elbise duruyordu. İçki içerken, dans ederken, iyi vakit geçiren insanlarla dolu kocaman bir evde, köşede durup dekoratif bir biçimde dinlenirken giyilecek bir elbiseydi. Elbise, Serena'ya onu aldığı zamanlardaki iyi-günler kızını hatırlattı, yani iki hafta öncesine kadarki kendi eski halini. Üzerindeki bornozun yere düşmesine izin verdi ve elbiseyi başından aşağı geçirdi. Belki de elbise ona biraz kuvvet verebilirdi.

Çıplak ayakla, kendi siyah elbise-kravat olayları için hazırlanan anne ve babasının giyinme odasına gitti.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Serena, onların önünde ufak bir dönüş yaparken.

"Ah, Serena, *onu* giymeyeceksin. Bana onu giymeyeceğini söyle," diyerek hayret etti annesi, boynuna uzun bir inci kolye bağlarken.

"Elbisenin nesi var ki?" dedi Serena.

"Eski, sakil bir şey," dedi Bayan van der Woodsen. "Büyük annemin gömüldüğünde üzerindeki elbise gibi bir şey."

"Geçen hafta sonu annenle birlikte aldığın elbiselere ne oldu?" diye öne sürdü Bay van der Woodsen. "Partiye giymen için de bir şeyler almamış mıydınız?"

"Elbette aldık," dedi Bayan van der Woodsen. "Çok hoş, siyah bir elbise aldı."

"O elbiseyle tombul bir rahibeye benziyorum," dedi Serena, yüzünü buruşturarak. Ellerini kalçalarına koydu ve annesinin boy aynasının önünde poz verdi. "Ben bu elbiseyi seviyorum. Bir kişiliği var."

Annesi onaylamayan bir şekilde iç geçirdi. "Blair ne giyecek?" diye sordu.

Serena annesine baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Normal şartlar altında, iç çamaşırına kadar, Blair'ın ne giyeceğini tam olarak bilmesi gerekti. Blair da ayakkabı alışverişine birlikte gitmeleri için ısrar edecekti çünkü eğer yeni bir elbise aldıysanız beraberinde yeni bir çift ayakkabı da almalıydınız. Blair ayakkabıları severdi.

"Blair, herkese modası geçmiş kıyafetler giymesini söyledi," diye yalan söyledi Serena.

Serena, odasındaki telefonun çaldığını duyduğunda annesi tam da cevap vermek üzereydi. Nate özür dilemek için mi arıyordu? Blair mıydı? Telefona cevap vermek için etrafındakileri itip kakarak çıplak ayakla koridorda hızla koştu Serena.

"Alo?" dedi nefes nefese.

"Seni şıllık. Ne zamandır aramadığım için üzgünüm."

Serena derin bir nefes aldı ve yatağının üzerine oturdu. Arayan, kardeşi Erik'ti.

"Selam," dedi.

ri yaparken hayal etmekte hiç sorun yaşamadı. Serena'yla birlikteyken her şey mümkündü.

Gümüş bir ışıltı gözüne çarptı. Bu, Serena'nın başucunda tuttuğu, içi onun bebeklik dişleriyle dolu olan ufak gümüş kutuydu. Nate, ne zaman ona gelse, içi kadifeyle kaplı kutuyu açarak bütün dişlerin hâlâ orada olup olmadığını görmek için bakardı. Ama bu sefer değil. Görünüşe göre artık Serena, o dişlerini kaybeden ufak kız değildi.

Nate kendini ondan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Chuck'ın atkısını yerden kaptı ve üzerinin kusmukla lekelendiğini fark etmeden onu yatağa fırlattı. Sonra da Serena'ya bir kere daha bakmaksızın kapıyı ardından çarparak evden çıktı.

Korkak.

Kapının kapanma sesiyle Serena gözlerini açtı ve kusmuğunun kokusunu soludu. Öğürerek yatak örtülerini geriye attı ve banyoya koştu. Beyaz porselen lavabonun kenarlarını kavrayarak içine öğürdü ve harcadığı gayret yüzünden vücudunun her yanı ağrıdı. Hiçbir şey çıkmadı. Serena, duşun suyunu olabildiğince sıcak açtı ve nemli Gucci elbisesini başından çekip çıkartarak onu yere bıraktı. Tek ihtiyacı, iyi, sıcak bir duş ve biraz da keseydi.

Yarın yepyeni biri gibi iyi olacaktı.

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

BEKÂRET MESELESİ

N'ye inanabiliyor musunuz? ***B*** payından güzel bir dilim almaya *bu kadar* yakındı, eğer ne demek istediğimi anladıysanız. Sanırım ***N***'nin kendine hâkim olmasını, o sosisliyi yerinde tutma kabiliyetini takdir etmemiz gerekiyor. Ama eminim ki, ***N***'nin ağzını kapalı tutması ve ona karşı asil davranmaya çalışarak ***S***'yle birlikte geçirdikleri zamanı anlatmak yerine işine devam etmesi, ***B*** için çok da büyük bir sorun olmazdı. Demek istediğim, ***B*** şimdi bekâretini kiminle kaybedecek?

Oğlanlar hakkında yanılmışım. Her zaman, onların bir bakireyi avlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacağını düşünürdüm. Demek istediğim, ***B***'nin bunu daha önce hiç yapmadığı *fikrinden* ***N***'nin hoşlanacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe bakılırsa, o buna hiç de önem vermiyor. Tek yaptığı şey onunla seks yapmayı, kocaman bir sigara içmeden ve bir şişe viskinin yarısını mideye indirmeden başa çıkamayacağı kocaman bir mesele haline getirmek. Çok sinir bozucu.

N de ***S***'nin vücudu üzerine atlamakta çok aceleciydi ve hepimiz de onun bakire olmadığını biliyoruz.

Belki de ***N***'nin sadece yüksek ahlak standartları var.

Ah, bu da benim ondan daha fazla hoşlanmama neden oluyor.

E – Postalarınız

S: Selam dedikoducu kız,
S'yi Tribeca Star'da bir oğlanla yukarı çıkarken gördüm. tükenmiş haldeydi. bir an kapıyı çalarak içeri girip orada bir parti ya da

başka bir şey olup olmadığını görmek için şeytan beni dürttü fakat caydım. sadece senin tavsiyeni istedim. sence benle yapar mı? demek istediğim oldukça kolay biri gibi görünüyor.
- Coop



Sevgili Coop,
Eğer sen sormak zorunda olan erkeklerden biriysen o zaman muhtemelen hayır. ***S***, bir aşifte olabilir ama kusursuz bir zevki var.
- DK

Kim, Kiminle, Nerede

Sadece bir kişi: Lexington'daki burrito yerinde, kasanın arkasındaki şirin kızla sohbet eden ***N***. Kız ona fazladan avokado sosunu bedavaya verdi. Evet, eminim öyledir.

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

batı yakalılar barneys'e değil, bonkers'a gider

"Dan," diye fısıldadı Jenny, ağabeyinin omzunu dürterken. "Uyan."

Dan, bir elini gözlerinin üzerine attı ve çarşafları tekmeledi. "Git buradan. Bugün Cumartesi," diye mırıldandı.

"Lütfen uyan," diye sızlandı Jenny. Yatağın üzerine oturdu ve Dan, öfkeyle ona bakmak için kolunu gözlerinden çekene kadar ağabeyini devamlı dürtükledi.

"Sorunun ne ya?" dedi Dan. "Beni rahat bıraksana."

"Hayır," diye üsteledi Jenny. "Alışverişe gitmemiz gerek."

"Anladık," dedi Dan. Olduğu yerde yuvarlanarak başını duvara çevirdi.

"Lütfen, Dan. Cuma günkü parti için kendime bir elbise almam gerek ve sen de bana yardım etmek zorundasın. Babam bana kredi kartını verdi. Senin de bir smokin alabileceğini söyledi." Jenny kıkırdadı. "Artık biz de smokinlere, elbiselere ve diğer bütün saçmalıklara ihtiyaç duyan şımarık kokuşmuş çocuklara dönüşüyormuşuz."

Dan olduğu yerde bir kere daha yuvarlandı. "Ben partiye gitmiyorum," dedi.

"Kes sesini. Evet gidiyorsun. Gidiyorsun ve Serena'yla buluşup onunla dans ediyorsun. Ben sizi tanıştırırım. Gerçekten çok iyi biri," diye mırıldandı sevinçle Jenny.

"Hayır," dedi Dan inat ederek.

"Şey, en azından bir elbise seçmemde bana yardımcı olabilirsin," diyerek somurttu Jenny. "Çünkü ben gidiyorum. Ve güzel görünmek istiyorum."

"Babam seninle gelse, olmaz mı?" diye sordu Dan.

"Evet, doğru. Güzel görünmek istiyorum dedim," diyerek alay etti Jenny. "Sen, babamın bana ne dediğini biliyor musun? Şöyle dedi, 'Sears'a gidin, orası *emekçi sınıfı* mağazası.' O da ne demekse. Sears'ın nerede *olduğunu* bilmiyorum, tabii hâlâ öyle bir yer varsa. Her neyse, ben Barneys'e gitmek istiyorum. Bir gün oraya gideceğime hayatta inanmazdım. Eminim Serena van der Woodsen ve Blair Waldorf gibi insanlar oraya her gün gidiyordur."

Dan yatağında doğruldu ve yüksek sesle esnedi. Jenny, tepeden tırnağa giyinmişti ve kıvırcık saçlarını at kuyruğu yapmıştı, gitmek için hazırdı. Hatta ceketi ve ayakkabıları bile üzerindeydi. O kadar şirin ve istekli görünüyordu ki, ona hayır demek çok güçtü.

"Sen tam bir baş belasısın," dedi Dan, yataktan kalkıp sendeleyerek banyoya doğru giderken.

"Beni sevdiğini biliyorsun," diye bağırdı Jenny onun arkasından.

Dan'in bildiği kadarıyla Barneys, mümkün olan en adi şekilde gülümseyerek ona kapıyı açan herifine kadar, pislik tiplerle doluydu. Ama Jenny buraya bayılmıştı ve her ne ka-

dar daha önce hiç gelmemiş olsa da, görünüşe göre bu yerle ilgili her şeyi biliyordu. Asla satın alamayacağı tasarımcı elbiseleriyle dolu olan aşağı kata hiç bulaşmaması gerektiğini de biliyordu, bu yüzden dosdoğru en üst kattaki Co-op'a yöneldi. Asansör kapıları açıldığı andaysa, Jenny ölmüş de cennete gitmiş gibiydi. Askılarda o kadar çok güzel elbise vardı ki, onlara bakmak bile salyalarının akmasına neden oluyordu. Her birini denemek isterdi fakat elbette bunu yapamazdı.

Göğüs ölçünüz 90'sa biraz sınırlanmış olursunuz. Ve kesinlikle de *yardıma* ihtiyacınız vardır.

"Dan, şu bayandan bu elbisenin bana göre olanını bulmam için yardımcı olmasını isteyebilir misin?" diye fısıldadı Jenny, parmağıyla boncuk askılı, belden aşağı daracık inen mor kadife elbiseyi işaret ederek. Elbisenin etiketini kaldırdı. Altı yüz kâğıt.

"Yüce İsa!" dedi Dan, Jenny'nin omzu üzerinden elbisenin fiyatına bakarak. "Hayatta olmaz."

"Sadece eğlence olsun diye deneyeceğim," diye ısrar etti Jenny. "Almayacağım." Elbiseyi kendi üzerinde tuttu. Korsajı göğüs uçlarını zar zor kapatacaktı. Jenny bir iç geçirdi ve elbiseyi tekrar askıya astı. "Lütfen o bayandan bana yardımcı olmasını ister misin?" diye yineledi.

"Neden sen soramıyormuşsun?" dedi Dan. Ellerini fitilli kadife pantolonunun ceplerine soktu ve ahşap şapka askısına yaslandı.

"Lütfen?" dedi Jenny.

"İyi."

Dan, donmuş sarı saçları olan yabani görünüşlü kadına doğru ilerledi. Kadın, bütün hayatı boyunca mağazalarda çalışmış ve yılda sadece bir kez tatile çıkıp o zaman da At-

lantic City ya da New Jersey'ye gitmiş gibi duruyordu. Dan, onu deniz kenarındaki tahta kaldırımlarda durmuş, Virginia Slims sigaralarını ardı ardına içerken ve mağazadaki kızların o olmadan işleri nasıl götürdükleri hakkında endişelenirken hayal etti.

"Size yardımcı olabilir miyim, delikanlı?" diye sordu kadın Dan'e. İsim kartında "Maureen" yazıyordu.

Dan gülümsedi. "Merhaba. Acaba kız kardeşime güzel bir elbise bulmasında yardımcı olabilir misiniz? İşte orada." O sırada, kollarında fırfırları olan, önden açık, kırmızı, ipek bir elbisenin etiketini incelemekte olan Jenny'yi işaret etti. Jenny ceketini çıkarmıştı ve üzerinde beyaz bir tişört vardı. Dan bunu inkâr edemezdi. Jenny'nin göğüsleri gerçekten de kocamandı.

"Evet, elbette," dedi Maureen, istekli bir biçimde Jenny'ye doğru yöneldi.

Dan, olduğu yerde kaldı ve kendini tamamen buranın dışındaymış gibi hissederek odada etrafına bakındı. Arkasında tanıdık bir ses duydu.

"Rahibeye benziyorum anne, yemin ederim. Bu yanlış seçim."

"Ah, Serena," dedi başka bir ses. "Bence çok güzel. Peki ya yakasının bir düğmesini daha açsan. İşte. Gördün mü? Tam Jacqueline Kennedy tarzı."

Dan hızla arkasına döndü. Uzun boylu, orta yaşlı, Serena'nın renklerinde bir kadın, bedeninin yarısı dışarıda, yarısı da perdeli soyunma odasının içinde, ayakta duruyordu. Perde hafifçe aralanmıştı ve Dan, Serena'nın saçının birazını, boyun kemiğini, tırnakları koyu kırmızı renkte ojeyle boyanmış çıplak ayağının tekini görebildi. Yanakları yandı ve asansöre doğru adeta kaçtı.

"Hey, Dan, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Jenny. Kollarında çoktan yüksek bir elbise yığını vardı ve Maureen de kendisine destekli sutyenler ve en son çıkan, hatları küçük gösteren iç çamaşırlarıyla ilgili her çeşit tavsiyede bulunurken aynı zamanda da becerikli bir şekilde askıları karıştırıyordu. Jenny, bundan daha mutlu olamazdı.

"Erkek bölümüne bakacağım," diye geveledi Dan, Serena'yı fark ettiği tarafa gergin bir biçimde bakarak.

"Tamam," dedi Jenny neşeyle. "Seninle kırk beş dakika içinde orada buluşuruz. Eğer yardımına ihtiyacım olursa, seni cep telefonundan ararım."

Dan başını salladı ve kapısı açıldığı anda asansörün içine atıldı. Aşağıda erkek bölümünde Dan, avare avare dolanarak bir tezgâha gitti ve ellerine Gucci kolonyasından döktü. Güçlü, İtalyan erkek kokusu yüzünden burnunu büktü. Ellerini yıkayıp kokudan kurtulabileceği bir banyo bulmak amacıyla insanın gözünü korkutan tahta odanın içinde etrafına bakındı. Banyo yerine, üzerinde gece kıyafeti olan bir manken ve yanında da smokinlerle dolu bir reyon buldu. Dan, parmaklarıyla ceketlerin kaliteli kumaşını elledi ve markalarına baktı. Hugo Boss, Calvin Klein, DKNY, Armani.

Kendini, üzerinde Armani smokini ve kolunda Serena'yla birlikte, bir limuzinden inerken hayal etti. Etraflarında bangır bangır müzik çalarken onlar partiye giden kırmızı halı boyunca yürüyecekler ve insanlar da onlara dönüp sessizce "Ah," diyecekti. Serena, o mükemmel ağzını Dan'in kulağına bastıracaktı. "Seni seviyorum," diye fısıldayacaktı. Sonra da Dan duracak ve onu öpüp kucağına alarak tekrar limuzine taşıyacaktı. Partiyi boş ver. Yapacak başka işleri olacaktı.

"Size yardımcı olabilir miyim, bayım?" diye sordu satış görevlisi.

Dan birden arkasına döndü. "Hayır. Ben..." Bir an tereddüt etti ve saatine baktı. Jenny, yukarıda saatlerini harcayacaktı ve neden kendisi de aynı şeyi yapmamalıydı ki? Orada olduğu süre boyunca yani. Armani smokini aldı ve onu satış görevlisine uzattı. "Bunun bana uygun bedenini deneyebilir miyim?" dedi.

Kolonya beynine kadar gitmiş olmalıydı.

Jenny ve Maureen, bütün reyonların hepsini tamamen taramıştı ve Maureen, soyunma odalarından birini, farklı bedenlerde düzinelerce seçenekle doldurmuştu. Jenny'nin sorunu bedeninin sadece iki, fakat göğsünün en azından sekiz beden olmasıydı. Maureen, bir şeylerden fedakarlık ederek altı bedeni tercih edip elbisenin büstünü genişletip diğer her yerini de daraltmayı düşündü.

İlk birkaç elbise birer felaketti. Jenny, sutyeninin kancasından kurtarmayı denerken az kalsın bir tanesinin fermuarını patlatıyordu. Bir diğeriyse göğüslerine ulaşamamıştı bile. Üçüncüsü bütünüyle açık saçıktı. Dördüncüsü, parlak turuncu rengi ve sanki biri bıçakla kesmiş gibi etrafında dönen gülünç fırfırları dışında bedenine uymuş sayılırdı. Jenny, Maureen'i bulmak için başını perdenin arasından çıkardı. Yan tarafta Serena ve annesi soyunma odasından çıkıp kasaya gitmek üzereydi.

"Serena!" diye bağırdı Jenny, hiç düşünmeden. Serena arkasını döndü ve Jenny kıpkırmızı oldu. Aptal fırfırları olan, parlak turuncu bir elbise giyerken Serena van der Woodsen'la konuştuğuna inanamıyordu.

"Selam, Jenny," dedi Serena, ona tatlı tatlı, bir ışıltıyla bakarken. Serena onun yanına gitti ve Jenny'yi yanaklarından öptü. Jenny onun nefesini içine çekti ve kendine çekidüzen vermek için perdeye sarıldı. Az önce Serena van der Woodsen onu öpmüştü.

"Vay canına, çılgın bir elbise," dedi Serena. Jenny'nin kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. "Yanında annen olmadığı için şanslısın. Mağazadaki en çirkin elbiseyi alarak kazıklandım." Serena elbiseyi yukarı kaldırdı. Elbise uzun, siyah ve tam anlamıyla olağanüstüydü.

Jenny, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Annesiyle birlikte alışveriş yapmaktan şikâyet edecek tipte bir kız olmayı diledi. Güzel bir elbisenin çirkinliğiyle ilgili şikâyet edecek tipte kızlardan biri olmayı diledi. Ama öyle değildi.

"Her şey yolunda mı tatlım?" dedi Maureen, onlara doğru yaklaşarak Jenny'ye elbiseleriyle birlikte denemesi için askısız bir sutyen uzatırken.

Jenny sutyeni aldı ve yanakları al al, Serena'ya baktı. "Sanırım bunları denemeye devam etsem iyi olur," dedi. "Pazartesi görüşürüz, Serena."

Jenny, perdeyi kapadı fakat Maureen tekrar birkaç santim araladı. "Bu güzel görünüyor," dedi, onaylar bir biçimde turuncu elbiseye doğru başını sallayarak. "Sana uymuş."

Jenny suratını buruşturdu. "Siyahı var mı?" diye sordu.

"Ama sen siyah için çok gençsin," dedi Maureen, yüzünü asarak.

Jenny de ona karşı yüzünü astı ve bir yığın geri çevrilen elbiseyi Maureen'e uzatarak, kuvvetle perdeyi onun suratına kapattı. "Yardımın için teşekkürler," diye bağırdı. Turuncu elbiseyi hızla başından çekip çıkardı ve üzerindeki sutyeni de fırlatarak kendi başına seçmiş olduğu siyah, dar sa-

ten elbiseye uzandı. Sutyen giymeden elbiseyi başından geçirdi ve elbisenin bütün vücudundan kayarak aktığını hissetti. Aynaya baktığında ufak Jenny Humphrey'nin, soyunma odasından yok olduğunu gördü. Onun yerinde tehlikeli, sürtük bir seks tanrıçası duruyordu.

Bir çift ince topuklu ayakkabı, bir tanga ve biraz da Chanel *Vamp* ruju ilavesiyle artık gitmek için hazırdı. Bu kadın da işten hiç anlamıyordu. Hiçbir kız, siyah giymek için *asla* çok genç değildir.

pazar brançı

Pazar sabahı geç vakitlerde Metropolitan Sanat Müzesi merdivenleri insanlarla dolup taşıyordu. Çoğunlukla turistler ve kültürlü görünüp arkadaşlarına böbürlenebilmek için kısa bir tura gelen yerliler vardı.

İçeride, Mısır kanadında, bütün müze kurul üyeleri ve onların aileleri için branç servisi yapılıyordu. Mısır kanadı, gece partileri için enfes bir ortamdı, modern cam duvarlarından içeri sızan ay ışığıyla birlikte egzotik ve ışıldayan altından yapılmış bir yerdi. Ancak branç için kesinlikle yanlış seçimdi. Zira Mısırlı Firavunlar bununla gerçekten pek bağdaşmıyordu. Artı, sabah güneşi, eğimli cam duvarlarda öyle keskin parlıyordu ki, en hafif biçimde akşamdan kalma adamın bile kendini her zamankinden on kat kötü hissetmesine neden oluyordu.

Hem zaten branç kim icat etmiş ki? Pazar sabahı olunabilecek en mantıklı yer yataktır.

Odanın içi geniş yuvarlak masalar ve yüzleri taptaze keselenmiş Yukarı Doğu Yakası sakinleriyle doluydu. Eleanor Waldorf, Cyrus Rose, van der Woodsenlar, Bassler, Archi-

baldlar ve onların çocuklarının hepsi oradaydı, hepsi aynı masanın etrafında oturuyordu. Blair, aksiliği üstünde bir halde, Cyrus ve annesinin arasında oturuyordu. Nate, cuma gününden beri zaman zaman çekmiş, sarhoş olmuş ya da kendinden geçmişti ve sanki az önce uyanmış gibi darmadağınık ve sersem gibi görünüyordu. Serena'nın üzerinde, bir gün önce annesiyle birlikte gittiği alışverişten aldığı yeni elbiselerinden biri vardı ve yüzünü çevreleyen yumuşak katlar verdirerek saçına yeni bir kesim yaptırmıştı. Her zaman olduğundan çok daha güzel görünüyordu fakat altı bardak kahvenin ardından hem gergin hem de her an patlamaya hazırdı. Tek rahat görünen kişi, mutlu mutlu Bloody Mary'sini içmekte olan Chuck'tı.

Cyrus Rose, somonlu pırasalı omletini ikiye böldü ve doğrudan çavdar ekmeğinin üzerine koydu. "Yumurta diye aşerip duruyordum," dedi iştahla ekmeğini ısırırken. "Vücudunuz size bir şeye ihtiyacınız olduğunu söylediğinde bunun ne olduğunu bilir misiniz?" dedi ortaya. "Benimki, 'Yumurta, yumurta, yumurta!' diye bağırıyor."

Ve benimki de, 'kahrolası çeneni kapat' diye bağırıyor, diye düşündü Blair.

Blair tabağını ona doğru itti. "İşte, benimkini de al. Yumurtadan nefret ederim," dedi.

Cyrus tabağı geri itti. "Hayır sen büyüme çağındasın. Benden çok daha fazla ihtiyacın var."

"Yumurtanın insanın saçlarını parlattığını duydum," diye ekledi Misty Bass.

Blair başını salladı. "Ben tavuk kürtajlarını yemem," dedi inatla. "Öğürmeme neden oluyorlar."

Chuck masanın karşısından uzandı. "Eğer sen istemiyorsan ben yerim."

"Ah, bana bak, Chuck," diye gıdakladı Bayan Bass. "Domuzcuk gibi davranma."

"Onları istemediğini söyledi," dedi Chuck. "Değil mi, Blair?"

Blair, Chuck'ın her iki yanında oturan Serena ve Nate'e bakmamak için gayret ederek tabağını ona uzattı.

Serena o sırada, omletini Scrabble parçaları gibi ufak kareler halinde kesmekle meşguldü. Onlardan yüksek kuleler yapmaya başladı.

Nate göz ucuyla onu izliyordu. Ayrıca Chuck'ın ellerini de izliyordu. Nate, Chuck'ın ellerinin, ne zaman gözden kaybolup masa örtüsünün altına girseler, Serena'nın bacaklarının üzerinde olduğunu hayal ediyordu.

"Bugünkü *Times*'ın, Giyim Tarzı bölümünü gören var mı aranızda?" diye sordu Cyrus, masanın etrafına bakarak.

Serena'nın, başı bir anda yukarı fırladı. Remi kardeşlerle olan resmi. O resmi çoktan unutmuştu.

Dudaklarını buruşturdu ve ailesinden ya da masadaki herhangi birinden bir sorgulama gelmesini bekleyerek oturduğu sandalyenin içine gömüldü. Ama hiçbir sorgulama gelmedi. Onları utandıran konular üzerinde durmamak, ailesinin sosyal şifrelerinin bir parçasıydı.

"Bana kremayı uzatır mısın, Nate tatlım?" dedi Blair'ın annesi Serena'ya gülümserken.

Ve işte bu kadardı.

Nate'in annesi boğazını temizledi. "*Dudakları Öp* partisi nasıl gidiyor, Blair? Siz kızlar, hepiniz hazır mısınız?" diye sordu çayını bir yudumda bitirerek.

"Evet, hepimiz hazırız," diye cevap verdi nazikçe Blair. "En sonunda bütün davetiyeleri de hallettik. Perşembe günü okuldan sonra da Kate Spade hediye çantalarını yollayacak."

"Eskiden düzenlediğim o sosyeteye tanıtma danslarını hatırlıyorum da," dedi Bayan van der Woodsen, yüzünde hülyalı bir ifadeyle. "Ama bizi her zaman endişelendiren şey oğlanların gelmemesiydi." Nate ve Chuck'a gülümsedi. "Bu konuyla ilgili siz ikiniz yüzünden endişelenmemize gerek yok, değil mi?" dedi.

"Her şeyimle partideyim," dedi Chuck, Blair'ın omletini bıçaklarken.

"Orada olacağım," dedi Nate. O sırada kendisine bakmakta olan Blair'ı göz göze geldi

Nate'in üzerinde, Blair'ın ona Sun Valley'de verdiği yeşil kaşmir kazak vardı. Altın kalpli olan.

"İzninizle," dedi Blair. Sonra da aniden ayağa kalkarak masadan ayrıldı.

Nate onu takip etti.

"Blair!" diye bağırdı, diğer masalar arasından kendine yol açıp odanın karşısındaki bir masadan ona el sallayan arkadaşı Jeremy'yi görmezden gelerek. "Bekle."

Blair, arkasını bile dönmeden daha da hızlı yürümeye başladı, topukları beyaz mermer yerin üzerinde çınlıyordu.

Tuvaletlere giden koridora ulaştılar. "Hadi, Blair. Üzgünüm, tamam mı? Lütfen, konuşabilir miyiz?" diye bağırdı Nate.

Blair, bayanlar tuvaletinin kapısına ulaştı ve arkasına dönerek kapıyı geride kalan eliyle hafifçe araladı.

"Beni rahat bırak, olur mu?" dedi keskin bir tavırla ve içeri girdi.

Nate, elleri ceplerinde düşünceli bir halde kapının dışında bir süre dikildi. O sabah, Blair'ın ona hediye ettiği yeşil kazağını giyerken, bir koluna dikilmiş olan minik, altın kal-

bi bulmuştu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti fakat o kalbi oraya koyanın Blair olduğu yeterince açıktı. Nate ilk defa, Blair'ın, onu sevdiğini söylerken bunu gerçekten kastetmiş olduğunun farkına vardı.

Oldukça gergin bir durumdu. Aynı zamanda da oldukça övünç vericiydi. Bu durum, Nate'in bir bakıma onu geri istemesine neden oldu. Kıyafetlerinizin içine her kız altın kalpler dikmezdi ne de olsa.

Nate'in buna hakkı vardı.

Serena'nın acilen işemeye ihtiyacı vardı ancak Blair'la aynı anda tuvalette olmaya cesaret edemiyordu. Oysa Blair ve Nate'in gitmelerinden beş dakika sonra Serena, kendini daha fazla tutamaz hale geldi. Ayağa kalktı ve bayanlar tuvaletine doğru yol aldı.

Masalarının yanında geçerken tanıdık bir sürü yüz Serena'ya bakmak için bakışlarını kaldırdı. Bir garson ona bir kadeh şampanya ikram etti. Ama Serena başını salladı ve aceleyle mermer koridordan geçerek tuvaletlere gitti. Arkasındaki, çabuk, ağır ayak seslerinin çıkardığı sesi duydu ve döndü. Gelen, Cyrus Rose'du.

"Eğer tatlı yemek istiyorsa Blair'a acele etmesini söylersin, öyle değil mi?" dedi ona.

Serena başıyla onayladı ve bayanlar tuvaletinin kapısını açtı. Blair ellerini yıkıyordu. Gözlerini doğrudan lavabonun üzerindeki aynada Serena'nın yansıyan görüntüsüne dikerek bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Cyrus, eğer tatlı yemek istiyorsan acele etmen gerektiğini söyledi," dedi Serena, aniden kabinin içine girip kapıyı çarparak. İç çamaşırını indirdi ve işemeye çalıştı fakat Blair hâlâ içerideyken bunu yapamadı.

Serena kendine inanamıyordu. O ve Blair, kaç kere birlikte tuvalete girip işedikleri sırada konuşup kahkahalar atmıştı? Sayılamayacak kadar fazla. Şimdiyse Serena, Blair'ın varlığında kendini o kadar gerilmiş hissediyordu ki işeyemiyordu bile. Bu durum tam anlamıyla beynine veriyordu.

Bir an rahatsız edici, sessiz bir duraklama oldu.

Siz de o rahatsız edici duraklamalardan *nefret* etmez misiniz?

Serena, Blair'ın tuvaletten çıkmadan önce, "Tamam," dediğini duydu.

Kapı çarpılarak kapandı ve Serena rahatlayarak işemeye başladı.

Cyrus, erkekler tuvaletinde Nate'i yakaladı.

"Sen ve Blair tartıştınız mı?" diye sordu Cyrus. Pantolonunun fermuarını indirdi ve pisuarın önünde durdu.

Şanslı Nate.

Nate ellerini yıkarken omuz silkti. "Sayılır," dedi.

"İzin ver de tahmin edeyim, seks hakkındaydı, değil mi?" dedi Cyrus.

Nate kızardı ve kâğıt havlu tutacağından bir tane havlu çekti. "Şey, kısmen..." dedi. Gerçekten konuyu açmak istemiyordu.

Cyrus sifonu çekti ve lavabonun orada Nate'e katıldı. Ellerini yıkadı ve parlak pembe renkli, üzerinde sarı aslan kafaları olan kravatını çekiştirmeye başladı. Çok Versace.

Anlamı: *Rüküş.*

"Çiftlerin gerçekten kavga ettikleri konular seks ve paradır," diye öne sürdü Cyrus.

Nate elleri ceplerinde orada öylece durdu.

"Sorun yok, evlat. Sana vaaz vermeye falan niyetim yok. Söz konusu kişi benim gelecekteki üvey kızım. Onun iç çamaşırından içeri nasıl gireceğini sana söylemeyeceğimden adım gibi eminim."

Cyrus, kendi kendine kıkırdadı ve Nate'i ardından bakakalmış bir halde bırakarak tuvaletten çıktı. Blair'ın, Cyrus'ın, annesiyle evlenmeyi planladığından haberdar olup olmadığını merak etti.

Nate musluğu açtı ve yüzüne soğuk su serpti. Aynada kendini inceledi. Erkek arkadaşlarıyla, *Tomb Raider*'a karşı aptalca bir içki oyunu oynayarak gece geç saatlere kadar ayakta kalmıştı. Ne zaman Angelina Jolie'nin meme uçlarını görseler, içki içmek zorundaydılar. Nate, yutabildiği kadar alkolün içinde Serena ve Blair'la ilgili düşüncelerinin hepsini boğmaya çalışmıştı ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu. Yüzü bembeyazdı, gözlerinin altında kahverengimsi halkalar vardı ve yanakları göçmüştü. Bok gibi görünüyordu.

Bu kahrolası branç sona erdiği anda, birkaç arkadaşıyla birlikte parka, güneşin altına gidip sigara içecekti. Her şey için mükemmel tedavi.

Ama ilk başta birazcık Blair'la flört etmesi gerekti. Onu yeniden istemesini sağlamaya yetecek kadar.

Davran oğlum!

Bayanlar tuvaletinden çıktıktan sonra Blair, kendi masasına dönmek yerine Kati ve Isabel'in masasını bulmak için odanın etrafında dolandı.

"Blair! Buraya gel!" diye bağırdı Kati, yanındaki boş sandalyeye eliyle hafifçe vurarak. Aileleri ve onların arkadaşları, sosyalleşmeye çalışarak odayı turluyordu ve bu nedenle bütün masa kızlara kalmıştı.

"Al," dedi Isabel, Blair'a bir bardak dolusu şampanya ve portakal suyu uzatarak.

"Teşekkürler," dedi Blair ve bardaktan bir yudum içti.

"Biraz önce Jeremy Scott Tomkinson geldi ve bizi onunla birlikte parka gitmemiz için ikna etmeye çalıştı," dedi Kati. Kıkırdadı. "Aslında waspoid tarzında biri olarak, bilirsin, tatlı sayılır."

Hey, sağlam kelime!

Isabel, gözlerini yuvarlayarak Blair'a döndü. "Ortam çok sıkıcı değil mi? Senin masan nasıl?"

"Hiç sorma," dedi Blair. "Bil bakalım, kiminle oturuyorum?"

Diğer iki kız, oltaya gelmişti; tahmin etmeye ihtiyaçları yoktu.

"Panolardaki halini gördün mü?" diye sordu Isabel, Blair'a.

Blair başıyla onayladı ve gözlerini devirdi.

"Hem zaten resimdeki de ne?" dedi Kati. "Göbek deliği mi?"

Blair'ın hâlâ hiçbir fikri yoktu. "Kimin umurunda?"

"Hiç utanma duygusu yok," diye ortaya attı Isabel. "Ben şahsen onun için biraz üzülüyorum."

"Ben de," diye katıldı Kati.

"Aman, üzülmeyin," dedi Blair sertçe.

Hırrr.

Nate, Serena'nın bayanlar tuvaletinin kapısını açtığı aynı dakikada erkekler tuvaletinin kapısını açtı. Birlikte koridordan geçerek masaya yürüdüler.

"Nate," dedi Serena, bacaklarının üzerindeki yeni kahverengi kadife eteğine çekidüzen verirken. "Benimle neden konuşmadığını bana lütfen açıklar mısın?"

"Seninle konuşmuyor falan değilim," dedi Nate. "Bak, şu anda seninle konuşuyorum."

"Zar zor," dedi Serena. "Neler oldu? Sorun ne? Blair benim hakkımda sana bir şey mi söyledi?"

Nate, içgüdüsel olarak ceketinin cebine uzandı ve içine sakladığı viski şişesini yokladı. Serena'nın, güzel, üzgün gözlerinden kaçarak bakışlarını mermer zemine çevirdi.

"Geri dönmeliyiz," dedi Nate, hızlanarak.

"İyi," dedi Serena, onu arkadan yavaşça takip ederken.

Boğazında yine o acı, tuzlu tat, yani gözyaşlarının tadı vardı. Onları şu anda çok uzun zamandır içine atıyordu ve büyük bir gel-git dalgasının yaklaştığını hissedebiliyordu. Bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacak ve kendini durduramayacaktı.

Nate ve Serena, tekrar masada yerlerini aldıklarında Chuck, bilmiş bilmiş onlara sırıttı. *Nasıldı?* diyordu sanki suratı. Serena, ona bir yumruk atmak istedi.

Bir bardak kahve daha sipariş etti ve dört çay kaşığı şekeri kahvenin içine boşalttı. Kahveyi öyle bir karıştırıyordu ki, sanki bardağın, tabağının ve masanın içinden bir delik açıp hiç durmadan ağlayabileceği ve hiç kimsenin onu bulamayacağı yaşlı bir firavunun mezarına doğru tünel kazacakmış gibiydi.

Nate bir Bloody Mary sipariş etti.

"Fondip öncesi bardaklar yukarı!" dedi Chuck neşeyle, kendi bardağını Nate'inkine çarptıktan sonra koca bir yudum alırken.

Blair masaya geri dönmüştü. Krem brüle tatlısını çoktan mideye indirmişti ve şimdi de annesininkinin üzerinde çalışıyordu. İçi bir sürü tavuk kürtajıyla doluydu fakat umurunda değildi, zaten bir dakika içinde hepsini kusacaktı.

"Hey, Blair," dedi Nate usulca, Blair'ın, bir şangırtıyla kaşığını düşürmesine neden olarak. Nate gülümsedi ve masanın karşına doğru eğildi. "Leziz görünüyor," dedi. "Ben de bir lokma alabilir miyim?"

Blair'ın eli, kalbine rağmen, gergin bir biçimde, telaşla titredi. Seksi Nate. Onun Nate'i. Tanrım, onu istiyordu. Ama o kadar da kolay pes etmeyecekti. Onun da gururu vardı.

Blair, sakinliğini yeniden kazandı ve içkisine uzanıp geri kalanını bir yudumda bitirerek tabağını Nate'e uzattı. "Gerisi senin olabilir," dedi ve ayağa kalktı. "İzninizle." Sonra da bayanlar tuvaletinde parmağını gırtlağına sokmak üzere, topuklarıyla takırdayarak uzaklaştı.

Hoş kız!



dedikoducukız.net

başlıklar < geri ileri > soru gönder cevap ver

Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları, yani beni.

selam millet!

Bence Sunday *Times*'ın Giyim Tarzı bölümündeki resimde ***S***, oldukça tatlı görünüyordu. Oysaki bir okul günü onun martinileri tokuşturduğunu gören öğretmenleri bu durumdan pek de etkilenmemiştir. Doğrusunu söylemem gerekirse, ben bu tür şeylerden sıkıldım. Demek istediğim, her toplu taşıma aracı kullandığımızda onun resmini görmek zorunda kalmamız artık yetti, değil mi? Halbuki *sizin* bundan henüz bıkmadığınız yeterince açık.

E – Postalarınız

S: sevgili dk,
galerideki gösteriye gittim ve senin resmini aradım. çok seksi. senin yazılarına da bayılıyorum. yıkılıyorsun.
- Büyükhayran

C: Sevgili Büyükhayran,
Röntgenci olmadığın sürece sanırım, koltuklarım kabardı.
- DK

S: Sevgili Dedikoducu Kız,
S'nin resmini gazetede gördüğüm anda aklıma bir fikir geldi!!! Sen ***S*** misin? Eğer öyleysen, çok sinsisin. Ayrıca babam da seni çok seviyor ve senden bir kitap yazmanı istiyor. Bir sürü bağlantısı var. Eğer bana kim olduğunu söylersen seni çok ünlü yapabilir.
- JNYHY

C: Selam, JNYHY,
Asıl sen çok sinsisin. Övünmek için falan söylemiyorum ama ben zaten ünlü sayılırım. Ünlü olmamak daha iyi. Sana kim olduğumu söylemeyişimin en büyük nedeni de bu zaten.
- DK

Kim, Kiminle, Nerede

D, muhteşem bir **Armani** smokini **Barneys**'e iade ederken ve resmi bir mağazadan, daha az muhteşem olan bir smokin kiralarken görüldü. Kız kardeşi ***J***, her ne kadar tangalardan korksa da **La Petite Coquette** mağazasından kendine iç çamaşırı alırken görüldü. ***N***, Central Park'ta koca bir torba esrar satın alırken görüldü. Bana yeni bir şey söyleyin artık. ***B***, yine **J.Sisters**'da ağda yaptırırken görüldü. Eskisi kaşındırmaya başlamış olmalı. ***S***, ayak tırnaklarının kuruması için ayaklarını pencereden dışarı çıkarırken görüldü. Onun bütün hayatı boyunca evinde bu kadar çok zaman geçirdiğini sanmıyorum. Belki de kendine bir kedi falan almalı. Miyav.

İKİ SORU

Birincisi: Eğer davet edilmediğiniz bir partiden haberiniz olsaydı, sırf insanları sinir etmek için bile gitmez miydiniz? Ben giderdim.

İkincisi: Eğer partiye gitmeye karar verdiyseniz, bütünüyle muhteşem görünüp herkesin erkek arkadaşını çalarak insanların burunlarını yere sürtmek istemez misiniz? *Kesinlikle.*

Ama ***S***'nin ne yapmaya karar vereceğini kim bilebilir ki? O kız sürprizlerle dolu...

En azından bizler pedikürümüzü yaptırırken, kaşlarımızı aldırırken ve gözeneklerimizi sıkıştırırken hepimize birden düşünecek bir şeyler verdim.

Partide görüşürüz!

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız

kalbin değişimi

"Çirkin, çirkin, çirkin," dedi Serena, yeni siyah elbisesini top gibi büküp yatağının üzerine fırlatarak.

Muhteşem bir Tocca elbisesi mi? Hadi ama, o elbise nasıl çirkin olabilir ki?

Serena, o hafta her gün, üzerinde koyu kızıl renkli üniformasıyla okula gitti, eve geldi, biraz televizyon izledi, akşam yemeği yedi, biraz daha televizyon izledi ve uyudu. Hatta biraz ödev bile yaptı. Ailesi, öğretmenleri ve okulda yanından geçen kızlara belki bir selam vermenin dışında başka kimseyle konuşmadı. Artık insanların tam olarak anımsayamadığı fakat bir zamanlar herkes tarafından tanınan, eski kimliğinin bir gölgesi gibi kendini sanki yarı oradaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Hayatında ilk defa, kendini çirkin ve tuhaf hissediyordu. Gözleri ve saçları kendine çok şapşal görünüyordu, o güzel gülümseyişi ve o sakin tavırları bir sonraki uyarıya kadar yok olmuştu.

Artık günlerden cuma, yani *Dudakları Öp* partisi günüydü. İşte bir türlü cevap veremediği soru da buydu: Gitmeli mi, yoksa gitmemeli miydi?

Eskiden, bunun gibi şık partilerden önce Serena ve arkadaşları gecenin yarısını hep birlikte giyinerek, bir sürü cin tonik içerek, iç çamaşırlarıyla etrafta dans ederek ve çılgın kıyafetler deneyerek geçirirdi. Ama bu gece Serena, dolabını tek başına altüst ediyordu.

Dolabında, Rigfield'da dikenli tellere takıldığı için tek bacağında bir yırtık olan kot pantolonu vardı. Dokuzuncu sınıftayken Noel balosuna giydiği beyaz saten elbisesi. Erkek kardeşinin eski deri ceketi. İki yıl önce sokağa atılmış olması gereken yırtık pırtık tenis ayakkabıları. Ve bu da ne? Kırmızı yün kazak: Nate'in. Serena, kazağı yüzüne yaklaştırdı ve kokladı. Nate gibi kokmuyordu, kendisi gibi kokuyordu.

Dolabın arkalarına doğru bir yerde, Serena'nın seçkin bir mağazadan Blair'la birlikte aldığı saçaklı siyah kadife bir elbise duruyordu. İçki içerken, dans ederken, iyi vakit geçiren insanlarla dolu kocaman bir evde, köşede durup dekoratif bir biçimde dinlenirken giyilecek bir elbiseydi. Elbise, Serena'ya onu aldığı zamanlardaki iyi-günler kızını hatırlattı, yani iki hafta öncesine kadarki kendi eski halini. Üzerindeki bornozun yere düşmesine izin verdi ve elbiseyi başından aşağı geçirdi. Belki de elbise ona biraz kuvvet verebilirdi.

Çıplak ayakla, kendi siyah elbise-kravat olayları için hazırlanan anne ve babasının giyinme odasına gitti.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Serena, onların önünde ufak bir dönüş yaparken.

"Ah, Serena, *onu* giymeyeceksin. Bana onu giymeyeceğini söyle," diyerek hayret etti annesi, boynuna uzun bir inci kolye bağlarken.

"Elbisenin nesi var ki?" dedi Serena.

"Eski, sakil bir şey," dedi Bayan van der Woodsen. "Büyük annemin gömüldüğünde üzerindeki elbise gibi bir şey."

"Geçen hafta sonu annenle birlikte aldığın elbiselere ne oldu?" diye öne sürdü Bay van der Woodsen. "Partiye giymen için de bir şeyler almamış mıydınız?"

"Elbette aldık," dedi Bayan van der Woodsen. "Çok hoş, siyah bir elbise aldı."

"O elbiseyle tombul bir rahibeye benziyorum," dedi Serena, yüzünü buruşturarak. Ellerini kalçalarına koydu ve annesinin boy aynasının önünde poz verdi. "Ben bu elbiseyi seviyorum. Bir kişiliği var."

Annesi onaylamayan bir şekilde iç geçirdi. "Blair ne giyecek?" diye sordu.

Serena annesine baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Normal şartlar altında, iç çamaşırına kadar, Blair'ın ne giyeceğini tam olarak bilmesi gerekti. Blair da ayakkabı alışverişine birlikte gitmeleri için ısrar edecekti çünkü eğer yeni bir elbise aldıysanız beraberinde yeni bir çift ayakkabı da almalıydınız. Blair ayakkabıları severdi.

"Blair, herkese modası geçmiş kıyafetler giymesini söyledi," diye yalan söyledi Serena.

Serena, odasındaki telefonun çaldığını duyduğunda annesi tam da cevap vermek üzereydi. Nate özür dilemek için mi arıyordu? Blair mıydı? Telefona cevap vermek için etrafındakileri itip kakarak çıplak ayakla koridorda hızla koştu Serena.

"Alo?" dedi nefes nefese.

"Seni şıllık. Ne zamandır aramadığım için üzgünüm."

Serena derin bir nefes aldı ve yatağının üzerine oturdu. Arayan, kardeşi Erik'ti.

"Selam," dedi.

"Seni geçen Pazar gazetede gördüm. Sen tam bir çılgınsın, değil mi?" diyerek kahkaha attı Erik. "Annem ne dedi?"

"Hiçbir şey. Sanki artık istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi. Herkes benim *mahvolduğumu* falan sanıyor," dedi Serena, doğru kelimeleri bulmak için çabalayarak.

"Bu doğru değil," dedi Erik. "Hey, sorun nedir? Sesin çok üzgün geliyor."

"Evet," dedi Serena. Alt dudağı titremeye başladı. "Öyle sayılırım."

"Nasıl yani? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Herkesin gittiği bir partiye gitmem gerek. Nasıl olduğunu bilirsin," diye söze başladı Serena.

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Erik şefkatle.

Serena, yastıklarını yatağının başına dayadı ve yorganının altına kıvrıldı. Başını yastıklara gömdü ve gözlerini kapadı. "Sadece artık hiç kimse benimle konuşmuyor. Nedenini bile bilmiyorum fakat geri döndüğümden beri herkes bana deli dana hastalığına falan yakalanmışım gibi davranıyor," diye açıkladı Serena. Kapalı gözkapaklarının altından gözyaşları inmeye başladı.

"Blair ve Nate'e ne oldu? Onlar seninle konuşuyor olmalı," dedi Erik. "Onlar senin en yakın arkadaşların."

"Artık değiller," dedi Serena yavaşça. Şu andan itibaren gözyaşları serbestçe yüzünden akıyordu. Bir yastık aldı ve gözyaşlarının akışını azaltmak için yanaklarına bastırdı.

"Bak ne diyorum biliyor musun?" dedi Erik.

Serena yutkundu ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Ne?"

"Hepsini s.ktir et gitsin. Tümünü. Onlara ihtiyacın yok. Sen batı yarımküredeki en sıkı fıstıksın. Hepsini s.ktir et, s.ktir et, s.ktir et," dedi Erik.

"Tabii," dedi Serena şüpheyle. "Ama onlar benim en yakın arkadaşlarım."

"Bundan böyle değiller. Az önce kendin söyledin. Yepyeni arkadaşlar edinebilirsin. Ben ciddiyim," dedi Erik. "O pisliklerin, seni de bir pisliğe çevirmesine izin veremezsin. Onları s.ktir etmelisin sadece."

Bu kusursuz bir 'Erikizm' idi. Serena, kahkahalarla güldü ve akan burnunu yastığa silip yastığı odanın diğer ucuna fırlattı. "Tamam," dedi yattığı yerde doğrularak. "Sen haklısın."

"Ben her zaman haklıyım. Bu kadar zor zapt edilen bir insan olmamın nedeni de bu. Benim gibi insanlara çok fazla talep var," dedi.

"Seni özledim," dedi Serena ona, serçe parmağının tırnağını çiğnerken.

"Ben de seni özledim," dedi Erik.

Serena, annesinin dışarıda koridordan, "Serena? Biz çıkıyoruz!" diye bağırdığını duydu.

"Tamam, kapasam iyi olacak," dedi Serena. "Seni seviyorum."

"Görüşürüz."

Serena, telefonu kapadı. Yatağının ucunda Jenny'nin kendisi için hazırladığı, *Dudakları Öp* partisinin davetiyesi vardı. Onu olduğu yerden kaptı ve çöp kutusuna fırlattı.

Erik haklıydı. Başka herkes gidiyor diye aptalca bir yardım partisine gitmek zorunda değildi. Onu orada istemiyorlardı bile. Hepsini s.ktir gitsin. O, istediği her şeyi yapmakta özgürdü.

Telefonu masasına taşıdı ve Pazartesi günü diğer mektupların arasında gelmiş olan Constance Billard Okulu'nun öğrenci telefon rehberini bulana kadar bir yığın kâğıdı talan etti. Serena isimleri sırayla gözden geçirdi. Partiyi tek kaçıran o değildi. Birlikte takılacak başka birilerini bulmalıydı.

kırmızı mı, siyah mı?

"Alo," dedi Vanessa, telefonu açarken. Kız kardeşi ve arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıkmak için hazırlanıyordu; üzerinde siyah sutyeni, siyah kotu ve Doc Martens botları vardı. Hiç temiz siyah tişörtü kalmamıştı ve kız kardeşi de onu kırmızı bir tane giymesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"Selam. Vanessa Abrams mı?" dedi telefonun diğer ucundan bir kız sesi.

"Evet. Kiminle görüşüyorum?" dedi Vanessa, yatak odasının aynasının önünde durup kırmızı tişörtü göğsüne doğru kaldırarak. İki yıldır siyah dışında başka hiçbir renk kıyafet giymemişti. Neden şimdi başlayacaktı ki?

Lütfen. Kırmızı bir tişört giymek, onu aniden sapsarı saç örgüleri olan zıpır bir ponpon kıza dönüştürmeyecekti ya. Bunun olması için, önce Vanessa'nın beyninin yıkanması gerekti.

"Ben Serena van der Woodsen."

Vanessa, aynada kendine bakmayı bıraktı ve tişörtü yatağına fırlattı. "Ah," dedi. "Nasılsın?"

"Şey," dedi Serena. "Neden Marjorie'yi oyuncu yapmak istediğini tamamıyla anlayabiliyorum. Biliyorsun işte, senin filminde? Fakat sen ne yaptığını bilen birine benziyorsun ve benim gerçekten ders saatleri dışında kalan bir etkinliğe ihtiyacım var, yoksa Bayan Glos beni öldürür. Bu yüzden düşündüm de, belki de kendi filmimi çekmeyi deneyebilirim."

"Hı-hı," dedi Vanessa, bir Cuma akşamı Serena van der Woodsen'ın, onca insan arasından neden kendisini aramayı seçtiğine bir anlam vermeye çalışıyordu. Katılması gereken bir balo falan yok muydu? Ya da bir ziyafet?

"Yani her neyse, merak ediyordum da, belki bana yardımcı olabilirsin. Bilirsin, bana kamerayı nasıl kullanacağımı ya da diğer şeyleri gösterebilirsin. Demek istediğim, şu anda ne yaptığım hakkında gerçekten bir fikrim yok," dedi Serena. İç geçirdi. "Bilmiyorum, belki de film çekmek saçma bir fikirdir. Muhtemelen düşündüğümden çok daha zordur."

"Saçma değil," dedi Vanessa, kendi düşüncelerine karşın, kendini Serena için az da olsa üzgün hissederek. "Sana bazı temel şeyleri gösterebilirim."

"Gerçekten mi?" dedi Serena. Sesi çok heyecanlanmış gibi geliyordu. "Yarına ne dersin? Bunu yarın yapabilir misin?"

Cumartesi Vanessa'nın vampir günüydü. Genelde hava kararıktan sonra uyanırdı ve sonra da yemeğe, ya da kız kardeşi veya Dan'le birlikte sinemaya giderdi.

"Pazar daha iyi," dedi.

"Tamam. Pazar," dedi Serena. "Muhtemelen evinde bir sürü malzeme ve başka şeyler de vardır, değil mi? Neden ben sana gelmiyorum? Böylece hepsini birden yüklenmek zorunda kalmazsın."

"İyi," dedi Vanessa.

"Tamam," dedi Serena. Sonra durdu. Telefonu kapatmak için fazla hevesli görünmüyordu.

"Barneys'in eski binasındaki büyük parti bu gece değil miydi?" diye sordu Vanessa. "Sen gitmiyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Serena. "Davet edilmedim."

Vanessa başını salladı, gerekli bilgiyi algılayarak. Yani Serena van der Woodsen davet edilmemişti? Belki de o kadar kötü biri değildi.

"Şey, bu akşam bizimle birlikte dışarı çıkmak ister misin?" diye teklif etti Vanessa, kendine engel olamadan. "Ben ve ablam burada, Williamsburg'da bir bara gideceğiz. Onun grubu orada çalıyor."

"Çok isterim," dedi Serena.

Vanessa, ona Five and Dime'ın, yani kız kardeşinin çaldığı barın adresini verdi ve telefonu kapadı.

Hayat çok tuhaftı. Bir gün burnunuzu karıştırıp tatlı çörek yerken, ertesi gün Serena van der Woodsen gibi biriyle takılabilirdiniz. Vanessa kırmızı tişörtü aldı ve başından geçirdikten sonra aynada kendine baktı. Tıpkı bir laleye benziyordu. Tıraşsız sakalı andıran siyah saçları olan bir lale.

"Dan bundan hoşlanacak," dedi ablası Ruby kapının eşiğinde dikilirken. Vanessa'ya koyu kırmızı bir ruj uzattı. *Vamp.*

"Şey, bu gece Dan gelemeyecek," dedi Vanessa, ablasına doğru suratını buruşturarak. Biraz ruj sürdükten sonra dudaklarını birbirine sürttü. "Kız kardeşini bir partiye götürmesi gerekmiş."

Kendini aynada bir kere daha kontrol etti. Ruj, kahverengi gözlerinin olduğundan daha büyük görünmesine neden olmuştu ve tişört de sanki yüksek sesle bana-bakın diye bağıracak derecede güzel sayılırdı.

Vanessa göğsünü kabarttı ve kendi yansımasına davetkâr bir biçimde gülümsedi. *Belki de şansım açılır,* diye düşündü. Belki de açılmaz.

"Bir arkadaşım da bizimle buluşmaya geliyor," diye haber verdi Vanessa, ablasına.

"Kız mı erkek mi?" dedi Ruby, aynada kendi poposunu kontrol etmek için arkasını dönerken.

"Kız."

"Adı?"

"Serena van der Woodsen," diye geveledi Vanessa.

"Şu şehrin dört bir yanında resmi olan kız mı?" dedi Ruby, bu durumdan etkilendiği yeterince açıktı.

"Evet, o," dedi Vanessa.

"Şey, eminim çok havalı biridir," dedi Ruby, kalın siyah kakülüne biraz saç jölesi sürerken.

"Belki," diye karşılık verdi Vanessa. "Sanırım bunu göreceğiz."

dudakları öp

"Çiçekler ne kadar olağanüstü," dedi Constance birinci sınıf öğrencisi Becky Dormand. Blair'ı her iki yanağından öptü. "Ve ne kadar seksi bir elbise!"

"Teşekkürler, Beck," dedi Blair, üzerindeki düz ve dar yeşil saten elbiseye bakarken. O sabah regl olmuştu fakat elbisesiyle birlikte son derece ince bir iç çamaşırı giymesi gerekti. Bu da onu gergin yapıyordu.

Yanlarından, elinde bir tepsi şampanya taşıyan bir garson geçti. Blair, adamın tepsisinden bir kadeh kaptı ve anında mideye indirdi. Şu âna kadar içtiği üçüncü bardağıydı.

"Ayakkabılarına bayıldım," dedi Blair. Beck'in ayağında, siyah, yüksek topuklu, dizlerine kadar bantlı bir çift sandalet vardı. Üstündeki kısa, kabarık, siyah, dantel elbisesi ve saçının tepesindeki at kuyruğuyla kusursuz derecede uyum içindeydi. Buz üzerindeki bir balerine benziyordu.

"Hediye çantaları için sabırsızlanıyorum," diyerek çığırdı Laura Salmon. "Kate Spade, değil mi?"

"Çantaların içine karanlıkta parlayan prezervatiflerden bile koyduklarını duydum," diyerek kıkırdadı Rain Hoffstetter.

"Siz kullanasınız diye değil tabii," dedi Blair.

"*Sen* nereden biliyorsun?" diye homurdandı Rain.

Blair birinin ürkek bir sesle, "Blair?" dediğini duydu.

Blair hemen arkasında duran, siyah saten elbisesinin içinde canlı bir göğüs dekoltesine benzeyen Jenny Humphrey'yi görmek için arkasını döndü.

"Ah, merhaba," dedi Blair, sakin bir tavırla. "O davetiyeleri yaptığın için tekrar teşekkürler. Gerçekten mükemmel olmuş."

"Benim yapmama *izin verdiğin* için teşekkürler," dedi Jenny. Gözleri, insanlar, müzik ve dumanla dolup taşan kocaman odanın etrafında gezindi. Her yer, uzun, geniş ağızlı cam kavanozların içindeki, tavus kuşu tüyleri ve beyaz orkidelerle süslenmiş bir metre yüksekliğindeki siyah mumlarla ışıldıyordu. Jenny, daha önce hayatında hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştı. "Tanrım, buradaki kimseyi tanımıyorum," dedi gergin bir biçimde.

"Tanımıyor musun?" dedi Blair. Blair, Jenny'nin bütün gece kendisinin *onunla* sohbet edeceğini mi sandığını merak etti.

"Hayır. Erkek kardeşim Dan'in benimle birlikte gelmesi gerekti fakat bunu gerçekten yapmak istemediği için, ben de sadece onun beni buraya bırakmasına izin verdim. Aslında, bir kişiyi tanıyorum," dedi Jenny.

"Ah," dedi Blair. "Kimmiş o?"

"Serena van der Woodsen," dedi sevinçle Jenny. "Birlikte bir film yapıyoruz. Sana da anlattı mı?"

Tam o sırada garsonun teki Blair'ın burnunun dibine bir tabak sushi savurdu. Blair, topak halindeki ton balıklı sushilerden birini kaptı ve onu ağzına soktu. "Serena, henüz gelmedi," dedi, iştahla ağzındakini çiğnerken. "Ama eminim seni gördüğüne çok sevinecek."

"Tamam. O zaman, sanırım ben de onu burada beklesem iyi olur," dedi Jenny, garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya alırken. Birini Blair'a uzattı. "Benimle bekler misin?"

Blair şampanyayı aldı, başını arkaya eğdi ve hepsini bir yudumda kafaya dikti. Şampanyanın çıldırtan köpüğü, az önce yediği çiğ balık ve deniz yosunuyla pek de iyi gitmemişti. Blair midesi bulanarak geğirdi.

"Hemen dönerim," dedi, çabucak lavabolara doğru koşarken.

Jenny, şampanyasından bir yudum aldı ve orada olduğu için kendini tebrik ederek tavandan sarkan kristal avizeye baktı. Her zaman istediği şey, işte tam da buydu. Gözlerini kapadı ve kadehin içindeki şampanyayı bitirdi. Gözlerini açtığında, her yerde yıldızlar gördü ama Serena'dan hâlâ eser yoktu.

Elinde daha fazla şampanyayla başka bir garson daha geçti ve Jenny, iki kadeh daha aldı. Evde babasıyla birlikte biraz bira ve şarap içmişti fakat daha önce hiç şampanya içmemişti. Tadı olağanüstüydü.

Dikkatli ol kızım, banyoda dizlerinin üzerine çömelmiş bir halde kusarken tadı o kadar da olağanüstü değildir.

Jenny, Blair'ı bulmak için yeniden etrafına bakındı ama onu göremedi. Parti de o kadar kalabalıktı ki, ortalıkta birçok tanıdık yüz olsa da, Jenny'nin rahatça yanına gidip konuşabileceği kimse yoktu. Ama Serena, yakın zamanda gelecekti, gelmek zorundaydı.

Jenny, mermer merdivenin en sonuncu basamağına doğru yürüdü ve oturdu. Oradan kapı dahil her yeri görebiliyordu. Elindeki iki bardağı içerek ve elbisesinin bu kadar dar olmasına hayıflanarak bekledi. Elbise gitgide midesini bulandırmaya başlıyordu.

"Şey, *merhaba*," dedi derin bir ses, Jenny'nin üzerinden.

Jenny yukarı baktı. Gözleri, Chuck Bass'in tıraş sonrası losyonu reklamına benzer yüzüne kenetlendi ve nefesini tuttu. Karşısındaki bugüne kadar gördüğü en yakışıklı oğlandı ve bu oğlan, doğrudan kendisine bakıyordu.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" dedi Chuck, Jenny'nin göğsüne bakarken.

"Kiminle?" dedi Jenny, yüzünü asarak.

Chuck kahkaha attı ve elini uzattı. Fıstığın tekiyle konuşması için onu oraya Blair yollamıştı ve Chuck da şüpheci davranmıştı. Ama artık değildi. Kızın üzerindeki o göğüs dekoltesi! Bu gece kesinlikle onun şanslı gecesiydi.

"Ben, Chuck. Dans etmek ister misin?"

Jenny bir an için tereddüt etti ve kapıya baktı. Serena hâlâ ortalarda yoktu. Sonra da bakışlarını Chuck'a kaydırdı. Onun gibi yakışıklı, kendinden emin bir oğlanın *kendisiyle* dans etmek istediğine inanmıyordu. Ama üzerindeki o siyah seksi elbiseyi de sadece merdivenlerde oturmak için giymemişti. Ayağa kalktı, bu kadar şampanyanın ardından, başı eskisinden biraz daha fazla dönüyordu.

"Elbette, hadi dans edelim," dedi sözü ağzında geveleyerek ve Chuck'ın göğsüne yığıldı.

Chuck kolunu onun beline doladı ve poposunu sıktı. "İyi kız," dedi, sanki bir köpekle konuşuyormuş gibi.

Onunla birlikte dans pistine doğru tökezleyerek ilerlerken Jenny, Chuck'ın ona, adını bile sormamış olduğunu fark etti. Ancak çocuk çok yakışıklıydı ve parti de büyüleyiciydi. Bu, onun hayatı boyunca kesinlikle hatırlayacağı bir gece olarak son bulacaktı.

Evet. Ya, gerçekten de öyle olacaktı.

five & dime

"Her zaman rom ve kola içerim," dedi Vanessa, Serena'ya. "Tek kadehlik içkiler içmediğim sürece. Ama sen istediğini alabilirsin. Burada her şey var."

Ruby onların içki siparişlerini yazıyordu. Grupta olduğu için içkiler ona bedavaydı.

"Farklı bir şeyler istiyorum," dedi yüzü ışıldayan Serena. "Sadece tek kadeh Stoli ve yanında da kola alabilir miyim?" diye sordu Ruby'ye.

"Güzel seçim," dedi Ruby onaylarcasına. Ruby'nin siyah kısacık kesilmiş saçları ve kısacık kakülleri, üzerinde de koyu yeşil deri pantolonu vardı. Her zaman, her yerde kendi başının çaresine bakabilecek tipte bir kıza benziyordu. Gruplarının adı SugarDaddy'ydi ve gruptaki tek kız oydu. Bas gitar çalıyordu.

"Kirazımı da unutma!" diye bağırdı Vanessa, içkileri almaya giden Ruby'nin arkasından.

"Ablan hayret verici!" dedi Serena.

Vanessa omuz silkti. "Evet," dedi. "Halbuki tam bir baş belasıdır. Demek istediğim, insanlar her zaman, 'Ruby, çok sıkıdır,' der ve ben de 'Ha?' der kalırım."

Serena kahkaha attı. "Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Benim ağabeyim Brown'a gidiyor ve herkes onu çok sever. Ailem onun yaptığı her şeyle o kadar çok ilgilenir ki, ben yatılı okuldan geri dönünce onlar da şöyle oldu, 'Aaa, bizim kızımız mı vardı?'"

"Aynen öyle," diye onayladı Vanessa. Serena van der Woodsen'la son derece gülünç, sıradan bir sohbet içerisinde olduğuna inanamıyordu.

Ruby içkilerini getirdi. "Üzgünüm, arkadaşlar. Gidip hazırlanmam gerek," dedi.

"İyi şanslar," dedi Serena ona.

"Teşekkürler, tatlım," dedi Ruby. Gitar çantasını aldı ve grup arkadaşlarını bulmak üzere uzaklaştı.

Vanessa buna inanamıyordu. Ruby, muhabbet kuşları Tofu dışında hiç kimseye tatlım demezdi. Serena'nın kesinlikle herkesin yüreğini eriten bir yönü vardı. Vanessa'nın kendisi bile ondan az da olsa hoşlanmaya başlamıştı. İçkisini kaldırdı ve Serena'yla bardakları tokuşturdu. "Sıkı kalçalı fıstıklara!" dedi, bunun kulağa son derece eşcinselce geldiğini bilse de, yine de buna önem vermeyerek.

Serena bir kahkaha attı ve Stoli'sini kafaya dikti. Gözlerini sildi ve birkaç kere kırpıştırdı. Üzerinde büyük bedenli bir smokini olan sevimsiz görünüşlü bir oğlan bara doğru yürüyordu. Çocuk kapının ağzında durdu ve sanki bir hayalet görmüş gibi Serena'ya baktı.

"Hey, şuradaki senin arkadaşın Dan, değil mi?" diye sordu Serena, Vanessa'ya.

Dan, hayatında ilk defa smokin giyiyordu. Smokini üzerine geçirdiğinde kendini oldukça yakışıklı hissetmişti fakat yine de *Dudakları Öp* partisiyle baş edemeyecekti. Bu yüzden Jenny, onun gitmesine izin verdiğinde, Marjorie olayında tam bir pislik gibi davrandığından dolayı Vanessa'dan özür dilemek için Five&Dime'a gelmeye karar vermişti.

Serena van der Woodsen'ı büyük olasılıkla bir daha hayatında göremeyecek olmasının büyük bir sorun olmadığına dair kendini ikna etmeye çabalamıştı. Sonuçta, demişti kendi kendine, hayat narin ve anlamsızdı.

Tamam, hayat anlamsızdı. Çünkü *işte Serena oradaydı.* Bu kadar yerin içinden Williamsburg'daydı. Onun rüyalarının kızı.

Dan, kendini Sindrella gibi hissetti. Ellerinin titremesini engellemek için ceplerine sokup bir sonraki hareketini planlamaya çalıştı. Onların yanına gidecek ve tatlı bir dille Serena'ya içki ısmarlayacaktı. Onunla ilgili tek hoş şeyin giyinişi olması çok kötüydü. Eğer Barneys'den aldığı Armani takımı geri vermeseydi, şimdiki halinin iki katı hoş görünüyor olacağına rağmen.

"Selam," dedi Dan, titreyen bir sesle, masalarına ulaştığında.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Vanessa. Şansına bir türlü inanamıyordu. Bu kadar kötü olmak zorunda mıydı? Gecenin geri kalanı boyunca orada öylece oturup Dan'in ağzının suyu akarak Serena'yla konuşmasını mı izlemek zorunda kalacaktı yani?

Üzgünüm, hayatım.

"O *Dudakları Öp* partisini salladım. Gerçekten bana göre değildi," dedi Dan.

"Ben de," dedi Serena, daha önce hiç suratına gülümsenmemiş gibi Dan'e gülümseyerek.

Dan, dengesini korumak için Vanessa'nın sandalyesinin sırtını kavradı. "Selam," dedi utangaç bir tavırla.

"Serena'yı hatırlıyor musun?" dedi Vanessa. "Constance'ta benimle aynı sınıfta."

"Selam, Dan," dedi Serena. "Güzel smokin."

Dan kızardı ve kendine şöyle bir baktı. "Teşekkürler," dedi. Sonra yeniden yukarı baktı. "Ve o elbise de... Güzel... görünüyor," diye kekeledi. Kulağa bu kadar salak gelebilmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemişti.

"Peki ya *benim* tişörtüm?" dedi yüksek sesle Vanessa. "Daha önce beni hiç bu kadar ateşli görmüş müydün?"

Dan, Vanessa'nın tişörtüne baktı. Kırmızı bir tişörttü işte. Pek de şaşırtıcı değildi. "Yeni mi?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Boş ver," diyerek iç geçirdi Vanessa, bardağının içindeki kirazını sabırsızca döndürürken.

"Kendine bir sandalye çek," dedi Serena, ona yer açmak için yana kayarken. "Ruby'nin grubu birkaç dakika içinde çıkar."

Bütün söylenen dedikoduların doğru olması mümkün değildi. Serena, seks manyağı, uyuşturucu bağımlısı birine benzemiyordu. Central Park'ta ummadığınız bir an rastladığınız vahşi bir çiçek gibi, enfes, kusursuz ve şaşırtıcı görünüyordu. Dan onunla el ele tutuşup bütün gece boyunca fısıldaşmak istiyordu.

Dan, Serena'nın yanına oturdu. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, onları durdurmak için üzerine oturmak zorunda kaldı. Onu fena halde istiyordu.

Grup çalmaya başladı.

Serena votkasını bitirdi.

"Bir tane daha ister misin?" diye teklif etti Dan, heveslenerek.

Serena başını iki yana salladı. "Böyle iyi," dedi, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Bir süre sadece müziği dinleyelim."

"Tamam," dedi Dan. Onun yanında olduğu sürece, her şeyi yapabilirdi.

her zaman olduğu gibi b banyoda ve n'nin kafası kıyak

"Herkese, merhaba!" dedi Jeremy Scott Tompkinson, yüksek sesle, eski Barneys binasının kapılarını açarken.

Her zaman olduğu gibi Nate, Jeremy, Anthony ve Charlie, partiye gelmeden önce tombulca bir esrarlı sigara içmişti. Nate, bir aptal gibi uçuyordu ve kapıdan içeri girip Blair'ı, elini ağzına bastırmış halde kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışırken görünce kıkırdamaya başladı.

"Sen neye gülüyorsun, g.t herif?" dedi Anthony, dirseğiyle Nate'in kaburgalarını dürterek. "Daha bir şey olmadı ki."

Nate, eliyle yüzünü sildi ve ciddi görünmeye çalıştı fakat içi penguen gibi giyinmiş oğlanlarla ve seksi elbiseler giymiş kızlarla dolu bir salonda suratını sabit tutması pek de kolay değildi. Blair'ın, her zaman olduğu gibi tuvalette kustuğunu biliyordu. Asıl soru, acaba gidip onu kurtarmalı mıydı? Bu, iyi, alakalı bir erkek arkadaşın yapacağı türde bir hareket olurdu.

Hadi yap. Bunu istediğini biliyorsun.

"Bar, orada," dedi Charlie, yolu göstererek.

"Ben sizi sonra yakalarım," dedi Nate, kalabalık dans pistinden kendine yol açmaya çalışırken.

O sırada kasıklarını, kısa boylu, kıvırcık saçlı ve kocaman bir göğüs dekoltesi olan bir kızın kalçının etrafında döndürmekte olan Chuck'ın yanından geçti ve bayanlar tuvaletine yöneldi.

Fakat Blair, bayanlar tuvaletine ulaşamamıştı. Oraya varmadan hemen önce, üzerindeki kırmızı Chanel takım elbisesine "Doğanları Koruyun" yazan bir rozet takılı olan orta yaşlı bir kadın onu durdurmuştu.

"Blair Waldorf mu?" dedi kadın, yüzünde geniş bir gülümsemeyle elini uzatırken. "Ben, Central Park Alaca Doğanları Koruma Derneği'nden, Rebecca Agnelli."

Kötü zamanlama meselesi.

Blair kadının eline bakakaldı. Sağ eli, kendisini her an dışarı fışkırmak için tehdit eden kusmuğunu tutmak için ağzının üzerine kenetlenmişti. Tokalaşmak için elini ağzından çekmeye başladı fakat o anda yanından cızırdayan, baharatlı tavuk şişlerle birlikte bir garson geçti ve Blair öğürdü.

Blair, kusmuğun ağzının kenarlarından dışarı sızmasını önlemek için dudaklarını büzüştürdü ve ellerini değiştirip sol eliyle ağzını kapayarak sağ elini de kadınla tokalaşmak için uzattı.

"Seninle en sonunda tanışmak mükemmel bir şey," dedi kadın, tokalaşırken. "Bütün bu yaptıkların için sana nasıl teşekkür edebilirim bilemiyorum."

Blair başını salladı ve elini çekti. Yeter ama. Daha fazla

dayanamazdı. Gözleri, çaresiz bir şekilde yardım ararken bakışları kalabalık odanın etrafında dolandı.

Etrafta, birbirleriyle dans eden Kati ve Isabel vardı. Hap dağıtan Anthony Avuldsen vardı. Barın kenarında, Laura Salmon ve Rain Hoffstetter'a sigara dumanından nasıl halka yapılacağını öğretmeye çalışan Jeremy Scott Tompkinson vardı. O Ginny denen kızı sımsıkı tutan Chuck vardı; kızı o kadar sıkı tutuyordu ki kızın göğüsleri az daha patlayacakmış gibi görünüyordu.

Diğer bütün fazlalıklar da oradaydı ama onun baş rolü oynayan erkeği, onun kurtarıcısı neredeydi?

"Blair?"

Blair, arkasına döndü ve kalabalığın arasından kendine doğru gelen Nate'i gördü. Nate'in gözleri kan çanağı gibiydi, yüzü sarkmıştı ve saçları taranmamıştı. Baş rol oyuncusundan çok, unutulmak üzere olan yardımcı aktöre benziyordu.

Hepsi bu muydu? Nate *o* muydu?

Blair'ın, fazla seçeneği yoktu. Nate'ten sessizce yardım dileyerek ve görevini başarıyla yerine getirmesi için dua ederek gözlerini kocaman açtı.

Bayan Agnelli yüzünü buruşturdu ve Blair'ın neye baktığını görmek için arkasına döndü. Blair uzaklaşmak için bir hamle yaptı ve Nate, tam zamanında onun yerine geldi.

Kafası bu kadar kıyak olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Nate Archibald," dedi Nate, kadınla tokalaşırken. "Annem o alaca doğanların büyük bir hayranıdır."

Bayan Agnelli güldü ve biraz da kızardı. Ne kadar da büyüleyici bir delikanlıydı bu böyle. "Şey, eminim öyledir," dedi. "Aileniz derneğimiz için her zaman çok cömert olmuştur."

Nate yanlarından geçen tepsiden iki kadeh şampanya aldı ve birini kadına uzattı. Kadehini havaya kaldırdı. "Kuşlara," dedi; kendi bardağını kadınınkiyle tokuşturup kıkırdama krizini uzaklaştırmak için çabalıyordu.

Bayan Agnelli yeniden kızardı. Bu oğlan çok tatlıydı ama!

"Bakın, şu iki kız da partinin planlanmasına yardımcı oldular," dedi Nate, her zaman olduğu gibi işe yaramaz bir halde dans pistinin bir köşesinde dikilen Kati ve Isabel'i işaret ederek. Nate onlara el salladı.

"Selam, Nate," dedi Kati, yaklaşık on santimlik ince topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeleyerek.

Isabel, içkisini eline aldı ve Nate'in yanında duran tuhaf kadına baktı. "Selam," dedi. "Takım elbisenize *bayıldım*."

"Teşekkürler, hayatım. Ben, Central Park Alaca Doğanları Koruma Derneği'nden Rebecca Agnelli," dedi kadın. Kadın elini, ona sarhoş bir kucaklama vermek için iki kolunu birden uzatan Isabel'e uzattı.

"İzninizle," dedi Nate, tam zamanında oradan uzaklaşırken.

"Blair?" diye bağırdı Nate, özenle bayanlar tuvaletinin kapısını açarken. "Orada mısın?"

Blair en sonuncu kabinde çömelmişti. "Kahretsin," dedi usulca, ağzını tuvalet kâğıdıyla silerken. "Hemen çıkıyorum," dedi, ona dışarı çıkması için elini sallarken.

Fakat Nate bayanlar tuvaletinin kapısını ardına kadar açtı ve içeri girdi. Lavaboların yanındaki tezgâhın üzerinde, ufak su şişeleri, parfüm, saç spreyi, ağrı kesici ve el kremi vardı. Nate, su şişelerinden birini açtı ve avucuna iki ağrı kesici aldı.

Blair kabinin kapısını açtı. "Hâlâ buradasın," dedi.

Nate ona ilaçları ve suyu uzattı. "Hâlâ buradayım," diye tekrarladı.

Blair, suyu yavaşça yudumlayarak ilaçları içti. "Ben gerçekten iyiyim," dedi. "Partiye geri dönebilirsin."

"Güzel görünüyorsun," dedi Nate, onu duymazdan gelerek. Eliyle uzandı ve Blair'ın çıplak omuzlarından birini okşadı. Teni sıcak ve yumuşaktı ve Nate, her zaman yaptıkları gibi yine yatağa yatıp birlikte uykuya dalabilmelerini diledi.

"Teşekkürler," dedi Blair, alt dudağı titremeye başladı. "Sen de güzel görünüyorsun."

"Gerçekten çok üzgünüm, Blair. Gerçekten," diye söze başladı Nate.

Blair, başını salladı ve ağlamaya başladı. Nate, bir kâğıt havlu alıp Blair'a verdi.

"Bunu yapmış olmamın tek nedeni, sanırım... Demek istediğim, onu Serena'yla yapmış olmamın nedeni... sadece bunu yapacağını biliyor olmamdı," dedi, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Ama en başından beri tek istediğim sendin."

İyi cümle.

Blair yutkundu. Nate doğru konuşmuştu, tam da Blair'ın kafasında yazmış olduğu senaryodaki gibi. Blair, kollarını Nate'in boynuna doladı ve onun kendisine sarılmasına izin verdi. Kıyafeti esrar kokuyordu.

Nate, onu kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı. "Artık her şey yolunda mı?" dedi. "Beni hâlâ istiyor musun?"

Blair, ikisinin bir aradaki görüntüsünün, tuvaletin aynasındaki yansımasını yakaladı ve Nate'in olağanüstü, yeşil gözlerinin içine bakarak başıyla evet dedi.

"Ama tek bir şartla, bana Serena'dan uzak kalacağına dair söz verirsen," dedi burnunu çekerken.

Nate, Blair'ın bir tutam saçını parmağına doladı ve parfümünün kokusunu içine çekti. Orada durmak, ona sarılmak, kendisini iyi hissettiriyordu. Yapabileceği bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Şimdilik ve belki de sonsuza kadar. Serena'ya ihtiyacı yoktu.

Başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

Sonra da öpüştüler: Üzgün, yumuşak bir öpücük. Blair beyninde, sahnenin sona erdiğini işaret eden müziğin sesini duyabiliyordu. Biraz zorlu başlamıştı ama en azından sonu fena değildi.

"Hadi," dedi Blair, ondan uzaklaşıp, gözlerinin altındaki rimel lekelerini silerken. "Burada kim varmış bir bakalım."

Birlikte, el ele bayanlar tuvaletinden çıktılar. Kati Farkas, içeri girmek üzere sendeleyerek ilerlerken onlara bilmiş bilmiş gülümsedi.

"Siz çocuklar," dedi. "Kendinize bir oda bulun."

s ve d yakınlaşıyor

"Bu grup yıkılıyor!" diye bağırdı Serena, gümbürdeyen davul ve gitarın üzerinden Vanessa'ya. Işıldayan gözlerle, oturduğu yerde poposunu bir o yana bir bu yana kaydırıyordu. Dan, nefes almakta zorlanıyordu. İçkisine bile neredeyse dokunmamıştı.

Vanessa gülümsedi; Serena'nın müziği beğenmesinden memnundu. Kız kardeşi Ruby'ye hiç söylememiş olmasına rağmen, kendisi müzikten nefret ediyordu. SugarDaddy grubu, tamamen insanların dans etmesi, terlemesi, etrafta vücutlarını sallamasıyla ilgiliydi, ki bu da Vanessa'ya göre değildi.

Karanlık bir yerde uzanıp Gregorian şarkıları falan dinlemeyi yeğlerdi. *Yuuppi!*

"Hadi," dedi Serena, ayağa kalkarak. "Dans edelim."

Vanessa başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim," dedi. "Siz gidin."

"Dan?" dedi Serena, Dan'in ceketinin kolunu çekiştirerek. "Hadi!"

Dan, asla ama asla dans etmezdi. Dansta çok kötüydü ve dans etmek kendini bir ahmak gibi hissetmesine neden olurdu. Ona meydan okurmuş gibi siyah kaşlarını havaya kaldıran Vanessa'ya bakarak bir an için tereddüt etti. Vanessa'nın bakışı şöyle diyordu; *eğer şu anda ayağa kalkıp dans edersen, doğruca kaybedenler listemin en başına yerleşirsin.*

Dan ayağa kalktı. "Elbette, neden olmasın," dedi.

Serena, onun elini kavradı ve ardından tökezleyerek gelen Dan'le birlikte dans edilen çemberin içine doğru yol aldı. Sonra da kolları başının üzerinde, bacaklarını bir ileri bir geri fırlatıp omuzlarını sallayarak dans etmeye başladı. Kesinlikle nasıl dans edileceğini biliyordu.

Dan, başını bir aşağı bir yukarı sallıyor ve onu izlerken dizleriyle ritme uyum sağlıyordu.

Serena uzandı ve Dan'in kalçalarını kavrayarak onları bir ileri bir geri, bir sağa bir sola sallayıp kendi kalçalarının yaptığı hareketleri taklit etti. Dan kahkaha attı ve Serena gülümseyip gözlerini kapayarak iyice aşağılara eğildi. Dan, vücudunun onunkini takip etmesini izin vererek gözlerini kapadı. Tıpkı bir moron gibi dans ediyor olması ya da odada, hatta büyük olasılıkla, Williamsburg'da smokin giyen tek kişinin kendisi olması gerçekten hiç önemli değildi. *Onunla* birlikteydi ve önemli olan da buydu.

Masada yalnız kalan Vanessa önce kendi içkisini, sonra Dan'in içkisini bitirdi. Ardından ayağa kalkıp barda oturmaya gitti.

"Güzel tişört," diye belirtti barmen onu gördüğünde. Barmen, yirmili yaşlarının başlarında, kızıl saçları ve uzun favorileriyle şirin, kurnaz bir gülümsemeye sahip bir deli-

kanlıydı. Kız kardeşi onun ne kadar tatlı biri olduğundan bahsedip duruyordu.

"Teşekkürler," dedi Vanessa ona gülümseyerek karşılık verirken. "Yeni."

"Bence daha sık kırmızı giymelisin," dedi. Elini uzattı. "Ben, Clark. Sen Vanessa'sın değil mi? Ruby'nin kardeşi?"

Vanessa, başını olumlu anlamda salladı. Oğlanın kız kardeşinden hoşlandığı için mi ona iyi davrandığını merak etti.

"Sana bir sır verebilir miyim?" dedi Clark. Bir martini karıştırıcısının içine beş farklı içki koydu ve karıştırıcıyı salladı.

Ah, kahretsin, diye düşündü Vanessa. *İşte şimdi bana kalbini açıp Ruby'ye olan aşkının ne kadar sonsuz olduğunu, fakat görünüşe göre Ruby'nin bunun farkına varmadığını anlatacak. Ve benden aralarında aşk meleği görevi yapmamı isteyecek falan filan.*

"Ne?" dedi Vanessa.

"Şey," dedi Clark. "Sen ve Ruby'nin pek sık buraya geldiğinizi görüyorum."

İşte başlıyor, diye düşündü Vanessa.

"Sense hiç bara gelip benimle konuşmuyorsun. Fakat ben, seni gördüğümden beri, sana karşı ciddi bir çekim hissediyorum."

Vanessa ona bakakaldı. Şaka mı ediyordu?

Clark, hazırladığı içkiyi martini karıştırıcısından, ufak bodur bir bardağa döktü ve içine biraz limon sıktı. İçkiyi Vanessa'nın önüne itti. "Bunu bir dene," dedi. "Bizden."

Vanessa bardağı kaldırdı ve içkiyi tattı. Aynı zamanda hem tatlı, hem de acıydı ve içinden hiç alkol tadı alınmıyordu. Oldukça iyiydi.

"Adı nedir?"

"Öp beni," dedi Clark, son derece düz bir ifadeyle.

Vanessa bardağı bıraktı ve barın üzerinden uzandı. Serena ve Dan istedikleri kadar dans edebilirdi. O, öpülmek üzereydi.

Dudakları Öp partisinin DJ'i dört yıllık erkek arkadaşından daha yeni ayrılmıştı ve arka arkaya, üzüntülü ve yavaş aşk parçaları çalıp duruyordu. Üzerlerinde olağanüstü kıyafetleri olan çiftler birbirlerine sarılmış, yalnızlık kokan melodiler eşliğinde sallanarak yumuşak ışıklar altında neredeyse hareketsiz duruyorlardı. Havada, orkide, mum, çiğ balık, sigara dumanı kokuları vardı ve geceye hem umulmadık, hem de tanıdık, huzurlu bir karmaşa hâkim olmuştu. Kimilerinin beklediği gibi, yıkılan vurucu bir festival olmamıştı ama kötü bir parti de değildi. Hâlâ artan, bol miktarda alkol vardı, hiçbir şey yanmamıştı ve insanları fişlemek için tek bir polis gelmemişti. Hem ayrıca, yıl daha yeni başlıyordu ve önlerinde, sabırsızlıkla beklenmesi gereken tonlarca parti vardı.

Nate ve Blair dans ediyordu. Blair'ın yanağı Nate'in göğsündeydi, her ikisinin de gözleri kapalıydı, Nate'in dudakları Blair'ın başını okşuyordu. Blair, beynini durdurmuştu ve başı bütünüyle dengeyle doluydu. Kafasında filmler hayal etmekten yorulmuştu. Şu anda gerçek hayat ona yeterince iyi uyuyordu.

Birkaç çift ötede, Chuck'ın elleri, olduğu gibi Jenny Humphrey'nin üzerindeydi. Jenny, DJ'in tempoyu biraz daha canlandırmasını diledi. Olabildiğince hızlı dans etmeye, Chuck'ın kendisini ellemesini engellemeye çalışıyordu fakat bu hareketleri tam tersi bir karşılık alıyordu. Ne zaman omuzlarını oynatsa, göğüsleri kıyafetinden dışarı fırlıyordu ve neredeyse Chuck'ın yüzüne çarpıyordu.

Chuck her şeyiyle büyülenmişti. Kollarını Jenny'nin beline doladı ve onu iyice kendine çekerek dans ede ede pisten bayanlar tuvaletine doğru ilerledi.

"Ne yapıyoruz?" dedi kafası karışan Jenny. Chuck'ın gözlerine baktı. Chuck'ın, Serena ve Blair'la arkadaş olduğunu biliyor ve ona güvenmek istiyordu. Ama Chuck, ona hâlâ adını sormamıştı. Hatta onunla neredeyse hiç konuşmamıştı bile.

"Sadece seni öpmek istiyorum," dedi Chuck. Başını aşağı eğdi, kendi dudaklarıyla, Jenny'nin dudaklarını örttü ve kızın hafif bir çığlık atmasına neden olacak kadar güçlü bir şekilde dilini onun dişlerine bastırdı. Jenny ağzını açtı ve Chuck'ın, dilini gırtlağının ta derinliklerine sokmasına izin verdi. Partilerde oyunlar oynarken, daha önce de birçok oğlanı öpmüştü. Ama hiç böyle dilini kullanarak öpüşmemişti. *Böyle mi hissetmesi gerekti?* diye merak ederek kendini aniden korkmuş hissetti. Yukarı doğru uzandı ve hava almak için başını ondan uzaklaştırarak Chuck'ın göğsünü itti.

"Tuvalete gitmem gerek," diye geveledi, kabinlerden birine doğru sendeleyip ardından kapıyı kapatırken.

Kabinin dışında duran Chuck'ın ayaklarını görebiliyordu.

"Tamam," dedi. "Ama seninle işim henüz bitmedi."

Jenny tuvalete oturdu ve elbisesini yukarı çekmeden işiyormuş gibi yaptı. Ardından ayağa kalktı ve sifonu çekti.

"Bitti mi?" dedi Chuck.

Jenny cevap vermedi. Beyni fikir üretmeye çalışıyordu. Ne yapmalıydı? Tedirgin bir şekilde ufak siyah el çantasının içinden cep telefonunu çıkardı.

Chuck, kabinin aşağısından içeri bakmak için yere çömeldi. İçeride ne yapıyordu ki, küçük bir şaka mı hazırlı-

yordu? Chuck, elleri ve dizleri üzerinde ileri doğru emekledi. "Tamam," dedi. "İşte bu kadar, içeri giriyorum."

Jenny gözlerini kapadı ve kabinin duvarına doğru geriledi. Çabucak cevap vermesi için dua ederek Dan'in cep telefonunun numaralarını tuşladı.

Ruby'nin grubu sonuncu parçasını çalıyordu ve Serena'yla Dan, terden sırılsıklamdı. Dan'in yeni öğrendiği birkaç eğilme hareketi vardı ve telefonu çaldığı sırada, tam da yana doğru kaymak için belinin altından bir hamle yapmak üzereydi.

"Kahretsin," dedi telefonu cebinden çıkarırken. Telefonun kapağını açtı.

"Dan." Kız kardeşinin sesini duydu. "Ben..."

"Hey, Jen. Bekle, tamam mı? Seni duyamıyorum." Serena'yı kolundan dürttü ve telefonu gösterdi. "Affedersin," diye bağırdı. Masaya geri yürüdü ve eliyle diğer serbest kulağını kapattı. "Jenny?"

"Dan?" dedi Jenny. Sesi çok ufak, korkmuş ve uzaktan geliyordu. "Yardımına ihtiyacım var. Lütfen gel ve beni al."

"Şimdi mi?" dedi Dan. Yukarı baktı. Kusursuz yüzünde endişeli bir ifadeyle Serena, ona doğru yaklaşıyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi ağız hareketleriyle.

"Dan, lütfen," diye yalvardı Jenny. Sesi gerçekten de çok üzgün geliyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Dan kız kardeşine. "Taksi tutamaz mısın?"

"Hayır, ben... " dedi Jenny ve sesi gitgide alçaldı. "Sadece gel lütfen, olur mu, Dan?" diye aceleyle bitirdi lafını. Sonra da telefonu kapattı.

"Arayan kimdi?" dedi Serena.

"Kız kardeşim," dedi Dan. "O partide. Benden gelip onu almamı istedi."

"Gidiyor musun?"

"Evet, sanırım gitsem iyi olur. Biraz acayip konuşuyordu," dedi.

"Ben de seninle geleyim," diye önerdi Serena.

"Tamam," dedi Dan, utangaç bir şekilde gülümserken. Bu gece gitgide daha da güzel bir hal alıyordu. "İyi olur."

"En iyisi gidip Vanessa'ya haber verelim," dedi Serena, bara doğru yönelirken.

Dan onu takip etti. Vanessa'yı çoktan unutmuştu. Fakat o da barmenle konuşurken iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

"Hey, Vanessa," dedi Serena, Vanessa'nın koluna dokunarak. "Dan, az önce partideki kız kardeşinden bir telefon aldı. Gidip onu alması gerekiyormuş."

Vanessa yavaşça arkasına döndü. Clark'ın gözlerinin, Serena'nın üzerine kenetlenmesini bekliyordu. Aynı kumar makinelerindeki kirazlar gibi, göz yuvalarında, kalın siyah harflerle "güzel kız" yazısının belirmesini bekliyordu. Fakat Clark, Serena'ya sadece herhangi bir müşteriymiş gibi baktı.

"Size ne verebilirim?" dedi, barın üzerine onun için bir kokteyl peçetesi koyarken.

"Ah, hiçbir şey, teşekkürler," dedi Serena. Vanessa'ya döndü. "Sanırım ben de Dan'le birlikte gideceğim."

"Hey, Serena, artık gitsek iyi olur," diye bağırdı Dan acele içinde.

Vanessa, Serena'yı büyük bir hevesle bekleyen Dan'e bakmak için arkasını döndü. Dili neredeyse ağzından sarkacaktı.

"Tamam, gecenin geri kalanında iyi vakit geçirin," dedi Serena. Öne eğildi ve Vanessa'yı yanağından öptü. "Ruby'ye onun mükemmel olduğunu düşündüğümü söyle." Sonra da Dan'e katılmak için oradan uzaklaştı.

"Sonra görüşürüz, Vanessa," diye bağırdı Dan, gitmek için arkasını dönmek üzereyken.

Vanessa, tek kelime bile etmeden Clark'a döndü. Onu yeniden öpmek ve gece için birlikte yola koyulan Dan ve Serena'yı unutmak için sabırsızlanıyordu.

"Onlar kimdi?" dedi dirseklerini bara dayayan Clark. Tabaktan bir tane zeytin aldı ve onu Vanessa'nın dudaklarının hemen önüne getirdi.

Vanessa, zeytinden bir ısırık aldı ve omuzlarını silkti. "Sadece gerçekten tanımadığım birkaç insan."

s için yeni bir umut

Dan bir taksi çevirdi ve Serena'ya arabanın kapısını açtı. Ekim havası serindi ve yanık şeker kokuyordu; Dan, tıpkı üzerinde smokini ve yanında da güzel bir kadınla birlikte şehirde dolanan biri gibi, kendini bir anda çok şık ve olgun hissetti. Serena'nın yanına oturdu ve taksi kaldırımdan uzaklaşırken, ellerine baktı. Artık titremiyordu.

Serena'yla birlikte dans ettikleri sırada ona bu ellerle dokunmuş olması inanılmazdı. Şimdi de bir taksinin içinde, onunla yalnız başınaydı. Eğer isterse, elini tutabilir, yanağını okşayabilir ve hatta onu öpebilirdi de. Dan, Serena'nın profilini inceledi, cildi sokak lambaları yüzünden parıl parıldı fakat yine de onu öpmeye cesaret edemedi.

"Tanrım, dans etmeye bayılıyorum," dedi Serena, başının koltuğun arkasına doğru düşmesine izin verirken. Kendini bütünüyle rahatlamış hissediyordu. "Her gece dans edebilirim, cidden."

Dan başını salladı. "Evet, ben de," dedi. *Ama bir tek seninle*, diye eklemek isterdi.

Serena gibi bir kız, iki sol ayağı olan bir adama bile dans etmeyi sevdiğini söyletebilirdi.

Yolun geri kalanı boyunca, bacaklarındaki yorgunluk hissinin ve taksinin açık camından terli alınlarının üzerine esen serin havanın keyfini çıkararak arabanın içinde sessizce ilerlediler. Konuşmuyor olmalarında hiçbir tuhaflık yoktu. Bu güzeldi.

Taksi, On Yedinci Sokak'taki eski Barneys binasının önünde durduğunda Dan, kız kardeşi Jenny'yi, dışarıda onları beklerken bulmayı umuyordu fakat kaldırım bomboştu.

"Sanırım, onu almak için içeri girmem gerekecek," dedi Dan. Serena'ya döndü. "Sen istersen eve gidebilirsin. Ya da bekleyebilirsin..."

"Seninle geleceğim," dedi Serena. "Hem ayrıca n ler kaçırdığımı da görmem gerek."

Dan taksinin ücretini ödedi ve sonra arabadan inerek kapıya yöneldiler.

"Umarım bizi içeri alırlar," diye fısıldadı Serena. "Davetiyemi çöpe attım da."

Dan, cebinden Jenny'nin onun için hazırlamış olduğu buruşmuş davetiyeyi çıkardı ve kapıda duran görevliye uzattı. Kolunu Serena'nın beline dolayarak, "O, benimle," dedi.

"Devam edin," dedi kapı görevlisi, onlara ilerlemeleri için işaret ederken.

O, benimle mi? Dan, gösterdiği cesarete inanamıyordu. Cesaretinin büyüklüğü hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

"Kız kardeşimi bulmak için etrafa bakınsam iyi olur," dedi Dan, içeri girdiklerinde Serena'ya.

"Tamam," dedi Serena. "Seninle on dakika sonra burada buluşuruz."

Odanın içi tanıdık yüzlerle doluydu. Hatta yüzler o kadar tanıdıktı ki, içerideki hiç kimse, Serena van der Woodsen'ın yeni mi geldiğinden, yoksa bütün gece boyunca orada mı olduğundan tam olarak emin değildi. Serena, kesinlikle iyi vakit geçirmiş gibi görünüyordu. Saçları, rüzgârdan dağılmıştı, elbisesi omuzlarından düşüyordu, çorabında bir kaçık vardı ve sanki koşmuş gibi yanakları pembe pembeydi. Tıpkı, herkesin yaptığını iddia ettiği her şeyi ve muhtemelen daha bile fazlasını yapabilecek bir kız kadar vahşi görünüyordu.

Blair, üzerinde Alice Underground'dan birlikte aldıkları o gülünç elbiseyle dans pistinin hemen ucunda duran Serena'yı anında fark etti.

Kendini Nate'ten uzaklaştırdı. "Bak kim gelmiş," dedi.

Nate, arkasını döndü ve Serena'yı gördüğünde sanki bağlılığını gözler önüne sermek istermiş gibi Blair'ın elini kavradı.

Blair da karşılık olarak onun elini okşadı. "Neden gidip ona söylemiyorsun?" diye sordu Nate'e. "Bundan sonra onunla arkadaş kalamayacağını söyle." Midesi gergin bir halde guruldadı. Bütün o kusmalardan sonra, yeni bir ton balıklı suşiye gerçekten ihtiyacı vardı.

Nate, acımasız, hafifçe uçmuş bir kararlılıkla Serena'ya baktı. Eğer Blair, Serena'ya kaybolmasını söylemesinin önemli olduğunu düşünüyorsa, o zaman bunu yapacaktı. Rahatlamak için bütün bunları geride bırakacağı ânı sabırsızlıkla bekliyordu. Aslında, Serena'yla konuştuktan sonra yukarı çıkacak ve kafayı çekmek için kendine gizli bir yer bulacaktı.

Bir numaralı Waspoid kuralı: İşler zor bir hal aldığında esrar iç!

"Tamam," dedi Nate, Blair'ın elini bırakırken. "İşte gidiyorum."

"Selam," dedi Serena. Yukarı uzandı ve Nate'i yanaklarından öptü. Nate kızardı. Serena'nın kendisine dokunmasını beklemiyordu. "Mük–kemmel görünüyorsun, hayatım," dedi Serena, şapşal, kibirli bir aksanla.

"Teşekkürler," dedi Nate. Ellerini ceplerine sokmaya çalıştı fakat smokinin cepleri yoktu. Aptal şey. "Eee, neler yapıyorsun?" diye sordu Nate.

"Şey, partiyi boş verdim sayılır," diye açıkladı Serena. "Dışarıda, Brooklyn'de çılgın bir yerde dans ediyordum."

Nate, hayretler içinde kaşlarını yukarı kaldırdı. Ama sonra, Serena'nın söylediği hiçbir şeyin onu artık daha fazla şaşırtmaması gerektiğini düşündü.

"Peki, dans etmek ister misin?" diye sordu Serena. Nate cevabını veremeden kollarını Nate'in boynuna doladı ve kalçalarını bir yandan diğer yana sallamaya başladı.

Nate, onları dikkatle izleyen Blair'a baktı ve kendini toparladı. "Bak, Serena," dedi, bir adım geriye atıp Serena'nın kollarını boynundan çekerken. "Ben gerçekten yapamam... Biliyorsun... Seninle arkadaş kalamam... Eskiden olduğumuz gibi seninle arkadaş olamam," diye sözüne başladı.

Serena, Nate'in gerçek düşüncelerini okumak için çabalarken gözlerini onun bakışlarına dikti. "Ben ne yaptım ki?" dedi. "Bir şey mi yaptım ben?"

"Blair, benim kız arkadaşım," diye sözüne devam etti Nate. "Ben... Ben ona sadık olmak zorundayım. Ben, yapamam... Ben gerçekten yapamam..." Nate yutkundu.

Serena, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Keşke bu kadar acımasız ve zayıf olduğu için ondan nefret edebilseydi. Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı. Ve keşke onu sevmeseydi.

"Şey, sanırım o zaman konuşmayı bıraksak iyi olur," dedi Serena. "Blair, sinirlenebilir." Kolları iki yana sarktı ve aniden arkasını dönerek oradan uzaklaştı.

Odanın karşı tarafına geçerken Serena'nın gözleri, Blair'inkilerle buluştu. Serena, olduğu yerde durdu ve Blair'ın, Tribeca Star'dayken masaya bıraktığı yirmi dolarlık kâğıt parayı bulmak için çantasını karıştırdı. O parayı geri vermek istiyordu. Sanki bu hareketi bir şekilde Serena'nın yanlış hiçbir şey yapmadığını kanıtlayacaktı. Ne o gece, ne de başka bir zaman. Parmakları paranın yerine sigaralarını buldu. Bir tanesini aldı ve onu dudaklarının arasına yerleştirdi. Müziğin sesi gitgide yükseliyordu ve etrafındaki insanlar dans ediyordu. Serena, Blair'ın kendisini izlediğini hissedebiliyordu ve bir çakmak bulmak için çantasını karıştırırken elleri titredi. Her zaman olduğu gibi çakmağı yoktu. Canı sıkılarak başını salladı ve Blair'a baktı. Sonra da, birbirlerine öfke dolu gözlerle bakmak yerine, iki kız da karşılıklı gülümsedi.

Bu, tuhaf bir gülümsemeydi ve iki kız da, diğerinin bu gülümsemeyle ne kastettiğini bilmiyordu.

Blair, en sonunda erkeği kazandığı ve Serena'nın parti ayakkabılarının üzerinde tepindiği için mi gülümsüyordu? Çünkü her zaman olduğu gibi Serena yine onun yoluna mı çıkmıştı?

Serena, kendini sinirli ve rahatsız hissettiği için mi gülümsüyordu? Yoksa iğrenç dedikodular yayarak ve Nate'in aklıyla oynayarak Blair'ın seviyesine inmediği için mi gülümsüyordu?

Yoksa bu, arkadaşlıkları artık sona erdiği için hüzünlü bir gülümseyiş miydi?

Belki de gülümsüyorlardı çünkü içten içe, ileride her ne olacaksa olsun, hangi oğlana âşık olacaklarsa olsunlar,

hangi oğlandan ayrılacaklarsa ayrılsınlar, SAT sınavlarından hangi puanları alacaklarsa alsınlar ya da hangi üniversiteye giderlerse gitsinler, ikisi de birbirlerinin iyi olacağını biliyordu.

Her nasılsa, içlerinde yaşadıkları dünya kendi başının çaresine bakabilirdi.

Serena, ağzındaki sigarayı çıkardı ve onu yere atarak Blair'a doğru yürümeye başladı. Yüz yüze geldiklerinde durdu ve çantasından yirmi dolarlık banknotu çıkardı. "İşte," dedi elindekini Blair'a uzatırken. "Bu senin." Sonra da tek kelime etmeden yüzüne biraz soğuk su serpmek için bayanlar tuvaletine yönelerek yürümeye devam etti.

Blair elindeki paraya baktı ve gülmeyi kesti.

İleride, kapının orada, Central Park Alaca Doğanları Koruma Derneği'nden, Rebecca Agnelli, vizon kürkünü giyiyor ve Isabel'le Kati'ye iyi geceler öpücüğü veriyordu. Blair, onların yanına gitti ve yirmi doları kadının eline sıkıştırdı.

"Bu da kuşlar için," dedi Blair, yüzünde mümkün olan en yapmacık gülümsemeyle. "Hediye çantanızı unutmayın!"

Serena, musluğu açtı ve serin, temiz suyla defalarca yüzünü yıkadı. Su o kadar iyi geldi ki, bir anda soyunup lavabonun içine atlamak istedi.

Serena, yüzünü kurulurken lavabo sırasına yaslandı. Birden gözleri, burnu havaya kalkmış bir çift siyah ayakkabı, mavi bir atkının püskülü ve bir kızın siyah el çantasını gördüğü yere kaydı.

Serena, gözlerini devirdi ve ilerledi. "Chuck, sen misin?" dedi kapıdaki aralıktan. "Seninle birlikte içeride kim var?"

Bir kız nefesini tuttu.

Serena, Chuck'ın, "S.ktir," dediğini duydu.

Chuck, en sonuncu kabinde, Jenny'yi tuvalet oturağının kapağının üzerine çıkarmış ve o iri göğüslere ulaşabilsin diye kızın elbisesini aşağı indirmişti. Serena, olabilecek en berbat zamanda çıkagelmişti.

Chuck, kabinin kapısını bir iki santim araladı. "S.tir git," diye homurdandı.

Serena, onun arkasında duran, elbisesi belinin etrafına inmiş ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle kollarıyla kendine sarılan, ufak Jenny Humphrey'yi görebiliyordu.

Biri tuvaletin kapısını iterek açtı. "Jenny? İçeride misin?" diye bağırdı Dan.

Serena, bir anda durumu kavradı: Dan'in kız kardeşi Jenny'ydi. Telefonda sesinin neden acayip geldiğini merak etmeye gerek yoktu. Jenny, Chuck tarafından becerilmek üzereydi.

"Buradayım," diye inledi Jenny.

"Defol buradan," diye kükredi Serena, Chuck'ın dışarı çıkabilmesi için kabinin kapısını daha da geniş açarken.

Chuck, Serena'yı kabinin kapısına yapıştırarak onu itekledi. "Şey, pardon kaltak," diye tısladı. "Bir dahaki sefere senin iznini aldığımdan emin olurum."

"Bir dakika bekle, pislik," dedi Dan, Chuck'ı baştan aşağı tartarak. "Kız kardeşime ne yapıyordun sen?"

Serena, kabinin kapısını kapayarak dışarı çıktı ve ağabeyi onu görmeden önce Jenny'nin, tuvaletten aşağı inip kendine çekidüzen vermesi için bekledi. Jenny'nin içeride burnunu çektiğini duyabiliyordu.

"S.ktir git," dedi Chuck, Dan'i yolundan iterken.

"Hayır, sen s.ktir git, Atkılı Çocuk," dedi Dan. Daha önce hiç kavgaya bulaşmamıştı. Elleri yeniden titremeye başladı.

Serena, erkeklerin kavga etmelerinden nefret ederdi. Kavga etmek çok anlamsızdı ve onların birer pislik gibi görünmesine neden oluyordu.

"Hey Chuck," dedi Serena, parmağıyla Chuck'ı sırtından dürterek. "Neden gidip kendini becermiyorsun? Başkasının bunu yapmayacağını biliyorsun," diyerek tısladı Serena.

"Seni fahişe," diye tıslayarak karşılık verdi ona Chuck. "Yaptığın bunca şeyden sonra buraya geri dönüp sanki son derece kutsal ve kudretli biriymiş gibi davranabileceğini mi zannediyorsun? Tıpkı bir prenses gibi hareket edebileceğini ve *bana* s.ktirip gitmemi söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ben ne yapmışım, Chuck?" diye üsteledi Serena. "Yapmış olduğumu düşündüğün şey ne?"

Chuck, dudaklarını yaladı ve sessizce güldü. "Ne mi yaptın?" diye sordu. "Yatılı okuldan atıldın çünkü sen yattığı her oğlan için yatağının üzerine bir işaret koyan, sapık kaltağın tekisin. Cinsel yolla bulaşan hastalıkların var. Her türlü uyuşturucuya bağımlısın, rehabilitasyondan kovuldun ve şimdi de kendi malını satıyorsun. Tavukları öldüren bir tür tarikata üyesin. Fransa'da kahrolası bir bebeğin var." Chuck, derin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı.

Serena yeniden gülümsüyordu.

"Vay canına. Amma da meşgulmüşüm," dedi.

Chuck suratını astı. Elleri ceplerinde onları sessizce izleyen Dan'e baktı.

"Çek git, Chuck," diye fısıldadı Serena.

Chuck, omuzlarını silkti ve tezgâhın üzerinden bir şişe su aldı. "Her neyse, kaltak," dedi Dan'in yanından geçip kapıdan dışarı çıkarak.

"Beni sevdiğini biliyorsun!" diye bağırdı Serena, onun arkasından.

Dan kabinin kapısını çaldı. "Jenny?" dedi usulca. "Sen iyi misin?"

Jenny kendini tutamıyordu. Evrende bunca insan varken onu bu şekilde bulan kişinin Serena van der Woodsen olduğuna inanamıyordu. Serena, onun zavallının teki olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Jenny en sonunda, "İyiyim," diyebilmeyi başardı. Çantasını yerden kaldırdı ve kapıyı açtı. "Beni eve götür."

Dan, kolunu kız kardeşinin beline doladı ve Serena da onun elini tuttu. Partinin kalabalığı arasından kendilerine yol açtılar.

"Bekleyin! Hediye çantalarınız!" diye çığlık attı ön kapıdaki yerinde duran Rain Hoffstetter. Serena ve Jenny'ye birer tane siyah Kate Spade alışveriş çantası uzattı.

Dan kapıyı açtı ve taksi çevirmek için sokağa fırladı. Bir tane bulduğunda arabaya önce Serena, sonra da Jenny ve Dan bindi. Jenny, ayaklarını yerdeki tümseğin üzerine koydu ve başını bacaklarının üzerine koyarak kollarıyla onlara sarıldı. Serena, elini uzattı ve Jenny'nin kıvırcık, kahverengi saçlarını okşadı.

"Önce siz ikiniz eve gidin," diye önerdi Serena.

Dan, Jenny'ye baktı. Jenny'nin bir an önce yatmaya ihtiyacı vardı. "Tamam," diyerek kabul etti ve şoföre adresi verdi.

Serena arkaya yaslandı, bir eliyle hâlâ Jenny'nin saçını okşuyordu. "Vay canına," dedi alaycı bir biçimde. "Yatılı okuldan ayrıldığımdan beri bu kadar heyecan yaşamamıştım."

Dan ona baktı, gözleri kocaman ve güven doluydu. "Peki, o hikâyeler..." dedi ve sonra da kızardı. "Demek istediğim, bu söyledikleri gerçekten doğru mu?"

Serena suratını astı. Bir sigara almak için elini çantasına daldırdı ve sonra sigaradan vazgeçti. "Şey, sence?" diye sordu.

Dan omuz silkti. "Hepsinin bir yığın saçmalık olduğunu düşünüyorum," dedi.

Serena, oyuncu bir tavırla kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Serena'nın ağzı açıktı ve dudaklarının köşeleri bir yukarı, bir aşağı doğru kıvrılıyordu. Yanlarından geçen bir arabanın farları yüzünden gözleri ışıldadı.

Hayır, Dan, Serena'yı Chuck'ın suçladığı şeylerden hiçbirini yaparken hayal edemiyordu. Hayal edebildiği tek şey onu öpmesiydi. Ama bunun zamanı daha sonra gelecekti.

"Sadece seni öyle biri olarak görmüyorum," dedi.

"İyi," dedi Serena. Derin bir nefes aldı ve başının koltuğa yasladı.

Dan de kendi başını Serena'nınkinin yanına yerleştirdi. "İyi," diyerek ona katıldı ve gözlerini kapadı.

Işıklı reklam panolarının ve Times Meydanı'nın parlak ışıklarının yanından hızla geçerken, Serena, gözlerini açık tuttu. Daha önceleri, Times Meydanı'nın, kendi sessiz ve süslü mahallesine kıyasla çirkin ve bunaltıcı bir yer olduğunu düşünürdü. Ancak şimdi parlayan ışıklar, yüksek sesler ve köşelerdeki ızgaralardan çıkan duman ona umut verdi. Taksinin karanlığında, Dan'in kendi eline uzandığı aynı anda, o da Dan'in eline uzandı.

Sonrasında neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.



Önemli not: Bütün yer, kişi ve olayların isimleri, masumları korumak adına değiştirilmiş ya da kısaltılmıştır. Masumları yani beni.

selam millet!

Evet, *Dudakları Öp Partisi*'nde gerçekten iyi vakit geçirdim. Dans etmekten yedi kilo vermiş olmalıyım, hoş ihtiyacım da yok ya!

Söylemem bile gereksiz, kendimi çok iyi hissediyorum.

Kim, Kiminle, Nerede

Cuma gecesi geç saatlerde ***N*** ve ***B*** birlikte ***N***'nin kasaba evine gidiyor. ***C***, Jersey kızlarından biriyle şansını denemek için Onuncu Cadde'de dolanıyor. ***D***, ***J*** ve pasaklı babaları, eskiden **Seinfeld** dizisinin çekildiği restoranda bir cumartesi sabahı ailece kahvaltı ediyor. ***V***, Brooklyn'de yeni erkek arkadaşıyla birlikte film kiralıyor. ***S***, Met'in merdivenlerindeki evsiz adamın tekine siyah bir **Kate Spade** alışveriş çantası veriyor.

E-postalarınız

S: DK selam,
Sadece üniversite tezimi senin üzerine yazdığımı haber vermek istedim. Yıkılıyorsun!
- Çalışkan çocuk

C: Sevgili Çalışkan çocuk,
Çok gururlandım. Peki... sen neye benziyorsun?
- DK

SORULAR VE CEVAPLAR

Üniversiteyle ilgili endişelenmeye ne gerek var? Şu anda çok ama çok iyi vakit geçiriyorum. Cevaplanması gereken bir sürü de soru var:

S ve *D* birbirlerine âşık olacak mı? *S*, *D*'nin fitilli kadife pantolonlarından sıkılacak mı?

J, yüksek sosyeteye ve güzel elbiselere lanet okuyup kendi yaşındaki arkadaşlarına (asla onunla aynı sutyen bedenine sahip olmayacak olsalar da) geri dönecek mi?

V kendini aşıp her türlü parlak renkte kıyafeti giymeye başlayacak mı? Saçını uzatacak mı? O ve barmen sevgilisi ilişkilerini devam ettirebilecek mi?

B, *N*yle birlikte kalacak mı?

C, genç kızları taciz etmeyi bırakıp kendisinin kaybetmeye mahkûm biri olduğunu kabullenecek mi?

S gerçekten film yapacak mı? Daha önce hiç çek–at fotoğraf makinelerinden bile kullanmadı da!

İnsanlar bütün bu yukarıdakiler hakkında konuşmayı kesecek mi?

Pek mümkün görünmüyor. En azından ben kesmeyeceğimi biliyorum. Her biri o kadar müthiş ki!

Bir dahaki sefere, görüşünceye kadar...

Beni sevdiğini biliyorsun,

dedikoducu kız



Cecily von Ziegesar, bütünüyle ait olduğu dünyaya dair romanlar yazan bir yazar. Bir zamanlar Manhattan'da *Dedikoducu Kız*'dakine benzer özel okullardan birinde okumuş. *Dedikoducu Kız*'daki karakterler gibi yürümüş, *Dedikoducu Kız*'daki karakterler gibi konuşmuş. Yani anlayacağınız, romanı okurken kendinizi inanılmaz biçimde yakın hissedeceğiniz tüm o genç insanlar, aralarında yaptıkları konuşmalar ve başlarından geçenler neredeyse ve hatta tamamen gerçek!

www.gossipgirl.net
www.gossipgirl.co.uk

ARTEMİS

Kızlar müthiş bir seri başlıyor! New York, Yukarı Doğu Yaka'da yaşayan bir grup zengin genç arasında yaşanan acayip olayların anlatıldığı ***Dedikoducu Kız***, çoğu zaman komik ve eğlenceli, kimi zamansa bütünüyle insancıl ve son derece duygusal bir roman.

17 yaşındaki Blair Waldrof ve sosyetenin en güzel kızlarından Serena van der Woodsen iki eski arkadaştır. Serena, bir süreliğine şehirden ayrılıp bir yatılı okula gidince aralarındaki her şey tamamen değişir. Serena yeni okulundan atılıp geri döndüğünde eski güzel günler yerine Çin işkencesini andıran yeni bir ortamda, acı verici deneyimler yaşamak durumunda kalır. Herkes tarafından dışlanır, zira şehirde Serena ile ilgili son derece uçuk dedikodular dolanmaktadır. Bununla beraber bütün erkekler ya Serena'ya aşıktır ya da onunla bir kez olsun yatabilmenin yolunu arıyordur... Bakalım Blair ve Serena'nın arasına giren şey ne? Serena hakkında söylenenler gerçek mi? Serena için işler düzelecek mi? Blair ve Serena romantik aşkı bulabilecek mi? Ya, seks? Seks mümkün mü acaba?

"Son derece muzur, muzır ve sürükleyici."
-Kirkus

"Hınzır, günahkâr bir zevk. Kitabın kendine has öyle bir dedikodu etkisi var ki, bir kere içine daldıktan sonra kendinizi kurtaramıyorsunuz!"
- Publisher's Weekly

ISBN 975-8733-63-X
9 789758 733637



ARTEMİS

